

Giới thiệu Sur Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến

Bạn đang đọc truyện: Sur Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến

Tác giả: Vương Tịch Mộ

Thể loại: Xuyên không nữ cường

Nội dung truyện online: Sau khi Quý huyện lệnh ngồi lên án đường, nhìn Sur gia tuần mỹ xuất trần bên phải, trong lòng thầm nghĩ: Bỏ quan tuyển sur gia này muốn bề ngoài có bề ngoài, muốn nội hàm có nội hàm, thật là sáng suốt.

Sur gia tuần mỹ nhìn thoáng qua Quý huyện lệnh đang sững sờ, mỉm cười.

Quý huyện lệnh vội vàng che trái tim nhỏ, thực sự là nhất tiểu bách mị sinh(một nụ cười sinh ra trăm quyến rũ), mê chết người không đền mạng.

Sur gia nhú mày mở miệng nói:“Đại nhân, bỗng lộc khát nợ tháng này khi nào phát?”

Song song tựa truyện hay này, thì tác phẩm Xấu Nữ Khuynh Thành cũng là tác phẩm đáng chiêu mộ mà bạn không nên bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Sur Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Gặp Phải Huyết Án

Cửa sau nha huyện Ngô Đồng.

Một tiểu tặc mặc hoa phục đẹp đẽ màu xanh vác trên lưng một cái bọc lớn làm từ khăn trải giường, bên trong ngoài chứa trang sức và quần áo còn có một bình sứ Thanh Hoa cực lớn.

Tiểu tặc rón rén lui đến bên tường rào, khấn trang nhìn xung quanh, sau khi xác định không có người bỗng nhiên quay đầu, lộ ra khuôn mặt có lúm đồng tiền nhìn chỗ chân tường kê mấy cái sọt nát khê cười trộm: " Hoàn hảo buổi chiều hôm nay đã chuẩn bị xong, bằng không thật không biết treo ra ngoài như thế nào."

Cười xong, tay phải vung vạt áo, rất không lịch sự móc dây lưng thêu trúc xanh bên hông, lộ ra cái quần trắng bên trong. Sau đó liếc nhìn xung quanh, hai tay vịn vách tường, mơn nhờ cái sọt, nhanh nhẹn treo lên bờ tường. Tiểu tặc ần ần thở dài: " Không nghĩ tới Quý Lương ta anh minh một đời, vậy mà cũng có hôm nay."

Len lén liếc xuống dưới một cái, ôi chào má ơi! cao tới hai mét.

Quý Lương nâng tay lau mồ hôi vón chẳng hề tồn tại, nhảy hay là không nhảy?

Vì tự do! Vì không để người khác phát hiện mình là một nữ Huyện lệnh giả mạo! Vì cuộc sống mới, bằng bất cứ giá nào! Quý Lương nặng nề thả một ngụm trọc khí, nằm sấp trên tường rào, hai tay vững vàng nắm lấy bờ tường, cẩn thận từng li từng tí đem chân trái tới bên bờ kia, chậm rãi tụ họp với chân phải ở bên ngoài.

“Ồi.....” Quý Lương buông tay quá nhanh, cộng thêm gói đồ quá nặng, cả người trực tiếp rơi xuống, nhưng mà cũng may cái bọc đã được hán bảo vệ.

Quý Lương cấp tốc xoay người bò dậy, phui phui mông, nhanh chóng nhìn quanh, may mắn không bị người nào phát hiện. Sau đó lại nhìn bờ tường siết chặt bao quần áo, khê cười nói: "Lục thẩm bà bây giờ sợ là còn đang ngủ ngủ a, chờ tới lúc bà phát hiện, ta đã chạy xa hơn mười dặm rồi." Nói xong liền khiêng bao đồ lớn chạy về phía tây thành.

Lúc này cửa hậu viện kết một tiếng mở ra.

"Lục thẩm, có phải lần trước ở Túy Hồng lâu đại nhân ngã ngù rồi không? Cửa sau yên lành không đi, nhất định muốn leo tường?" Lý Tứ ngáp một cái, hướng vị Lục thẩm bên cạnh tuổi hơn bốn mươi nhưng thân thể khỏe mạnh phản nản." Kể từ ngày hôm trước tỉnh lại, đây đã là lần thứ năm người này chạy trốn, hơn nửa đêm không ngủ được, cố tìm chút chuyện phiền toái đây mà."

"Được rồi, người hãy ở đây trông coi huyện nha, ta đi xem." Lục thẩm vừa nói xong thoáng cái đã chạy ra ngoài cửa.

Một canh giờ sau.....

Sấm sét vang dội, cuồng phong gào thét, mưa to sắp kéo đến.

Lúc này Quý Lương đang trốn trong rừng cây bên ngoài Thành Tây, mở to đôi mắt đẹp, hai tay gắt gao che miệng mình, vẻ mặt hưng phấn, ngồi xổm trong lòng cỏ, mượn ánh sáng phá vỡ bầu trời (*ánh sáng ở đây là sấm sét đấy*) xem tình cảnh một mất một còn trong rừng thông. “Chắc chắc chắc..... Không nghĩ tới nửa đêm trốn đi lại có thể chứng kiến một cảnh tượng thời đại như vậy, so với phim truyền hình đánh nhau còn tuyệt hơn nhiều!”

“Xem ra người được xưng thiên hạ đệ nhất sát thủ vô hình bất quá chỉ như vậy thôi, ngoan ngoãn giao mật hàm kia ra đây.” Một người mặc áo đen che mặt trong đó lạnh lùng nói, tay cầm trường kiếm chỉ vào người đội nón (*) đã bị thương trên mặt đất, ngữ khí giống như người kia chẳng khác gì con kiến hôi, vết máu sột lại dần dần tụ lại trên mũi kiếm, tạo thành giọt roi xuống.

(*) *nguyên văn là “đầu lạp” tức là mũ rộng vành hay nón thời trước*

Người đội nón kia liếc nhìn những hắc y nhân vây công mình, trong mắt thoáng qua đau xót cùng quyết tuyệt, chống kiếm, che lại miệng vết thương ở cánh tay phải, run rẩy đứng lên, lạnh lùng nói: “Người mơ tưởng.” Nói xong không biết vô tình hay cố ý liếc qua lòng cỏ nơi Quý Lương ẩn nấp.

Phút chốc, khi Quý Lương thấy đôi con ngươi lạnh như băng kia nhìn về phía mình, cảm thấy toàn thân bị một cỗ lãnh ý bao quanh, sống lưng lạnh run, dường như hít thở không thông.

Gió lớn quét qua, cuốn đi tầng lá thông dày trên mặt đất, cũng thổi đi cảm giác lạnh sống lưng vừa rồi.

Sau sấm sét, mưa to từ trên trời điên cuồng trút xuống, rơi lên người khiến da thịt đau đớn.

“Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.” Người mặc áo đen che mặt nhìn mưa nhỏ xuống thành sợi, hướng về bọn thuộc hạ bên cạnh ra hiệu, lập tức cả bọn đập lên vùng nước do mưa tụ thành vũng dao động về phía người đội nón.

Lúc này, chỉ thấy người đội nón kia vẫn chưa nghiêng chiến, mà thừa cơ vút ra một quả pháo mù (*đạn khói*), khiến bọn người bên trong bị mất phương hướng, sau đó HUU...U...U một tiếng nhanh chóng bay vào trong rừng.

Đội khói trắng tan hết, người áo đen bịt mắt nhìn rừng cây không một bóng người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đuổi theo cho ta, đuổi không được thì đem mạng về gấp.”

“Vâng” Đám người áo đen kia nghe vậy trực tiếp lần theo vết máu nhỏ xuống còn chưa bị mưa tan đi đuổi theo.

Quý Lương không dám há mồm thở dốc, toàn thân ướt đầm, chết lặng lui vào trong lòng cỏ.

Hồi lâu sau, đội khi xác định tất cả mọi người đã rời đi, lúc này mới thanh tĩnh lại, mượn ánh sáng của tia chớp nháy lên bức thư lúc này người đội nón chạy trốn ném lại cho mình, còn chưa kịp mở ra đã nghe sau lưng truyền đến giọng nữ âm trầm: “Đại nhân.....”

Quý Lương vừa nghe thấy âm thanh kia, đã sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, không dám lên tiếng, chuyện xưa về ma quỷ có nói nửa đêm canh ba nếu nghe có người gọi người thì tuyệt không được quay đầu lại.

Đột nhiên phát giác nữ quỷ kia đang tới gần mình, một cái tay trắng bạch khoát lên vai Quý Lương, yếu ớt kêu: “Đại nhân.”

“A.....” Quý Lương thét lên chói tai, lời vừa dứt liền bị dọa ngất tại chỗ.

Tỉnh lại lần nữa đã là bình minh, bản thân hắn không sao nằm trên giường trong nội viện sau huyện nha, không phải có nữ quỷ sao?

“Đại nhân, tỉnh thì đứng lên đi?” Cổ họng Lục thẩm ồm ồm rống lên, xóc mồm lên, hướng về Quý Lương với vẻ mặt sợ hãi trên giường quất, “Đêm qua gọi đại nhân vài tiếng người đều không phản ứng, ta vừa mới tới gần, đại nhân liền té xỉu.”

“Là nguoi.....” Quý Lương nghiêng răng nghiêng lợi, may mắn đại tỷ lá gan lớn, bằng không sẽ bị lão nhân nhà nguoi hù chết.

“Đứng rồi, có vấn đề sao? Đại nhân.” Lục thẩm không may may cảm giác được vấn đề gì.

“Không có.” Quý Lương oán hận nói xong, liền chăm chú nhìn đồ trang trí trên nóc màn, thờ dài, chẳng lẽ mình thực sự trốn không thoát? Người ta cũng không muốn bị bắt được chút nào, không muốn bị chặt đầu, không muốn bị “ngũ mã phanh thây” (2), anh anh anh.....

(2) *hình thức giết phạm nhân thời xưa, buộc đầu và tứ chi của phạm nhân vào năm con ngựa, sau đó đánh cho ngựa chạy, người chịu hình sẽ bị xé xác.*

Không muốn làm Huyện lệnh, không muốn nữ giả nam trang làm Huyện lệnh, không nghĩ đến cùng đột nhiên trở thành Huyện lệnh, không muốn làm Huyện lệnh không được dân tâm bị người chán ghét. Quý Lương không hiểu sao bản thân lại xuyên không đến trên người nguyên chủ vốn không có tiền, đi trèo tường nhìn lên hồng bài(**) của Túy Hồng lâu khi bị tú bà phát hiện sợ tới mức ngã chết, cũng đã oán giận qua rất nhiều lần, chạy trốn qua rất nhiều lần, mỗi lần đều bị lục thẩm có thân thể cường tráng với chỉ số vũ lực cao này bắt về.

(**) *ca cơ, hay kỹ nữ đứng đầu*

“Đại nhân, lão gia cùng phu nhân nếu biết người đến huyện Ngô Đồng này vẫn không an phận như thế, sợ một năm tới sẽ không giúp đỡ chúng ta.” Lục thẩm thờ dài, lão gia không biết Thiếu gia là một Thiếu gia già đã đành, phu nhân sao cũng hồ đồ theo rồi? Còn nhất định sai mụ tới bảo hộ thiếu gia.

Ánh mắt Quý Lương yếu ớt nhìn lục thẩm, vô cùng ai oán hỏi: “Lục thẩm, chúng ta còn bao nhiêu ngân lượng?”

“Bẩm đại nhân, còn một lượng ba tiền (1), ngũ cốc ba mươi thạch” Lục thẩm một năm một mươi trả lời.

$(1) 1 \text{ tiền} = 1/10 \text{ lượng} = 5g$

$1 \text{ lượng} = 50g$

“Ít như vậy” Quý Lương lập tức áp sát, kinh ngạc nhìn lục thẩm, nhớ rõ bổng lộc Huyện lệnh một năm là bốn mươi lượng nha?

“Đại nhân, ngài quên mất? Từ lúc đến huyện Ngô Đồng đến nay mỗi ngày ngài đều đến Túy Hồng lâu nghe hát, đi Thành Nam đấu đá, còn cùng công tử của Cầu viên ngoại đến tửu lâu xa hoa, ba ngàn lượng bạc Liên lão gia cho cũng đã tiêu hết”. Lục thẩm giải thích từng chỗ bạc mất đi.

Quý Lương thờ dài, ăn chơi trác táng, ài! Sau đó lại nhìn về phía lục thẩm, ý đồ đào ra một ít dấu hiệu nói dối: “Lục thẩm, thực sự không còn hả?”

Lục thẩm nghe xong, vẻ mặt hoảng sợ, lập tức lui về phía sau một bước, giữ hầu bao (túi tiền) của mình, “Đại nhân, đây đều là tiền riêng của lão thân, ngài đừng đánh chủ ý lên nó, ta còn trông cậy vào nó để dưỡng già đây.”

“Lục thẩm, người cấp cái gì, ta là loại này người sao?” Quý Lương méo miệng, xem ra nguyên chủ thật không đáng tin cậy.

Người đương nhiên là loại người này rồi! Lục thẩm trong lòng thầm nghĩ, lại ấn lên hầu bao của mình, giống như không để lại, một ánh mắt của Quý Lương sẽ thuận tiện lộ nó đi.

“Đại nhân, bên ngoài huyện nha có người đánh trống kêu oan.” Tiếng Lý Tứ từ ngoài sương phòng truyền đến.

“Đại nhân, có người kêu oan đây.” Lục thẩm lập lại, “Bây giờ đi qua sao?”

“Đầu ta đau, gọi sư gia xử lý.” Quý Lương không chút suy nghĩ, lại nằm xuống, mình cũng không phải nguyên chủ, cũng sẽ không thăm án, cho dù nguyên chủ là một bậc thầy phá án đi nữa.

Quý Lương sẽ không cần thận suy nghĩ, bản thân một sinh viên bình thường, bình thường không thể bình thường hơn, cũng yêu thích xem Holmes một chút, giả áo túi com đội phim, sao lại xui xẻo như vậy, ngủ một giấc đã ngủ thẳng đến địa phương xa xôi này. Tệ nhất là đối phương còn là Huyện lệnh nữ già nam.

“Đại nhân, ngài quên ư? Huyện nha Lý sư gia, huyện thừa, chủ bạc, còn có nha dịch tất cả bọn họ đều đi tìm cách thăng chức rồi, nói là đi theo đại nhân bổng lộc không được đảm bảo, ngài mạng không đủ dài.” Lục thẩm cúi đầu nhìn mũi dài vãi, nhỏ giọng nói.

“A?” Quý Lương chau mày lại, suy nghĩ một chút, hình như từng có chuyện như vậy.

“Đại nhân, mau đứng lên đi, nói không chừng có đại án gì xảy ra? Đại nhân nếu xử lý được đại án này, tri phủ Giang Châu nhất định sẽ ban thưởng một số bạc lớn đấy, vừa vặn giải quyết việc khó phòng huyện nha đang thiếu tiền.” Lục thẩm đem quan phục màu xanh đặt chỗ bình phong bùng đến.

“Nhất định phải đi sao?” Quý Lương nhìn quan phục màu xanh kia, trái tim nhỏ bé run rẩy.

“Phải đi.” Lục thẩm gật gật đầu.

Quý Lương suy nghĩ chốc lát, xoay người bò dậy, “Được rồi, vì bạc.” Sau đó lại hướng về phía cửa sương phòng đang đóng chặt giương giọng nói: “Lý Tứ người đến đại đường duy trì trật tự trước, ta sẽ đến sau.”

“Vâng!” Lý Tứ lên tiếng trả lời xong liền chạy tới công đường của huyện nha.

Sau khi mặc quan phục xong, Quý Lương liền bước nhanh ra ngoài phòng, lúc sắp đến cửa, bỗng quay đầu lại hỏi: “Bức thư kia đâu?”

Trong mắt Lục thẩm thoáng qua một tia khác thường không dễ phát hiện, sau đó cung kính nói: “Thư? Đại nhân, thư gì?”

Quý Lương sững sờ, đang muốn tiếp tục truy vấn, “Chính là.....”

“Đại nhân, nhanh đến công đường đi, đến muộn cũng không tốt.” Lục thẩm vội vàng cắt ngang lời nói của Quý Lương, tiến lên mở cửa phòng ra, điệu bộ cung kính.

Quý Lương liếc mắt nhìn lục thẩm, không nói thêm gì nữa lập tức rời khỏi phòng.

Quý Lương một thân quan bào màu xanh ngồi ở sau đường án (bàn trên công đường), phía dưới bức tranh" nhật xuất đông phương đồ"(mặt trời mọc phía đông), theo như lộ trình trong trí nhớ cầm lấy kinh đường mộc bên tay phải, hung hăng đập xuống.

BA~ ——

“Mang người đánh trống lên.” Quý Lương đề thấp thanh âm, cố gắng tỏ ra khàn khàn trầm ổn.

Lí Tứ vừa nghe vội vàng chạy đến cửa nhà môn mang một phụ nhân trang điểm xinh đẹp đang đứng đấy dẫn vào nội đường, sau đó vội vã chạy đến bên người Quý Lương sắm vai nha dịch: “Uy vũ.”(>_<)

Phụ nhân kia đi vào liền trực tiếp quỳ gối giữa công đường.

“Người dưới kia là người nào? Có oan tình gì?” Quý Lương hỏi.

“Đại nhân, tiểu nhân là lão bản Di Hồng lâu ở thành bắc, tới báo đây án, một cô nương nhà ta chạng vạng tối qua ra đường mua son phấn sau đó không thấy nữa.” Tú bà khuôn mặt bí ai nói.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đăng Thông Báo Tuyển Người

“Cái gì?” Quý Lương nghe xong không khỏi giật mình, lục thẩm nói không sai, quả nhiên phát sinh đại án, vừa nghĩ đến đây đã cảm thấy thật nhiều bạc từ trên trời rơi xuống, hai mắt bắt đầu lấp lánh ánh sáng âm u.

“Đại nhân.....” Lí Tứ thấy Quý Lương có chút thất thần, cẩn thận nhắc nhở.

Oh! Quý Lương giật mình, lập tức lấy lại tinh thần, còn theo bản năng xoa xoa khoe môi, nói: “Lúc nào thì phát hiện không thấy?”

“Đại nhân, là sau nửa đêm hôm qua ta không thấy nàng đâu. Đại nhân cũng biết đầu hôm chúng ta buôn bán rất bận rộn làm sao chú ý tới, vẫn là những cô nương khác của nhà ta cả đêm không nhìn thấy nàng ấy mới biết được, bởi vì sau nửa đêm mưa to, nên bây giờ mới đến báo án.” Về mặt Tú bà đau lòng cô nương kia có bộ dáng thực xinh đẹp, bà phải bỏ ra một món bạc lớn mới mua được.

“Có khả năng đã lưu lại chỗ bằng hữu khác không?” Quý Lương cẩn cẩn môi, suy tư hỏi.

“Sẽ không, với tính tình nàng kia thì làm gì có bằng hữu, bình thường cũng chỉ đi lại trong lâu, cũng không đến nơi nào a.” Tú bà không chút suy nghĩ, nói như chém đinh chặt sắt. “Đại nhân, xin ngài phái người đi tìm nàng, ta còn trông cậy vào nàng kiếm tiền cho ta đây này.”

“Ánh.....” Quý Lương nghĩ mọi người trong nhà môn hầu hết đều đi rồi, chỉ còn lại lẻ loi năm nha dịch già yếu, vì tìm một nơi tránh gió mà lưu lại, bình thường thì phụ trách quét dọn và đưa thức ăn cho phạm nhân. Sau đó lại nhìn Lí Tứ chằm chằm, muốn tìm sự giúp đỡ.

Lí Tứ tất nhiên phát hiện ánh mắt đại nhân nhà mình, sừng sốt nhưng vẫn không nhúc nhích, đứng ở một bên làm bộ không thấy.

Quý Lương bắt đắc dĩ, đành phải cắn răng nói: “Người có bức họa Hoa cô nương không? Để chúng ta lấy đi tìm người cho thuận tiện.”

“Đại nhân, ở chỗ chúng ta không có bức họa cô nương kia.” Tú bà vung vẩy chiếc khăn trắng nõn trên tay, nói: “Đại nhân, để ta miêu tả cho ngài xem thử. Hoa Lạc lớn lên xinh đẹp, hai mắt lớn như chuông, cái mũi nhỏ, miệng nhỏ, mặt nhỏ nhọn, tóc phía trước đã tía ngọn gàng, bình thường thích gài hoa đỏ thắm, mặc y phục màu hồng, mặt mũi có chút thịt, ước chừng cao thể này.” Tú bà khoa chân múa tay ước chừng cao khoảng 1m5.

Mắt như chuông..... Cái mũi nhỏ..... Miệng nhỏ..... mặt nhỏ nhọn..... khoe mắt Quý Lương giật giật, cúi đầu bức họa trước mặt mình, hảo trù tượng!

*

“Đại nhân, ăn cơm.” Lục thẩm bưng một món chay một món mặn và một chén canh không ưu lo đi vào trong viện, đem thức ăn bày trên bàn đá, nhẹ giọng gọi Quý Lương đang lo lắng về vụ án dưới tàng cây.

Quý Lương từ trong hoảng hốt phục hồi tinh thần lại, nhìn trên bàn đá hai món ăn cùng một chén canh và ba bộ bát đĩa, sau đó lại nhìn Lục Thẩm cùng Lý Tứ đứng một bên, “Lục thẩm..... nhiều như vậy.....”

Lục thẩm chưa nghe xong, còn tưởng Quý Lương chê rau xanh không ngon, “Đại nhân, ngài đừng chê, gọi thức ăn như vậy cũng hơn mười đồng đấy.”

“Ta không có chê, ai, ngồi đi ngồi đi.” Quý Lương khoát tay, bưng bát đĩa lên gấp rau ăn.

“Đại nhân, trong huyện nhà này không có sư gia và nha dịch cũng thật sự khó làm, như việc tìm kiếm Hoa Lạc cô nương kia cũng không thể chỉ dựa vào một người là ta cầm bức họa ra phố tìm?” Lí tứ nghĩ tới bức họa Quý Lương vẽ, khoe miệng co quắp, thật sự quá trù tượng rồi. Lại ăn vài miếng cơm lên tiếng, “Người bên ngoài đều cho rằng chúng ta không có bạc.”

“Vốn là không bạc.” Lục Thâm lườm Lí Tứ một cái, “Đại nhân, việc tuyển sư gia và nha dịch đã vô cùng cấp bách rồi.”

“Ừ.” Quý Lương gật gù đầu, “Thế nhưng không có bạc? Khố phòng Huyện nha cũng không bạc, lại nói phía trên không giải quyết vấn đề này?” Huyện lệnh tiền nhiệm cũng do thâm hụt công quỹ mà bị bắt.

“Đại nhân, phủ Giang Châu sợ sẽ không giải quyết vấn đề này, vẫn phải dựa vào chính ngài. Bất quá cho dù không có bạc, chẳng lẽ ngài không mời sư gia?” Lục Thâm buông bát đĩa, thành khẩn nói: “Đại nhân, có sư gia cũng tốt, vạn nhất phát sinh đại án, thì đây gã ra ngăn cản một phen.”

“Đại nhân, Lục Thâm nói có đạo lý.” Miệng Lý Tứ nhai com nhồm nhoàm, từng chữ phát ra có phần không rõ ràng.

Quý Lương chép miệng vài cái, dùng đầu lưỡi xia xia răng, “Mời sư gia mất bao nhiêu bạc? Còn nha dịch mất bao nhiêu bạc?”

“Đại nhân, sư gia không nằm trong biên chế chính quy một năm là mười hai lượng bạc, nha dịch chính quy một năm sáu lượng bạc, nha dịch tạm thời thì một năm ba lượng bạc.” Lí Tứ đã sớm nghe ngóng rõ ràng, lúc trước còn muốn đi thi nha dịch đấy.

“Vậy sao? Vậy ta nằm trong biên chế chính quy phải không?” Quý Lương nghĩ bỗng lộc một năm của hắn là bốn mươi lượng, dường như cũng không ít.

“Đại nhân, chức quan này của ngài là mua được, đương nhiên không phải, làm đủ năm năm sẽ có một cái giấy chứng nhận lúc đó thì phải rồi.” Lục Thâm cẩn thận nhắc nhở.

“Thật sao, Lục Thâm Lý Tứ, ta không muốn làm quan, chúng ta quay về Lạc thành đi.” Quý Lương rất muốn về nhà, làm sâu gạo.

“Đại nhân, chớ nói bậy, nếu bị người khác phát hiện được đó chính là tội chết.” Lục Thâm vội vàng ngăn lời nói của Quý Lương lại, sau đó cẩn thận từng li từng tí nhìn quanh bốn phía, lúc đã xác định không có người nghe lén mới thần bí nói: “Đại nhân, Kinh Nguyệt quốc vốn có quy định, tất cả quan viên chỉ có thể nhậm chức trên sáu tháng mới được từ quan, nếu không sẽ bị coi như trốn tội mà trừng trị, người nhà cũng sẽ gặp tai ương đấy. Hơn nữa nếu bị người khác phát hiện ngài mua quan sợ là tội càng thêm nghiêm trọng.”

“Không có biện pháp khác sao?” Quý Lương cũng không muốn làm lộ chuyện sau đó bị chém đầu.

“Hoặc là nộp một vạn lượng bạc, thế nhưng bây giờ đại nhân sợ là không lấy ra nổi.” Lục Thâm cũng không có biện pháp tốt hơn.

Quý Lương nghĩ cha mẹ kia của hắn cũng thật không đáng tin, “Lục Thâm, cha mẹ ta đến cùng có ý gì? Lại nhẫn tâm đẩy con mình sinh ra vào hang sói?”

“Đại nhân, ngài cũng đừng trách lão gia và phu nhân, sau khi phu nhân biết được chuyện lão gia mua quan thì kết cục đã định, không cách nào thay đổi, hơn nữa lão gia để đại nhân làm quan nhất định có suy nghĩ của mình, cho nên.....” Lục Thâm cũng bất đắc dĩ, tiểu thư nhà mình lớn lên như hoa như ngọc thế này, không biết làm sao lại không thể mặc nữ trang, thật sự đáng buồn.

“Cho nên để ta ở chỗ này chờ người khác tới vạch trần ta, chém đầu của ta?” Quý Lương nghĩ đến đó, liền ăn com không vào, trực tiếp đem đĩa ném lên bàn.

“Đại nhân, không có người phát hiện, nhiệm kỳ của đại nhân là năm năm, cũng không dài, nếu thật sự không thích, nửa năm sau lại xin từ chức?” Lí Tứ cũng mở đầu nói, “Đến lúc đó lại quay về Lạc thành cũng là được.”

“Đúng không?” Quý Lương lăm lăm, nhủ mảy cán môi, “Nhưng mà giờ cũng thiếu bạc.”

“Vậy lão thân đi mở quán bán văn thần”. Lục Thâm vỗ vỗ bộ ngực, “Thế nào một tháng cũng phải kiếm được mấy lượng bạc.”

“Trời nóng thế này có người ăn sao?” Lí Tứ cũng không phải muốn đả kích lục Thâm, chẳng qua khí trời thật sự đang rất nóng.

“Người cái thằng khốn nạn này, hôm nay người muốn hủy đài của lão nương phải không.” Lục Thâm cầm lấy chiếc đĩa gỗ hương đầu Lý Tứ đập đến, Lý Tứ sau một hồi chạy trốn, vội vàng xua tay nói: “Lục Thâm, chuyện ta nói là thật trời đang rất nóng tất cả mọi người đều muốn ăn đồ mát mẻ, sao có thể ăn mì văn thần nóng hằm hập?”

Mát? Quý Lương vừa nghe, đầu óc chuyển động, “Lục Thâm, huyện nha chúng ta có băng sao?”

Lục Thâm ngừng động tác trong tay, hai tay chống nạnh, hai mắt tròn vành vạnh, “Tổ tông của ta ơi, ngài lại muốn làm gì? Đã có một khối băng rồi, ngài đừng hòng đánh chủ ý lên chúng nó.”

Xem ra là có? Quý Lương phối hợp cười nham hiểm, hai vai kịch liệt rung rẩy, kiếp trước hắn từng làm việc trong một cửa tiệm chuyên bán bánh sương sáo, học được cách làm loại bánh hương vị mát lạnh này, mấy ngày nay đến thế giới này cũng không thấy qua, xem ra có biện pháp rồi đây.

“Đại nhân, ngài đây là bị nóng đến điên rồi ư?” Lí Tứ và Lục Thâm nhìn nụ cười âm hiểm của Quý Lương, lui lại từng bước, “Lục Thâm, người đừng tiết kiệm thế, mau lấy mấy khối băng ra cho đại nhân dùng đi.” (lời lý tứ)

“A? Nghiêm trọng như vậy ư? Ta đi lấy ngay.....” Lục Thâm thấy chuyện không ổn, vội xoay người chạy ra ngoài viện.

“Lục Thâm, ta nghĩ đến chủ ý này, chắc chắn giữa ngày hè mọi người sẽ thích ăn.” Quý Lương vội vàng gọi Lục Thâm đang chạy đi lại.

“Chú ý gì?” Lục thẩm xoay người một cái, lại chạy về bên bàn đá.

Mấy người so đo tính toán một phen, chia nhau ra hành động.

Cùng lúc đó, trên bảng bố cáo ngoài cửa lớn phủ nha dán ra một thông báo tuyển dụng.

Bởi vì trong nha huyện Ngô Đồng thiếu thôn nhân thủ, nay tuyển thêm một gã sư gia và hai mươi tên nha dịch.

Yêu cầu sư gia như sau:

Một, năng lực xuất chúng, kiêm làm Huyện thừa, chủ bạc. Đỗ được Huyện lệnh, khuyên điều dân, biết xướng dân ca, chơi đấm bóp, có thể chần trướng gà, có thể cầm rượu, nhất định phải biết ăn nói.

Hai, tướng mạo sánh ngang Phan An, thân cao tám thước có cơ bụng, biết vượt tường đánh quái.

Nha dịch yêu cầu: Thân thể khoẻ mạnh, ưu tiên người có kungfu; có thể thức đêm làm thêm giờ, thỉnh thoảng đi làm việc vất.

Tiền lương cần gấp mặt thỏa thuận

Mời đến Huyện nha báo danh, ghi danh trước

được ưu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ra Đường Dán Cáo Thị

"Quý đại nhân, xin lỗi, hôm nay từ lâu ngừng kinh doanh." Ở cửa từ lâu Như Ý, một tiểu nhị mặc quần áo vải màu xanh đang đứng đấy, cầm cái khăn màu trắng tiện tay khoác lên vai, hai tay vòng trước ngực, cử chỉ đầy ngạo mạn, có thể đã sớm nghe nói Huyện lệnh đại nhân nghèo muốn chết.

Dưới bậc thang ngoài cửa từ lâu, một nam tử trẻ tuổi đội quan ngọc đang đứng, thân cao chừng bảy thước, một thân y phục sáng sủa, cười lộ ra hàm răng trắng tinh, xinh đẹp vô cùng.

Vị Quý đại nhân này đúng là Quý Lương rồi.

Quý Lương 'BA~ ' ' một cái giả bộ nhả nhận đem quạt xếp gấp lại, cười tươi như hoa chỉ vào tiểu nhị nói: "Không tiếp tục kinh doanh? không sao a, ta tới đây là để dán thông báo tuyển dụng."

Tiểu nhị này nhìn Quý Lương tươi cười như hoa, ngăn người, thông báo tuyển dụng? Chưa nghe nói qua. Vì vậy khiêm tốn hỏi: "Huyện lệnh đại nhân, thông báo tuyển dụng là cái gì?"

"Đến...Đem hai tờ cáo thị này dán lên nơi dễ thấy ở quán các người đi." Quý Lương đem thông báo tuyển người và manh mối tìm người rút ra hai tờ nhét cho tiểu nhị. "Nhớ kỹ dán lên, thuận tiện tuyên truyền một chút, sư gia bao ăn bao ở, một tháng hai lượng bạc, lương nha dịch cũng tăng."

Tiểu nhị ứng tiếng đem hai tờ giấy Tuyên Thành dán trong đại sảnh, nhìn người trong bức họa, biểu cảm vô cùng đặc sắc.

"Đúng rồi, tiểu nhị, ta đến quán rượu các người làm công nhé? Mỗi ngày rảnh rồi ta sẽ đến rửa chén đĩa, mỗi tháng các người trả ta năm lượng bạc thế nào?" Quý Lương hướng vị tiểu nhị đang kinh ngạc đến ngây người bàn bạc.

"Năm lượng?" Tiểu nhị lập tức lên giọng, vẻ mặt khó tin nhìn Quý Lương, gã làm chân chạy đã hai năm rồi mỗi tháng cũng chỉ được bốn trăm văn tiền.

"Đúng rồi, ta đường đường là Huyện Lệnh tới đây làm công, chẳng lẽ còn không đáng giá năm lượng? Có hiệu hiệu ứng người nổi tiếng không?" Quý Lương thừa dịp tiểu nhị không chú ý chui vào, tìm lão bản thương lượng một chút, dù sao huyện nha quá nghèo, Huyện lệnh tiền nhiệm đã khiến trong phòng thu chi của nha môn hết sạch bạc, công quỹ cũng lâm vào thế bí, còn phải móc tiền túi của hắn ra mời sư gia và nha dịch đây này.

Hắn đúng là Huyện Lệnh mệnh khổ nhất nhất nhất từ trước đến nay.

"Quý đại nhân, sao ngài không thử đến cửa hàng thông báo(*ngân hàng thời xưa :để đổi ngân phiếu ..*) ở chỗ rẽ kia một chút, lão bản sau lưng của cửa hàng kia là người Kinh Thành, rất có tiền, Huyện lệnh đại nhân đến làm công, sợ là có thể nhận tới mười lượng bạc." Tiểu nhị bỗng nghiêm túc nói, chỉ sợ Quý Lương không tin.

Quý Lương khẽ sách một cái, khiêu mi, "Người khẳng định không cần ta? Người không cần đi hỏi chương quây của các người một chút sao?"

Tiểu nhị không nghĩ Huyện lệnh đại nhân hôm nay khó chơi như vậy, mang theo nước nỏ nói: "Tiểu điểm chúng ta thực sự không muốn nổi công rửa chén cao như vậy, ngài vẫn nên đi thôi."

"Đại nhân, chúng ta hãy nên đi thôi." Lý Tứ thực sự nhìn không nổi nữa, tính tình Quý Lương thay đổi so với trước kia càng đáng sợ hơn...

"Ai.. "Quý Lương thờ dài, Thật sự không biết nhìn hàng! sau đó liền nhìn cửa hàng thông báo lớn ở chỗ rẽ kia, khoe miệng hiện lên một vòng cười quỷ dị.

Cửa ra vào cửa hàng thông báo.

"Quý đại nhân, cái thông báo này ta sẽ phụ trách dán, chẳng qua là làm việc vặt thôi...Đại nhân ngài thật sự là làm khó tiểu nhân, ta cũng muốn không nổi Huyện Lệnh đại nhân đâu."Chương quây cửa hàng thông báo hận không thể đập tên Quý Lương khó chơi này bay ra ngoài, đến không sớm không muộn, hết lần này đến lần khác lại đúng ngay lúc chủ tử đến tuần tra, đây không phải là muốn cái mạng già của lão sao?

"Chương quây người cũng biết tình huống huyện nha chúng ta đấy, ta cuối cùng cũng tìm được cách xoay chuyển tình hình à? Người là người tốt như vậy, chẳng lẽ người nhẫn tâm để huyện nha một mảnh tàn lụi? Chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn trên đường cái không ai tuần tra, trộm cắp thành đàn?"Quý Lương cổ làm ra vẻ đáng thương,"Chương quây người nữ lòng sao?"

Tay Chương quây trong tay áo nắm chặt thành quyền(*nắm đấm*), thật muốn vung ra tát một cái, nhưng dù sao đây cũng là Huyện Lệnh Ngô Đồng, không được không được, phải bình tĩnh bình tĩnh."Đại nhân, ngài xem như vậy có được hay không, ta dùng danh nghĩa cá nhân quyền giúp Huyện nha mười lượng bạc."

"Cái này không thể được, Khổng Tử có nói: Không ăn đồ bố thí."

Chương quây bị Quý Lương làm cho sững sốt nghẹn đến ho khan.

"Quý đại nhân, ngài công vụ bận bịu, nào có thời gian đến chỗ ta làm việc vặt chứ." chương quây của hàng nói nhỏ, nhìn hướng thành bắc, "Vừa rồi ta thấy có người đi về hướng huyện nha, e rằng là đến giải oan?"

"Vậy sao? Sao ta không thấy?"Quý Lương liếc trên đường cái thêm vài lần.

"Thật đấy, đại nhân mau trở về xem một chút đi."Chương quây bày ra tư thế mời.

Quý lương nghĩ nghĩ, thờ dài,"Vậy được, ta quay về xem."

Chương quây thấy chân Quý Lương đã bước ra cửa, trong lòng không kìm được mừng thầm.

Chẳng qua, còn chưa cao hứng được bao lâu, Quý Lương đã quay trở lại. Hơi nghiêng về phía trước,"Chương quây, chuyện vừa rồi người nói muốn quyền mười lượng bạc cho huyện nha có tính hay không?"

Chương quây nghe xong, trong lòng rơi lộp bộp, sắc mặt không đổi nói:"Đại nhân, không phải ngài vừa nói không ăn của bố thí sao?"Cho không mười lượng bạc, bà nương(vợ) nhà lão sợ là sẽ tìm lão âm ỉ đến nửa đêm.

"Đúng rồi."Quý Lương gật gật đầu,"Cho nên ta đã nghĩ biện pháp rồi, người đem mười lượng bạc ném ở đằng kia, ta đến nhặt." Liền chỉ vào bậc đá ngoài cửa.

Chương quây nghe xong, không khỏi cảm thán da mặt Huyện lệnh này cũng quá dày thì phải, như vậy có gì khác nhau, trong đầu một vụn câu ĐMM vụt qua.

Quý Lương nhìn mặt mũi chương quây đen lại, vẻ mặt khó xử hỏi:"Chương quây người không vui sao?"

Không vui, đương nhiên không vui! Chương quây không khỏi nghĩ Huyện lệnh này bị ngốc sao? Lòi như vậy cũng có thể hỏi? Nhưng mà trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười,"Vậy được, đại nhân ở ngoài cửa trông, ta lập tức để mười lượng bạc ra đó."Nói xong liền bắt đầu móc bạc trong hầu bao.

Bịch-- một thỏi bạc vừa vụn rơi trên thềm đá.

Quý Lương lập tức nhảy đến, hưng phấn nhặt bạc lên, sau đó nhìn bốn phía một cái, tiếp đó mới hỏi chương quây:"Chương quây, đây là bạc người đánh rơi sao?"

Mặt chương quây và Lý Tứ đồng thời co giật, thật lâu sau chương quây mới chậm chạp lắc đầu nói:"Không phải ta đánh rơi đâu."

"Thật ư? Ôi, vận khí hôm nay thật là tốt, đi đường cũng có thể nhặt được bạc."Quý Lương vui sướng nhét bạc vào trong túi áo, sau đó hướng về phía chương quây nói:"Chương quây, lúc này người bê bận nhiều việc, bổn quan về trước, ngày khác lại tới bái phỏng!"

Chương quây nghe xong sợ tới mức chạy thẳng đến hậu viện(sân sau).

Một nơi trên lầu.

"Người kia chính là Huyện lệnh Ngô Đồng, ngu ngốc không bản lĩnh, quần áo lụa là còn tham tiền." Một người mặc trang phục thị vệ hướng về người đối diện đang nhàn nhã uống trà trên ghế dựa nói, "Hy vọng không làm hỏng chuyện mới tốt."

"Tiểu Nhất, bình tĩnh, chỉ cần không tốn bạc của chúng ta là được rồi." Trong mắt gười uống trà không một tia gọn sóng, đối với mọi thứ đều không nổi lên chút hứng thú.

Người được gọi là Tiểu Nhất, cười cười, "Công tử, cái ẩm trà người đang uống có giá hai lượng bạc đấy."

"Cái gì?" Người nọ vừa nghe xong, lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, về mặt kinh ngạc, "Cứ một bình trà như vậy thì hai lượng? Thảo nào không dễ uống. Việc này người làm sao? Bạc cái này người lo trả." Nói xong nhẹ nhàng lướt đi.

"Công tử, không nên a, tiểu nhân đã trả năm lần rồi." Tiểu Nhất không thể nói được gì nhìn trời xanh.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Huyện Lệnh Kiếm Thêm Thu Nhập

Đường phố phồn hoa cách huyện nha không xa.

"Bán mỳ lạnh! Bán mì lạnh đây! Bán sừng sáo đây! "... Thanh âm phụ nhân đặc biệt vang vọng khắp đường cái.

Chỉ thấy đầu đường phố nhộn nhịp bày một cái sạp hàng, bên cạnh còn có mấy cái bàn lớn. Một phụ nhân và hai người thiếu niên đang đứng đấy. Một thiếu niên trong đó đẹp như quan ngọc (*thường chỉ đàn ông có dung mạo đẹp*), thân cao chừng bảy thước, một thân y phục sáng sủa, cười rộ lên đôi mắt sáng và hàm răng trắng tinh, xinh đẹp đến cực điểm.

"Đại nhân, không phải ngài nói ngài chịu trách nhiệm rao hàng sao? Sao vừa ra tới đây lại câm rồi?" Lục thẩm sau vài lần rống lên, cổ họng khô gần như muốn bốc khói.

"Ta đường đường là một Huyện lệnh, sao có thể làm chuyện mất thân phận như vậy được?" Quý Lương lấy cây quạt che mặt.

"Đại nhân, chúng ta đừng giằng co nữa, không những buổi tối không có bạc mua thức ăn, ngay cả tiền mời sư gia cũng không có đâu!" Lục thẩm xoa xoa mồ hôi trên tay lên tạt dề, lại bắt đầu quát lên.

"Lục thẩm, tiền đồ ăn có rồi, vừa rồi đại nhân còn nhặt được mười lượng bạc mà." Lý Tứ lập tức đem chuyện nhặt được bạc nói cho Lục thẩm.

Quý Lương trừng mắt nhìn gã, người ta vốn cho rằng đây là bạc riêng cơ đấy.

Cuối cùng, dưới ánh mắt dò xét của Lục thẩm, hắc đàn phải gật gật đầu, thở dài một hơi, nhìn chỗ bánh sừng sáo và mỳ lạnh còn chưa được bán đi, cất bước đến giữa đường lớn: "Ai nha, ta vừa đứng ở chỗ này nhất định là chiều bài sông, người xem đây." Quý Lương lấy tư thế thấy chết không sờn, hướng về phía đoàn người hỏi hã buồn bán rao lên: "Bí quyết làm mỳ lạnh, sừng sáo, kem lạnh độc nhất vô nhị... Trời nóng thế này vừa lúc ăn vào giải nhiệt hạ giận, lại có thể làm quả vật, cũng có thể mua về làm rau trộn."

"Ồ, đây không phải là Quý đại nhân sao? Không đi tìm người sao lại còn học bọn người thấp hèn kia mở quầy rồi hả?" Có nhiều người hiểu chuyện vây đến, giọng nói lộ vẻ trào phúng: "Chẳng lẽ lời đồn mấy ngày trước là thật? Đường đường là Huyện lệnh đại nhân, không có tiền phải trèo tường đi chơi Hoa lâu ngã bất tỉnh?"

"Chỉ sợ là vậy, Huyện lệnh Kinh Nguyệt quốc bày quầy bán hàng ngược lại là lần đầu tiên a! Thật sự hiếm thấy!" Cái thằng lêu lệt này, không phải là thư sinh trước đó vài ngày cùng Quý đại nhân đi dạo Hoa lâu sao, gã thấy vậy thì trong lòng há hê, mở quạt xếp của mình học đòi văn vẻ, "Quý đại nhân, cái mỳ lạnh gì đó bán thế nào vậy?"

Trên mặt Quý Lương có chút lúng túng, hắc đường đường mang bằng hiệu sinh viên đại học, ở nơi này chính là thân phận tú tài, lại bị mấy thiếu gia ăn chơi khinh bỉ thẳng thừng như vậy, thật muốn nhả mật bỏ đi. Nhưng không thể được, nguyên chủ này chịu tổn thất lớn như vậy, bản thân không giải quyết sạch sợ là còn bị đuổi giết. (*ý nói chuyện chưa được giải quyết thì vẫn còn bị đeo bám đấy*)

Đầu óc Quý Lương xoay chuyển vài vòng, ánh mắt tại trên người mấy thiếu gia ăn chơi đông đưa, về mặt cười gian nói: "Ồ, đây không phải Cầu đại công tử sao, vài ngày không gặp lại đẹp trai không ít nha, đến đến đến, nếm thử món ăn mới của bốn quan, ăn ngon vô cùng, tin chắc các người chưa từng được ăn. Mọi người một chén như nhau? Hai mươi văn tiền một chén, rất rẻ đấy. Nếu các người muốn thêm băng, thì bốn mươi văn một chén."

Hai mươi văn? Bốn mươi văn? Đại nhân, lúc ở huyện nha không phải ngài nói nếu thêm băng mười lăm văn tiền một chén sao? Lý tứ thành thật, sờ sờ đầu, nhưng vẫn thông minh không có hỏi.

Lục thăm thấy Quý Lương trở mặt nhanh chóng, ngược lại hài lòng gật đầu.

"Vây sao? Bốn mươi văn cũng rất tiện nghi, vậy năm người chúng ta, mỗi người mang đến một phần giống nhau...Ta cũng muốn xem có ăn ngon nhiều không..." Cầu công tử bình thường thích nghe lời màu mè, tự nhiên dẫn bốn tên tùy tùng ngồi lên một bàn vuông.

"Cầu công tử đúng là hào sảng, ở đây tổng cộng mười loại đồ ăn, tổng cộng hai lượng bạc, thanh toán trước rồi mang đồ ăn lên." Quý Lương cười hi hi, không cảm giác được lời nói của mình có gì không đúng.

"Nào có việc chưa ăn phải trả tiền." Một tên tùy tùng trong đó vỗ bàn một cái, giương nanh múa vuốt quát.

Lý tử tiến lên kéo kéo ống tay áo Quý Lương, nhỏ giọng nói:"Đại nhân, ăn xong rồi mới thanh toán đây."

"Quý lương cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn Cầu Kim, giơ tay lên giả vờ che môi, để thanh âm đủ cho ai đó nghe thấy: "Lục thăm, vạn nhất Cầu công tử không mang tiền đi ra ngoài? vậy không phải chúng ta thua thiệt sao?"

Cầu Kim nghe xong,"Gia làm sao có thể không mang tiền? Ừ, còn dư lại coi như là thưởng cho người đẩy, người tự mình phục vụ mấy anh em chúng ta." Vừa nói liền móc từ trong hầu bao năm lượng bạc ném lên bàn, nó còn lăn hẫng trên mặt bàn gỗ một vòng.

Quý Lương nghe xong, chửi thề, mẹ kiếp, còn muốn hất phục vụ, hừ, sau đó vẻ mặt cười đầy giả dối," Cầu công tử, để bọn quan tự mình phục vụ thế nhưng rất đắt tiền, hai mươi lượng." Nói xong làm thủ thế chữ V.

"Hai mươi lượng, sao người không đi cướp? Muốn tiền đến điên rồi à?" Họ Cầu nghe xong xong tính bỏ đi, lão từ đi chơi Túy Hồng Lâu cũng chỉ mười lượng bạc.

"Cầu công tử, ta đường đường là mệnh quan triều đình, lấy thân phận này phục vụ cho một thứ dân như người đã cho người biết bao nhiêu mặt mũi? Quý Lương nói xong còn vút mị nhân qua.

Cầu Kim bị nhìn như vậy không khỏi run rẩy, lời đồn Quý huyện lệnh này là “hào nam gió” quả không sai, mỗi lần đi Túy Hồng Lâu cũng chỉ nhìn mỹ nam hát, mà không thèm ngó Hồng bài đây.(hồng bài là những ca cơ hay kỹ nữ đứng đầu)

Hào nam gió: tương tự đoạn tụ, hay thích đàn ông

"Cầu công tử không cảm thấy rất uy phong sao?" Quý Lương cũng không muốn bỏ dỡ giữa chừng, hai mươi lượng, phải bán bao nhiêu chén mỹ lạnh? Một năm năm, hai năm mười, ba năm mười lăm...sao thấy khó khăn quá.

"Cầu huynh, thực sự rất uy phong." Một tên lâu la vẻ mặt cười gian, tưởng tượng bộ dáng Huyện lệnh đại nhân hầu hạ mình, quay về thôn có thể hảo hảo khoe khoang một phen.

"Đúng rồi, Cầu huynh, tạm dừng thời cơ đi."

Cầu Kim nào chịu được tăng bốc, lại vung tay lấy ra thêm hai mươi lượng bạc ném cho Quý Lương,"Hầu hạ thật tốt."

"Cầu công tử quả thực hào sảng." Đây còn là lần đầu tiên Quý Lương thấy nhiều bạc như vậy, lập tức tươi cười, thoáng cái đã bắt bạc trong tay, cẩn thận nhìn một phen, sau đó đưa cho Lục thăm," Mau thu vào".

Nói xong Quý Lương sung sướng hát vài điệu hát dân gian, nhanh chóng đem mì lạnh, sương sáo, bánh kem...các loại trộn lẫn, sau đó thêm nước tôm lạnh các loại khác trộn vào rưới nước đường lên, lại bỏ thêm mấy khối băng vào(*nguy cơ ngộ độc thực phẩm*), cảm giác mát lạnh tan ra bốn phía.

"Ừ, không tệ, ăn ngon ăn ngon..."

"Cầu công tử, hai mươi lượng bạc đáng giá đấy chứ" Về mặt Quý Lương vui vẻ, vừa rồi móc lỗ mũi chưa rửa tay đây này.(>_<)

*

"Công tử, tôm lạnh này mùi vị không tệ chứ?" Một chỗ trong lâu các truyền đến thanh âm nịnh nọt.

"Coi như cũng được, chỉ là băng bị tan." U oán.

"Chạy xa như thế bụng trở về cho người, người còn chê. . ." Ủy khuất.

"Sự thật chính là tan mà." Không hiểu.

"Đi vào trong hầm gỗ mấy khối là được rồi."

"Không cần, như vậy tạm chấp nhận được."

...

"Ăn ngon, mua chỗ nào? Bao nhiêu bạc?"

"Ở quầy hàng của Huyện lệnh giữa phố, thêm bằng mười lăm văn tiền."

"Coi như cũng được, cũng không tính quá đắt." Kỳ thật vẫn chê đắt.

"Công tử, huyện nha muốn vơi sự gia cùng nha dịch, sự gia hai lượng bạc một tháng, bao ăn ở."

"Hai lượng?" Cái gia này nghe bao ăn bao ở, còn có mỗi tháng hai lượng bạc, một năm chính là hai mươi tư lượng, lập tức hai mắt phát lục quang.

"Đúng, còn miễn phí sương sáo, tôm lạnh, bánh kem . . ."

HUU...U...U, một trận gió thổi qua, công tử đã không thấy.

"Công tử, người đi đâu vậy?" Còn lại Tiểu Nhất lẻ loi ngồi trên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hiện Trường Tuyển Dụng

"Tất cả mọi người xếp thành hàng, cầm công văn hộ tịch đến đây đăng ký, sau đó cầm thẻ số thứ tự vào trong chờ, gọi đến ai thì lên biết không?" Lý Tứ đứng ở cửa lớn duy trì trật tự.

"Nha dịch tạm thời một năm cũng sáu lượng bạc sao?" Có người thấy bản thông báo tuyển người mới dán trước cửa chính huyện nha, phần phía trên ghi tăng thêm bổng lộc và đãi ngộ phúc lợi.

"Đúng vậy." Lý Tứ gật gù đầu.

"Làm trên năm năm, có thể thông qua khảo thí (*thi*) nha dịch ở huyện nha? Là thật hay giả?" Có người không tin.

"Thật đấy, đại nhân nhà chúng ta đã nghiên cứu qua luật lệ của Kinh Nguyệt quốc, chỉ cần đạt đủ thời hạn, mà biểu hiện khiến ngài ấy hài lòng, cũng có thể tham gia khảo thí." Lý Tứ khẳng định nói, có điều khảo thí kia ít nhất phải có trình độ đồng sinh (*).

(*) *học trò nhỏ (thời Minh Thanh gọi học trò chưa thi tú tài hoặc chưa đậu kỳ thi tú tài).*

"Vậy rất tốt rất tốt..." Mọi người dưới thềm đều thấy không tệ.

Lại có người nhớ ra gì đó, "Nhưng ta nghe nói huyện nha không có tiền, nếu chúng ta không lấy được bổng lộc phải làm sao?" Có người hỏi, Cái chức nha dịch này tuy rằng phong quang (*nở mày nở mặt*), nhưng không có tiền ai thêm làm?

"Mọi người yên tâm, Quý đại nhân nhất định sẽ trả lương theo tháng đúng hạn, hơn nữa nếu mọi người biểu hiện tốt, đại nhân sẽ tăng bổng lộc thêm." Lý Tứ vỗ ngực cam đoan nói, ngày tháng trước kia coi như đã qua, mỗi người tháng năm đồng, tổng cộng là mười lượng bạc, thêm mấy lão nha dịch nữa, cũng không quá hai lượng, hôm nay Lục thẩm ra phố bán hàng, chắc vẫn sẽ buôn bán rất tốt.

"Vậy là tốt rồi tốt rồi... Ta xong rồi." Một người trong đó vội vã chen chân đến trước bàn đăng ký, nói với Lý Tứ: "Mau mau nhanh, cho tôi đăng ký, đây là công văn hộ tịch của tôi."

Lý Tứ vội vàng tiếp nhận công văn, chăm chú kiểm tra đối chiếu, chuẩn bị viết vào sổ, tên chữ người này, giới tính, thân hình. Ấn tượng đầu tiên, có tiền án hay không vv.

Đại viện rộng rãi bên trong huyện nha, đại, Quý Lương ngồi ở nơi thoáng mát, lật xem sổ sách đã được Lý Tứ chuẩn bị rõ ràng, lại nhìn các nam nhân trắng niên xung quanh, khoảng chừng đến tám mươi người.

"Lý Tứ, không có ai mang giấy chứng nhận hay sao? Quý Lương lặng lẽ hỏi Lý Tứ bên cạnh.

"Đại nhân, không có đâu, tất cả đều là tạm thời đấy." Lý Tứ cong lưng thấp giọng nói: "Toàn bộ chính thức đều sang huyện bên hoặc phủ Giang Châu cả rồi."

Quý lương cắn cắn môi, nhìn một đám tay mơ, nói: "Chúc mừng mọi người đã thông qua cửa thứ nhất, xem ra tất cả mọi người đều không chỉ có thể tăng ca thức đêm, mà còn có thể dừng cảm đi làm công vụ nữa. Bây giờ có khoảng tám mươi người. Kế tiếp là phân tổ so đấu công phu quyền cước, đạt điểm là dừng." Nói xong gật đầu với Lý Tứ, chỉ thấy gã phân tốt hai người một tổ, từng cặp so đấu với nhau.

Trong sân đánh nhau kịch liệt, nông dân thì quyền nhỏ cỏ, thợ săn thì nắm đấm cứng, người trong thành biết công phu nhiều vô số kể.

"Người nọ là ai?" Quý Lương có cũng được không cũng được phe phẩy quạt xếp, vô cùng buồn chán nhìn trong sân, đột nhiên thấy một người khuôn mặt chữ quốc(国), một đôi mắt to mày rậm, rất có vị nam nhân, thoát nhìn rất có tinh thần trách nhiệm hơn nữa công phu quyền cước cũng không tệ, chỉ mấy cái nháy mắt đã quạt ngã được đối thủ.

"Người nọ là gọi là Tô Thu, trước kia tham gia quân đội, sau khi chiến sự ở biên cương dừng thì trở về, đang ở tại phố tây, nhà hán bán đậu hũ đấy, trong nhà có mẹ già và một tiểu muội." Lý Tứ nhìn sổ sách, nói ra.

"A? Vậy sao lại đến làm nha dịch?" Quý Lương vô thức cảm thấy đây cũng coi như là một tiểu phú(*người giàu có nhỏ*), còn chạy đến huyện nha tìm khô, đầu óc có bệnh không?

"Đại nhân, dính quan hệ cùng nhà nước, đều nở mày nở mặt đấy." Lý Tứ nhỏ giọng nói, gã bình thường ra ngoài mua đồ ăn cũng có không ít khí phách đây này.

Quý Lương suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng.

Cuối cùng còn lại hai mươi lăm người, mười tám người chịu trách nhiệm tuần tra phá án, bình thường cũng có thể đổi ca nghỉ ngơi, hai người chịu trách nhiệm giám sát trước công đường, có người đánh trống thì tiện thể chuẩn bị văn kiện, còn năm người khác được an bài ở trong nhà giam trông coi phạm nhân. Mà Tô Thu bởi vì có công phu cao nhất lại biết chữ, đương nhiên làm bổ đầu, bổng lộc một tháng một lượng bạc.

Tất cả mọi người được năm lão nha dịch ban đầu dẫn đến các gian phòng phía bắc của huyện nha, sau chỗ ở là phòng giam, đó là nơi phủ Giang Châu cấp tiền xây dựng chỗ ở cho nha dịch.

"Lý Tứ, sao không có người đến phòng vấn sư gia?" Quý Lương đợi cả nửa ngày cũng sắp đến giữa trưa rồi.

"Đại nhân, ta cũng không biết a, hôm qua chúng ta phát ra rất nhiều cáo thị đấy." Lý Tứ cười khổ, "Đại nhân, cái Huyện Ngô Đồng này sợ là không có người nào phù hợp với yêu cầu của ngài a? Điều thứ nhất biết ăn nói, giàu kinh nghiệm quan trường, mưu trí hơn người cũng nhiều đấy, nhưng đại đa số đều là lão nhân(*người già*); Điều thứ 2 muốn tương mạo sánh ngang Phan An(1), thân cao tám thước có cơ bụng, vượt tường đánh quái. Ta thấy cũng chỉ có ở Kinh Thành mới có thể tìm được loại thanh niên tài tuấn văn võ song toàn này, loại người như vậy sao có thể sống tại nơi huyện thành nhỏ bé như chúng ta chứ?"

"Quý Lương nhủ mày, quát:" Lý Tứ, ngươi ngấp cái mồm quạ lại có được không." Ta tốn nhiều bạc như vậy, tìm một ông già khom khem có lợi ích gì.

Lý Tứ xì mũi coi thường, "Đại nhân, nếu ngài có thể tìm được người như vậy tới, nửa năm ta sẽ không lấy tiền lương, ngược lại phải tặng gấp đôi tiền tiêu hằng tháng cho ta, thế nào?"

"Chuyện này sao có thể cá cược?" Đêm qua Quý Lương có một giấc mơ, mơ thấy một sư gia anh tuấn tiêu soái(đẹp trai+ cử chỉ phóng khoáng), túc trí đa mưu(*), giúp nâng buôn bán lời thật nhiều thật nhiều bạc mà, nhất định giấy mộng này sẽ trở thành sự thật.

"Thật không, chứ không phải đại nhân sợ?" Lý Tứ quyết tâm nhất định phải đạt được mục đích.

"Ta chỉ lo ngươi sợ thôi." Quý Lương được như ý cười cười, "Đừng hối hận."

Lúc này, chợt một người mặc y phục trắng bằng tơ lụa thượng đẳng tiến vào, tướng mạo tuấn mỹ, khí chất xuất trần phe phẩy quạt xếp ưu nhã đi đến, trực tiếp tới chỗ cái bàn Quý huyện lệnh đang ngồi.

Lý Tứ nhìn thấy công tử văn nhã kia thì ngây ngẩn cả người, cười so với khóc còn khó coi hơn, "Đại nhân, ta hối hận rồi."(*thằng này phải nói là quá nhỏ*)

"Hối hận cũng vô dụng." Quý Lương thấy công tử tao nhã tuấn tú kia lập tức cười tít mắt đứng dậy, mang cái ghế ở một bên sang, chân chó mà hỏi: "Vị công tử này, ngài đến nộp đơn làm sư gia sao?"

Nam tử lại không khách khí trực tiếp ngồi xuống, quạt xếp trong tay không ngừng đong đưa, khoe miệng mang theo nụ cười yếu ớt: "Đúng rồi, có thật là bao ăn bao ở, bổng lộc một năm hai mươi tư lượng không?"

Quý Lương nhìn nụ cười lạnh nhạt của hắn, giữa lông mày mặc dù mang theo vài phần xa cách, nhưng vẫn ngây ngẩn cả người như cũ, giống như câu nói gọi là "Nhất tiểu bách mị sinh"(1)? Mặc dù có chút không thích hợp, nhưng thật sự không nghĩ ra từ nào khác.

(1)*một nụ cười sinh trăm quyến rũ*

Nam tử thấy Quý đại nhân vẻ mặt mê trai nhìn mình, hơi nhíu mày, hắn cũng không phải nam giới(đoạn tụ), nhưng vừa nghĩ đến bạc, lại dẫu đi nở nụ cười.

"Đại nhân..." Lý Tứ tức tối nhìn nam tử kia, lại nhìn đại nhân nhà mình, ai oán hô, "Nước miếng chảy ra..."

Quý Lương giật mình một cái, theo bản năng lau lau khoe miệng, vừa mới vươn ra liền thu lại, quay đầu trừng mắt liếc Lý Tứ một cái, sau đó cười tùm tùm nói với nam tử: "Đúng vậy, bao ăn bao ở, hai mươi tư lượng(1 năm), trả tiền theo tháng. "Đột nhiên chuyển một cái nghiêm túc nói:"Vị công tử này,

ngươi tên là gì? Bởi vì bọn quan rất nghèo, phía trên lại không để ý thỉnh cầu của ta, cho nên đành phải tuyển một vị sư gia." Sau đó nhìn chăm chăm nam tử, "Ngươi làm được sao?"

"Ta là Chúc Ti Nam." Chúc Ti Nam đập quạt xếp, quạt đi chút khí trời nóng bức, sau đó thuận miệng nói: "Đại nhân yên tâm, những điều ngươi yêu cầu ta đều biết, hơn nữa còn rất biết quản (lý) bạc, đại nhân có thể giao bạc cho ta trông coi."

"A" Quý Lương vô thức đề đầu bao lại, "Bạc hay là cứ để bọn quan tự mình bảo quản đi, vậy đi Chúc sư gia, Chúng ta thử việc ngươi một tháng? Nếu làm không được thì ta sẽ sa thải ngươi."

"Ân, cũng được." Chúc Ti Nam ngẫm lại, dù sao không có việc gì, làm sư gia cũng không tệ, "Bất quá ngài phải trả bạc, ta cũng không làm không công. Đứng rồi, buổi tối bảo ta làm việc phải thêm tiền, trong ngày nghỉ của ta cũng phải thêm tiền. Còn có, không cần làm ta đây sẽ không làm, trừ khi thêm tiền."

Khóe mắt Quý Lương rút rút, cái người này vừa nói đến tiền, hai con ngươi liền tỏa sáng, sao có cảm giác như một Grandet(1) vậy? Ngay sau đó lại nghĩ: con người quả nhiên không ai hoàn mỹ, Phật Tổ ban cho ngươi bề ngoài tuấn lãng, lại cho ngươi tính tình keo kiệt bủn xỉn.

(1) nhân vật trong *Eugénie Grandet* một tiểu thuyết của Honoré de Balzac. Lão Grandet là một tư sản nổi tiếng vì nhiều lẽ: Sự giàu có, sự khôn ngoan và đặc biệt vô cùng keo kiệt.

"Ừ, ta ở chỗ nào vậy? Điều kiện quá kém ta cũng không ở." Chúc Ti Nam mang phong thái ông chủ, nhìn xung quanh, "Đại nhân, ta muốn ăn mỳ lạnh, bánh ngọt lạnh."

Quý Lương vừa đứng dậy, cả người run run lại ngồi xuống, tâm trạng có chút khó chịu, nhưng vừa nghĩ đến người có năng lực khẩu khí đều khá lớn, tức thì cũng không để ý đến thái độ của người này, sau cùng ghen ghét(kìm nén + khuất phục) nhìn Lý Tử, "Đi sắp xếp chỗ cho sư gia."

"Đại nhân, hậu viện sát vách đại nhân còn trống đấy, những chỗ khác đều là sương phòng nhỏ, hơn nữa còn bị mưa dột." Lý Tử trưng cầu ý kiến, sợ là cũng chỉ có thể ở bên cạnh Đỗ Trọng viện.

"Vậy tùy ý được rồi, ngươi dẫn Chúc sư gia đi đi." Quý Lương vẫy vẫy tay, muốn đi ra ngoài.

"Đại nhân đại nhân... Phía trước có người đánh trống kêu oan." Phạm Lang - nha dịch mới nhận chức cuống quýt chạy vào gào.

"Đánh thì đánh thôi, Lưu lão đầu không dạy quy củ cho ngươi hả?" Quý lương trả lời.

"Dạy... ta khẩn trương quá nên quên mất." Phạm Lang trở tay sờ sờ lên ót, thật thà cười nói, "Đại nhân, có người đến báo phát hiện người chết dưới cầu sông thủ thành(2) ở cửa thành bắc."

(2) sông thủ thành: sông đào bảo vệ thành, thời xưa người ta đào hào quanh thành sau đó dẫn nước vào để phòng thủ thành đấy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hiện Trường Phát Hiện Án

Chết người rồi hả? Quý Lương giật mình, nhanh như vậy đã phát sinh đại án?

"Đại nhân..." Tay trái Phạm Lang nắm chuôi dao bên hông, hơi cong thân người về phía trước cung kính hỏi kế tiếp phải làm như thế nào.

Quý Lương mặc dù thường xem kịch trình thám, nhưng dù sao cũng không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, hơn nữa xác chết cũng đều là giả, cho nên trong lòng hiện tại vẫn trống không. Theo bản năng lại nhìn Chúc sư gia còn chưa rời đi.

Trước khi Chúc Ti Nam đến đây cũng đã nghe ngóng qua Huyện lệnh đại nhân ngoại trừ việc ăn uống và chơi đùa bên ngoài, cái gì cũng không biết, quả nhiên không sai, con mắt hơi híp, nhưng nghĩ đến bạc lập tức che dấu vài tia khinh thường, thân nhiên nói: "Quý đại nhân, trước hết ngài nên để cho bố đầu phái người đến hiện trường trông coi, lại nhanh chóng phái người đi mời người khám nghiệm tử thi đến."

Phạm lang chần chờ trong chốc lát, nhìn về phía Quý Lương, đến cùng nghe theo ai?

Quý Lương nhìn thấy ánh mắt Phạm Lang, vẫy vẫy tay, "Nghe Chúc sư gia đấy."

"Vâng." Dưới chân Phạm Lang như sinh gió chạy biến ra ngoài.

Sông thủ thành bên ngoài cửa thành bắc, cây cầu đá xanh hoang vắng vắt ngang qua mặt sông, người ở đây đều rời khỏi đường lớn, bình thường ít người sống ở đây, ngẫu nhiên sẽ có người dân nghèo khổ tây thành ra ngoài thành đón củi khai khẩn đất hoang.

Quý lương mở cái dù giấy dầu màu trắng làm từ trúc xanh, xuất hiện bên cây cầu đá. Từ xa đã ngửi thấy một mùi thoải truyền đến từ dưới cầu, vội vàng lấy ra chiếc khăn tay màu trắng hình mặt trăng gấp đôi che lên mũi.

Chúc Ti Nam nhìn thấy cử động này của Quý Lương vặn lỏng mảy, rất nhanh im lặng chuyển hướng đến cây cầu bên cạnh.

Bỏ đầu Tô Thu đang dẫn người vây quanh một vòng dưới cầu, thấy Quý Lương đã đến bên này, chạy tới vài bước, sau đó cong người ôm quyền hành lễ nói: "Đại nhân, Ngỗ tác (1) đã bắt đầu khám nghiệm tử thi rồi. Đó là Lư lão hán người phát hiện thi thể, tiểu nhân đã xét hỏi qua chuyện." Nói rồi chỉ vào một ông nông dân vác cuốc, tay dắt một con chó đen to cách đó không xa.

(1) *Người khám nghiệm tử thi thời xưa gọi là "Ngỗ tác"*

Quý Lương gật gù đầu, Tô Thu xác thực có vài phần năng lực, chỉ vài tiếng đã an bài thỏa đáng việc này.

"Đại nhân tra hỏi thêm lần nữa" Tức thì Chúc sư gia mở miệng nói.

"oh." Quý Lương hơi sừng sốt một chút, vốn chính hắn định lược qua khâu này, may mắn có Chúc sư gia nhắc nhở, sau đó ra về bài bản nói với Tô Thu: "Tô bồ đầu, gọi người đến đây, bản quan thẩm vấn lần nữa."

"Vâng, đại nhân." Tô Thu ứng tiếng quát Lư lão hán một tiếng, chỉ thấy Lư lão hán đang kéo con chó đen to muốn chạy đến chỗ đặt tử thi đi về phía Quý Lương.

"Tham kiến Quý đại nhân." Lư lão hán đến vị trí cách hơn một mét muốn quỳ xuống.

Đáy lòng Quý Lương có chút bài xích cái thói quan liêu này, nhanh chóng cho Tô bồ đầu ngăn Lư lão hán lại, mỉm cười mở miệng nói, "Lư lão hán, bên ngoài không cần đa lễ."

"Cảm ơn Quý đại nhân." Lư lão hán cười cười, lộ ra miệng đầy răng vàng, quý đại nhân này cũng không hư hỏng như người khác nói a.

"Lão bá, ngươi miêu tả một chút tình hình lúc đó thử xem." Mắt Quý Lương nhìn Chúc sư gia không biết khi nào đã lấy bút mực ra, đang đợi mình thẩm vấn. "Ngươi mang những công cụ này lúc nào?"

"Lúc đại nhân khi đang vui đầu ưỡn ẹo lạnh." Chúc sư gia ý vị thâm trường cười cười, "Trên hàm răng ngài còn có vò ớt đấy."

"A?" Quý Lương vội vàng dùng đầu lưỡi xia xia răng, quả nhiên một khối to.

"Quý đại nhân, tiểu nhân có thể nói chứ?" Lư lão hán nhìn thấy Quý Lương quay người nhỏ vò ớt ra, liền nhớ tới có một mẫu đất trồng ớt, nên đi làm cỏ rồi.

"Nói." Quý Lương lạnh lùng nói, nghiêm mặt che giấu lúng lúng của mình.

"Sáng sớm hôm nay, tiểu nhân mang theo Lai Phúc (*tên con chó*) sang bên kia làm cỏ, khoảng buổi trưa, thì chuẩn bị về nhà. Đã thấy Lai Phúc chạy đến chỗ cây cầu đá xanh, tiểu nhân gọi thế nào cũng không được." Lư lão hán vừa nói liền chỉ vào con đường nhỏ cách hơn một trăm mét ngoài bia rừng. Con đường nhỏ bên kia là đất hoang khai khẩn, mà xuyên qua rừng thông chính là quan đạo người đến người đi.

Quý Lương nhìn Chúc sư gia múa bút thành văn, thò đầu nhìn chữ dưới bút lông, mạnh mẽ hữu lực, phiêu dật tiêu soái, phong cách tự thành một trường phái.

"Sau đó tiểu nhân liền khiêng cuốc chạy tới nhìn một cái, còn chưa đi đến đã ngửi thấy một mùi thoải nức mũi." Đột nhiên Lư lão hán nhớ tới dưới cầu đá xanh sau lưng, toàn thân run rẩy, nhanh chóng áp sát Quý Lương, tục ngữ nói làm quan có Thần phù hộ, toàn thân chính khí, tiểu quý đều phải trốn tránh ba phần.

Quý Lương thấy lão đầu lồi thoi như vậy, nữ nhân luôn có vài phần thích sạch sẽ, theo bản năng tránh về phía bên trái, cặp môi đỏ mọng khẽ nhếch, không muốn để cho lão đến gần.

Chúc sư gia nhìn cái huyện lệnh tuần tú so với nữ nhân này, còn thích sạch sẽ, đáng về dân chờ quan tốt này, mở miệng nói: "Con thiện trọng lời nói, chớ lời ác hướng người"

Quý Lương đương nhiên nghe hiểu lời này. Mắt nhìn Chúc sư gia, mí mắt trực nháy, chính mình đã thuê một cái yêu nghiệt như vậy đến cùng là phúc hay họa.

"Quý đại nhân, ngay khi tiểu nhân đi lên cầu, đã thấy Lai Phúc gầy lấy cái gì, kêu uông uông." Lư lão hán lại kéo dây thừng Lai Phúc, "Sau đó, tiểu nhân xuống dưới thì thấy miệng nó đang ngậm vật gì đó màu vàng, lúc đó tiểu nhân còn tưởng đó là dây thừng, đến gần nhìn mới phát hiện đó là một đoạn ruột."

Lư lão hán dừng một lúc, mấp máy bờ môi khô khốc, nước bọt tiếp tục văng bốn phía: "Lúc đó tiểu nhân còn tưởng là đại tràng heo chứ, đợi đến gần lại

là một bà nương cõi sạch đồ, trên bụng thủng một lỗ lớn, tiểu nhân sợ quá bỏ chạy, ngay cả cái cuốc cũng quên cầm." Nói xong cười khà khà," Vừa mới về nội thành liền đi huyện nha báo án."

"Ừm." Quý Lương gật gật đầu, tình hình tỉ mỉ phải đợi khám nghiệm tử thi xong mới biết được.

"Đại nhân, vậy tiểu nhân có thể về nhà trước được không?" Hiện tại Lư lão hán chỉ muốn rời hiện trường, đời này còn chưa từng gặp qua người chết thảm như vậy.

Quý Lương nghĩ đã không còn việc gì nữa, liền gật đầu cho Lư lão hán về trước.

"Lão bá muốn đoạt tài vật người chết sao?" Chúc Ti Nam nhìn chằm chằm cái nút trên ống quần Lư lão hán, thoáng có chút nặng.

Quý Lương mù mịt, nhìn Lư lão hán.

Lư lão hán nghe xong, lập tức quỳ xuống trước người Quý Lương, sau đó lại móc từ ống quần bên trái ra mấy món đồ trang sức nữ nhân, có dây trâm, có vòng tay, còn có hoa tay làm bằng ngọc trai,"Đại nhân, xin tha cho tiểu nhân lần này, tiểu nhân trong lúc nhất thời bị quỷ mê hồn, tính kiếm chác vài món."

Quý Lương thấy phía trên những vật phẩm này có sót chút dịch nhón buồn nôn, giống như nước ô mai, khóe mắt run rẩy, lạnh lùng nói:"Niệm tình công lao hôm nay người báo án lên, coi như xong, nếu dám có lần sau, bắt đi ngồi xồm trong đại lao."

"Tạ đại nhân..."Lư lão hán vội vàng lạy ba cái.

"Được rồi, đi đi." Quý Lương vẫy vẫy tay,"Về nhớ dùng nước muối hoặc rượu còn rửa tay."

Đợi sau khi Lư lão hán rời đi, Tô Thu hỏi:"Đại nhân, vì sao không dùng gạo nếp rửa tay?" Ở Cổ đại gạo nếp có thể giải thi độc, dùng ở phương diện này là hữu hiệu nhất.

"Nào có nhiều thi độc như vậy?"Quý Lương liếc mắt, trong phim trình thám hiện đại có nói: Sau khi người chết hai mươi tư tiếng đồng hồ đến bảy mươi hai tiếng đồng hồ, nội tạng sẽ bắt đầu thối rữa, bên ngoài sẽ xuất hiện dịch nhón. Mà vừa rồi Lư lão hán móc vòng tay ra, bên trên lại dính một chút, vì lý do an toàn, vẫn nên tiêu độc cho thỏa đáng.

"Mời người nào khám nghiệm tử thi?" Trong trí nhớ Quý Lương huyện nha cũng không có Ngổ tác.

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Nghe nói hôm nay đi học....Thiên ngôn vạn ngữ....học tập tốt, mỗi ngày tiến về phía trước.(du 3) du

Nha dịch: Bẩm đại nhân, những cô nương kia thấy đồng xu không chịu cất.

Huyện lệnh: Cái gì?Thật to gan, kéo đến đại tiệc hầu hạ!

Sư gia: Đại nhân không thể, vậy phải tăng giá tiền đây...Dùng tiền đây..

Huyện lệnh: Vậy theo ý sư gia, nên làm thế nào cho phải?

Sư gia: Đại nhân nam sinh tướng nữ, mặc nữ trang múa cho bản sư gia nhìn ... Không.. Cho các cô nương nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đại Gia Khám Nghiệm Tử Thi Quái Dị

"Hồi bẩm đại nhân, là mời Quái đại gia ở nghĩa trang."Thật ra Tô Thu cũng không biết rốt cuộc Quái đại gia có bản lĩnh khám nghiệm ra cái gì hay không, dù sao nhiều năm qua huyện Ngô Đồng một mực an bình, chưa từng phát sinh án mạng, sau khi Quái đại gia được truyền y bát từ Ngổ tác tiền nhiệm cũng không có kinh nghiệm thực tế.

"Quái đại gia là ai? Gã có thể khám được sao?"Sau khi Quý Lương đến huyện Ngô Đồng cũng chưa từng nghe qua tên hiệu người này, nên có chút không yên lòng.

"Hắn có thể."Tô Thu không xác định,"Ban đầu quái đại gia này vài thập niên trước được ngổ tác thu dưỡng, vì lớn lên rất xấu xí, cho nên bị gọi là A Quái, hiện tại mọi người đều gọi gã là Quái đại gia. Gã bình thường cũng có kiểm tra qua lợn chết trâu chết, thỉnh thoảng được mời quân lính cữu và mai táng, còn khám nghiệm người chết vẫn là lần đầu tiên."

Quý Lương nghe xong nội tâm thoáng cái rơi lộp bộp, cái huyện Ngô Đồng này ai cũng kiêm chức cả đấy, cảm giác tiền đồ sáng lạng quá xa vời.

"Đại nhân, hay là lên phía trước nhìn một chút đi." Đúng lúc Chúc Ti Nam mở miệng, để ngửa cái người khám nghiệm kia quá ầu, đồng thời để cho huyện lệnh mỹ mạo này mắc ói một phen cũng vô cùng tốt.

"A? Hay là ta không cần đi nữa a." Kết hợp cái hương vị kia kia, Quý Lương có thể liên tưởng đến bộ dáng thi thể thối rửa, không được," Chúc sư gia chịu trách nhiệm nơi này, bốn quan đi trước xem sinh ý của Lục thẩm thế nào." Nói xong liền muốn xoay người đi.

Chúc Ti Nam đưa tay liền tóm được cái cổ áo con của Quý Lương xéch lên, "Đại nhân, người làm quan, cốt việc gì cũng phải thực hành, ham học hỏi kiến thức. Trong luật lệ Kinh Nguyệt quốc có viết: Ti quan chịu trách nhiệm chính tra xét tình hình thực tế mà bỏ qua, thì cách chức quan, chịu sáu mươi trượng hình(1), đi đầy ba năm."

(1) Hình phạt đánh bằng gậy

Sáu mươi hình trượng, đi đầy ba năm? Quý Lương sợ tới mức đổ một thân mồ hôi lạnh, theo bản năng liền dùng hai ta che miệng, bản thân dù sao cũng là nam tử như hoa như ngọc, cái miệng nở hoa cũng không hay. Sau đó quay đầu cười với Chúc Ti Nam: "Chúc sư gia, bốn quan chẳng qua chỉ đùa một chút, người đừng coi là thật. Đi thôi, theo bốn quan đi xem nữ tử đáng thương này, bốn quan nhất định sẽ mang hung thủ kia ra trước pháp luật."

Quý Lương nhanh chân giẫm xuống sườn dốc nhỏ, đến gần bức tường người vây quanh, một mùi hôi thối đập vào mặt, tranh thủ thời gian cầm khăn tay che mũi, cất cao giọng nói: "Thế nào?"

"Mời đại nhân." Phạm Lang cùng Lý Tử giải tán mọi người mở một cái khe hở rộng chừng hai xích, cho Quý Lương đi qua.

Quý Lương vừa đến gần, liền nhìn thấy một đàn ruồi lượn xung quanh thi thể nữ nhân hình chữ đại (大) trần trụi trên ụ đá dưới cầu. Đầu tóc rối bời, hai mắt trũng lõm, môi tím xanh khê nhếch, phần bụng có một vết thương rất dài, đã bắt đầu thối rửa lộ ra bên ngoài mấy xương ruột đã đổi màu.

Lập tức dịch trong dạ dày không ngừng cuộn lên, trong cổ họng như có ngàn vạn con kiến bắt đầu chuyển động, Quý Lương lập tức quay người ra bên ngoài tường người, tay đỡ một gốc cây nôn ọ ọ như điên...

"Đại nhân đây là mang thai sao?" Chúc Ti Nam nhẹ nhàng đóng cửa quạt xếp, quạt đi cái mùi buồn nôn.

Quý Lương cầm khăn lau khóe miệng, vớt qua một ánh mắt như dao găm, "Chúc sư gia, miệng người thật tiện (ti tiện)."

"Đa tạ khích lệ." Chúc Ti Nam khiêu mi không chút nào để ý, chỉ cần có bạc là được, là được ...

Đội Quý Lương đến gần thi thể lần nữa, chỉ thấy một lão hán mặc xiêm y trắng bằng vải thô vừa rồi kiểm nghiệm bên cạnh thi thể đi tới, khom người nói: "Quý đại nhân." Thanh âm tạch tạch tạch... như mấy móc lâu ngày không hoạt động.

"Người nói." Quý Lương thấp giọng nói.

"Vâng, đại nhân." Lão đầu quái dị quay người lại, nhìn Quý Lương, vậy mà một con mắt đã bị mù, đục ngầu không ánh sáng. "Xin mời đi theo ta."

Quý Lương chịu đựng nội tâm buồn nôn cùng sợ hãi, đứng ở vị trí xa hơn một chút nghe lão đầu tự thuật quá trình kiểm nghiệm.

"Đại nhân, nàng này cao sáu thước, màu da trắng, trên mặt có son phấn." Lão đầu thuật qua quá trình kiểm nghiệm lại một lần. "Đầu, thân thể, hạ thân đều có tổn thương ứ máu, và lại đã xuất hiện thi ban, có màu đỏ tím, chỉ áp không đổi màu, phỏng chừng chết vào mười hai canh giờ trước (24 tiếng).

Con mắt Quý Lương có chút run rẩy, nhìn bên trái khuôn mặt Chúc sư gia không đổi sắc, đang ghi chép kết quả khám nghiệm tử thi của lão đầu quái dị. Việc này vốn không cần Chúc sư gia làm, thế nhưng lão đầu lại không biết chữ, mà lại không có trợ thủ, cho nên đành phải ủy khuất Chúc sư gia rồi.

Chúc Ti Nam đang vung bút viết, phát giác được ánh mắt của Quý Lương, sâu kín nói: "Đại nhân, nhớ kỹ thêm tiền. Nói xong lại lật sang tờ cuối liệt kê thêm mục tăng tiền

"..."

Chúc Ti Nam bỏ qua vẻ mặt co quắp của Quý Lương tiếp tục ghi chép.

"Nữ tử có mái tóc dài mà lại mất trật tự, bên trong có bùn đất ẩm ướt, sợ là đã bị giết đêm trước trời mưa. Hai mắt trũng lõm mà đục ngầu, bên trong có hình vân tròn màu đen, miệng nhếch lên, khóe miệng có thương tích còn có vết máu khô. Đôi má có thương tích, giống như khi còn sống bị đánh." Sau khi lão đầu quái dị miêu tả hết, dùng tay chỉ phần bụng của nữ nhân tiếp tục nói: "Trên người nàng này có nhiều miệng vết thương, từ dưới ngực có một miệng vết thương dài nửa thước kéo xuống phía dưới, đã thối rửa biến thành màu đen, nhìn vết cắt tương đối sắc bén, nhưng lại chặt vụn xương, tựa hồ dùng dao bầu chém, cái này là nguyên nhân chí mạng."

Quý Lương ngăn chặn ý muốn nôn cuộn lên, cố gắng nhìn xuống nghe quái đại gia nói tiếp.

"Đại nhân, tìm gan tì thận bên trong thi thể này đều bị móc rời, chỉ còn đại tràng quần quai ở bên ngoài." Quái đại gia dường như chẳng sợ chút nào, còn mở vết chém thối rửa ra nhìn bên trong. Tiếp theo lại giơ cánh tay cứng nhắc lên cho Quý Lương nhìn, "Trong khe móng tay nữ nhân này đều là bùn."

Quý Lương hít sâu một hơi, "Tiếp tục."

"Thăm nhắt không phải bị mổ bụng." Quái đại gia nhìn chỉ dưới nữ nhân kia, mờ mịt nói: "Khi sống còn bị người dùng côn gỗ thô to tra tấn qua." Sau đó chỉ chỉ hai chân nữ nhân, nơi gót chân có rất nhiều bunn, phía dưới còn có dấu vết giẫm đạp gãy giữa bất thường.

"Chỗ ấy có mấy dấu chân, còn có lỗ côn gỗ cắm vào." Quái đại gia chỉ chỉ mấy cái dấu chân lộn xộn phụ cận thi thể, "Có thể là do hung thủ lưu lại đây."

Quái đại gia nói xong thì bắt đầu chỉnh đốn đồ đạc của mình, nói: "Đại nhân, những thứ tiểu nhân có khả năng nhìn ra cũng đã nói xong, nếu không còn việc gì cho phép tiểu nhân kéo thi thể đến nghĩa trang thu xếp."

Quý Lương nhìn khám nghiệm thi thể qua loa như thế, cảm thấy càng nhiều nghi hoặc hơn, lập tức nói: "Người chờ một chút." Sau đó chuyển hướng sang Chúc Ti Nam, "Chúc sư gia người có ý kiến gì không?"

"Đại nhân là huyện lệnh, ngài có ý kiến gì không?" Chúc Ti Nam đánh thái cực, ngược lại muốn nhìn huyện lệnh có bao nhiêu vô năng.

"Ta.." Vốn Quý Lương còn muốn che dấu một chút 'Tài hoa' của mình đây, trước mắt sợ là không được rồi, đành phải bất chấp khó khăn nhìn thi thể kia, trong đầu hy vọng vào Holmes, Conan, C. Auguste Dupin(2), Bao Thanh Thiên, Địch Nhân Kiệt, Tống Tử. . . Beckham, oh, không đúng, người cuối cùng không phải.

(2) nhân vật thám tử hư cấu giống như Holmes

"Đại nhân, cầm lấy cái này mang vào đi." Tức thời Tô Thu đưa cho Quý Lương một đôi bao tay, Quý Lương nghiên cứu một chốc liền đeo lên, bộ dạng thấy chết không sờn, kim nén bức bối, đề xuống sợ hãi cùng chán ghét trong lòng đến gần thi thể nữ nhân kia.

Hai mắt trừng lớn như chuông đồng, mũi tẹt, cái miệng nhỏ khê nhếch, bên cạnh mái tóc tán loạn có một đóa hoa hồng lớn héo rũ rớt ra. Lập tức trong đầu Quý Lương hiện lên miêu tả của tú bà Di Hồng lâu khi đến báo án.

Đây là Hoa Lạc?

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tài Năng Sơ Hiển

Tất cả các đặc thù đều phù hợp, chỉ thiếu bộ đồ đồ.

Quý Lương nhìn xung quanh một vòng, xác thực không phát hiện quần áo, bị hung thủ ném vào trong nước, hay là cầm đi?

Tiếp tục kiểm tra, hai mắt tròn to, mà lại đục ngầu không lộ ánh sáng, ít nhất đã chết trên hai mươi tư tiếng đồng hồ trở lên, vì canh ba đêm trước bắt đầu mưa to, mãi đến giờ thìn ngày thứ hai mới ngừng, trên tóc người chết có nước bunn, hẳn tử vong vào giữa giờ tý đến giờ thìn.

Hai gò má bị thương chắc là vào lúc nữ tử gãy giữa nên bị hung thủ đánh.

Lại nhìn vết thương ở phần bụng, không đúng, trên cổ có cái gì đó?

Phần cổ có máu bầm, giống như một đôi dấu tay đàn ông, nhưng vết tích tương đối nhạt, Quái đại gia không nhìn ra có lẽ vì tưởng rằng đó là thi ban.

"Chúc sư gia người thấy cái này không, giống như dấu vết bị bóp, nhưng bàn tay người này cũng quá lớn nha." Quý Lương cảm thấy dấu bàn tay kia có chút kỳ quái.

Quái đại gia nghe Quý Lương nói vậy cảm thấy không có khả năng, phản bác: "Đại nhân, rõ ràng nữ nhân kia vì bị mổ bụng mà chết, ngài nói thế khác gì bị bóp chết đây. Nếu là người bị bóp chết, cổ họng sẽ bị siết chặt, hai mắt sung huyết, đầu lưỡi sẽ biến thành màu đỏ tím."

"Đúng rồi, ta cũng không nói nàng bị bóp cổ chết nha." Quý Lương suy đoán nói: "Cái dấu vết này cũng có thể là do hung thủ vì năng chặn nàng gãy giữa mà bóp ở đây."

"Rõ ràng là kỹ nữ, còn sợ bị cưỡng bức?" Một nha dịch đứng bên ngoài nhỏ giọng nói, hết sức xem thường người chết.

"Yên lặng." Quý Lương lạnh lùng nói, bản thân những người này cũng không biết đã từng đi qua bao nhiêu lần, hiện tại còn chạy tới giả bộ Bạch Liên Hoa(1)?

(1) Bạch Liên hoa là các em gái ngây thơ trong sáng sống như thánh nữ ấy, lúc nào cũng cho là mình vô tội ấy.

Thế nhưng vì cái gì cũng không bóp chết? Quý Lương nhìn dấu vết xung quanh, có hai cái lỗ nhỏ trên mặt đất giữa hai chân nữ nhân, không nhìn thì không phát hiện được. Ở đầu gối nữ nhân cũng không có tổn thương bầm máu hay bầm đất, cái lỗ kia nhất định là do hung thủ lưu lại.

Lỗ? lỗ? lỗ? Quý Lương không nghĩ ra, hai tay vòng trước ngực, suy nghĩ.

"Quý đại nhân, đã thông tri cho tú bà Di Hồng lâu đến nhận diện thi thể rồi." Một nha dịch nhanh chóng chạy tới gần nói.

Tú bà Di Hồng lâu? Con mắt Quý Lương bỗng chốc phát sáng óng ánh, đứng rồi, làm sao lại quên mất thân phận nữ nhân này. Chẳng lẽ đúng như suy nghĩ mình, tà ác như vậy?

Bây giờ, Quý Lương đã không còn sợ hãi như lúc này, ngồi xổm bên người phụ nữ, nắm tay trái Hoa Lạc soi dưới ánh mặt trời nhìn, móng tay rất ngắn, bên trong có ít bùn đất, chẳng qua móng tay đã được sơn xinh xắn, màu tím đỏ, mặc dù chưa quét xong nhưng vẫn đẹp như cũ, nhưng mà phía trên móng tay sao lại có những hạt nhỏ chứ.

Quý Lương gọi Quái đại gia đến hỏi.

Quái đại gia cầm lưỡi dao gậy vài hạt, ghé lên chớp mũi người người, "Đại nhân, có điểm giống thạch tín."

"Thạch tín?" Quý Lương nhíu lông mày, đây cũng là ai đó làm sao?

"Đại nhân, cái này còn cần về nghiệm chứng một chút." Quái đại gia nói xong, lại gom một ít gói vào trong giấy dầu.

Quý Lương trực tiếp làm lơ chỗ vết cắt đã bị ruồi đẻ trứng, nhìn xuống dưới, hình như dưới móng năng kia có vết máu còn chưa bị cuốn đi, ngấm vào trong đất bùn.

Chỗ ấy làm sao cũng có máu? Là trên bụng chảy xuống sao? Quý Lương cũng không đứng đây, trực tiếp chuyển tới bờ móng, nghiêng đầu nhìn về nơi riêng tư của Hoa Lạc, nơi đó bị rách không ra hình dáng gì, đồng thời cũng bắt đầu thối rữa. Một hai ngày nay vẫn tương đối mát mẻ, ngoại trừ vết cắt ở bụng, theo lý thuyết thì những địa phương khác sẽ không nhanh (hư thối) như thế.

"Không nghĩ tới Quý đại nhân có khẩu vị đặc biệt như vậy." Chúc Ti Nam thấy động tác của Quý Lương, mới vừa rồi còn sợ muốn chết, ngược lại bây giờ nhìn hết sức tỉ mỉ.

"Chúc sư gia, nếu không ngại tới nhìn?" Quý Lương có chút nổi giận, phỏng chừng nam nhân này chẳng thốt ra được cái gì tốt, tức chết người không đền mạng, miệng tiện vô địch.

"Đại nhân tra án, tiểu nhân ở bên ghi chép là được." Chúc Ti Nam nhìn thấy Quý huyện lệnh đã nổi giận, trong lòng nghĩ: Vậy mà quên hán là lão bản của mình rồi, vì bạc, ngấm miệng.

"Đại nhân, tiểu nhân đoán khi còn sống cô gái này đã bị ngược đãi, cho nên mới nhanh hư thối." Quái lão đầu thay Quý Lương giải thích nghi hoặc.

"Ngược đãi? SM (2)? Khóe mắt Quý Lương rút rút, sau đó lui sang một bên, chỉ vào Tô bộ đầu nói: "Lật nghiêng năng lại."

(2) sadomasochism: Chứng ác-thống dâm, thích bị ngược đãi

"Đại nhân?" Tô bộ đầu không rõ lật lại để làm cái gì?

"Bảo người làm thì người làm." Quý Lương hừ lạnh một tiếng, biết bây giờ năng ở trước mặt đám người không có uy tín, nếu năng phá được bản án này, nhất định có thể làm cho mọi người tin phục. Holmes à, đại thần à, truyền cách suy diễn của ngài lại cho ta đi, ta muốn phá án!

Tô bộ đầu lập tức lật Hoa Lạc lên, tiếp đó đứng thẳng bên cạnh.

Khoảnh khắc thi thể kia bị lật nghiêng, Quý Lương nhìn thấy cúc hoa(*) của nữ nhân này bị đâm nát nát, và lại đã bắt đầu hư thối.

(*) *cái này các bạn tự tra nhé! nó hơi hơi...*

Ờo...Nhất thời Quý Lương không nhìn được, quay người ra sau ỏi xuống sông hồ thành trước mặt, vật bắn rất nhanh lẫn vào trong nước không thấy tung tích.

"Đại nhân.." Tô Thu không hiểu, nhìn về phía sau thi thể, đợi sau khi thấy rõ, nhíu mày, trong ruột cuộn lên.

Mặt Chúc Ti Nam không đổi sắc nhanh chóng ghi chép những gì chứng kiến (*sở văn*), sợ là hung thủ kia cực kỳ biến thái.

"Đại nhân, ngài có sao không." Phạm Lang nâng Quý Lương dậy, quan tâm hỏi, trước lúc đến huyện nha, mẹ già trong nhà đã dặn đi theo huyện lệnh làm thật tốt, sẽ có tiền đồ đấy.

"Không có chuyện gì." Quý Lương thờ ơ gấp ra một hồi, đi đến cuối chân Hoa Lạc, nhìn mấy dấu vết bị dẫm qua dưới mặt đất, trên dốc thoải có mấy cái dấu chân sâu cạn không đồng nhất, còn có dấu vết một cây gậy gỗ cắm qua.

Hôm qua sau giờ thìn, mặt trời lại xuất hiện, cho đến tận bây giờ, toàn bộ mặt đất đã sớm được phơi khô, mà địa phương nàg đi qua đều không có dấu vết. Dấu chân nơi đó nhất định là do hung thủ lưu lại, bắt quả, sau dấu chân bên phải sâu hơn một chút, mà phía trước thì nông, dấu chân trái không có sự khác biệt rõ rệt, chẳng qua chính thể so với dấu chân bên phải thì nông hơn một chút, mà cái lỗ gây cảm kìa in ở vị trí trước chân phải một xích(=một thước =0.33m).

"Cái này là dấu chân hung thủ rồi, khả năng chân phải cà nhấc đấy, còn chống quai trọng." Quý Lương kết luận suy đoán cuối cùng.

"Làm sao ngài biết đó là một người thọt?" Chúc Ti Nam ngừng bút trong tay lại, nghiêng đầu hỏi.

"Kìa có một dấu chân sâu một dấu chân mờ, người xem người thọt có phải đi đường thế này không?" Quý Lương lập tức bắt chước dáng người thọt đi đường.

"Suy đoán của ngài quá phiến diện(một mặt, một chiều), ngài chứng minh được ư." Chúc Ti Nam cũng không ủng hộ suy đoán của Quý Lương, cũng có khả năng là choáng váng đầu hoặc thất lúng có vấn đề.

"Vậy trước tiên người chứng minh suy đoán của ta là sai đã." Quý Lương khiêu khích trả lời, sau đó nói với Tô Thu: "Thứ nhất, phái người đi tìm quần áo của người chết, là màu đỏ đấy, trước dọc theo bờ sông tìm một chút; thứ hai, công khai tra tìm người què chân trong huyện, thuận tiện tính toán số lượng; thứ ba, hỏi thăm trong tiệm bán thuốc ai đã từng mua thạch tín."

"Vâng." Tô bộ đầu lĩnh mệnh sau đó phân phó quần người chết trong chiếu rách, đặt lên chiếc xe kéo mà quai đại gia lúc đến mang tới.

"Quý đại nhân, kế tiếp chúng ta nên làm thế nào?" Chúc Ti Nam cất giấy bút vào trong hòm, hỏi.

"Người muốn làm gì?" Quý Lương khiêu mi, đồng thời cời găng tay trên tay xuống.

"Nghe đại nhân an bài." Chúc Ti Nam cười nhạt, cái huyện lệnh này nhìn qua cũng không đến nỗi ngu.

"Chúc sư gia, đi chúng ta đi dạo kỹ viện." Quý Lương khoác cánh tay lên cổ Chúc Ti Nam và nửa bả vai của hắn, vẻ mặt âm hiểm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Kỹ Viện Tra Án

Chúc Ti Nam đưa tay cầm quạt xếp, nhắm bàn tay trắng nõn vất trên vai phải của hắn gỗ xuống, mặt vui vẻ nói: "Được, đại nhân chi bạc là được."

"Úc...ờ ...Đau quá." Quý Lương vội vàng xoa mu bàn tay bị gỗ hồng, nhỏ giọng thăm thì: "Một chút cũng không hiểu thương hương tiếc ngọc."

Tại Chúc Ti Nam nhạy bén khiêu mi, "Đại nhân, ngài là hương ngọc sao?"

"Không đúng, chính xác là ngọc thô, chờ Bá Nhạc tạo hình." Quý Lương oán hận nói xong, lấy cái quạt cầm bên hông ra, ~Bá~ một cái mở ra.

...

Phó bác kê đến người đi, Di Hồng lâu trang hoàng vô cùng đặc sắc còn chưa mở cửa.

Người đi ngang qua chung quy trong vô thức nhìn thấy hai nam tử, một người môi hồng răng trắng, tướng mạo giống con gái, một người tuấn tú tiêu sái, mặc dù cười lại mang theo xa cách. Ngoài tán thưởng, càng nhiều nữa là xem thường, ban ngày mà đi dạo kỹ viện, nhất định không phải con em nhà đứng đắn gì.

"Chúc sư gia, người đi gõ cửa." Quý Lương dừng lại phát giác bị mọi người nhìn soi mói, trên mặt có chút lúng túng.

"Đại nhân đi." Chúc Ti Nam đứng như tảng, không để ý ánh mắt của mọi người chút nào.

"Bồn quan chỉ thị người đi." Quý Lương bước lên thêm đá một bên, ngang tầm với ánh mắt Chúc Ti Nam, thua cái gì cũng không thể thua khí thế.

"Đại nhân, cho bạc sao?" Chúc Ti Nam mím môi cười hỏi.

"Ta không có bạc..." Quý Lương thoáng cái không còn chút sức lực nào, lương hàng tháng phát cho mọi người còn phải dựa vào Lục thẩm bán sương sáo đây. Hai mắt nhắm lại, thấy chết không sờn xoay người, đi gõ cửa lớn Di Hồng lâu.

Khẩu khẩu khẩu...

"Ai nha.." Âm thanh một nam nhân không kiên nhẫn truyền đến, "Gỗ cái quái gì mà gỗ, lại không chết người." Lòi vừa dứt cửa liền mở ra, một cái đầu thò ra, ngáp dài nói: "Các cô nương còn chưa dậy đâu, buổi tốt lại đến." Nói xong liền muốn đóng cửa.

"Bản quan chính là Quý Lương huyện lệnh Ngô Đồng, hôm nay đến đây tra án, Liễu Quy Công có ý ngăn trở bản quan tra án sao?" Quý Lương đánh ngay giọng quan.

"Quý đại nhân?" Liễu Quy Công xoa xoa đôi mắt nhập nhèm, hơi híp mắt, tránh ánh sáng chói mắt kia, nói: "Là Quý đại nhân à, tiểu nhân vừa rồi không nhìn rõ ràng, đại nhân chớ cùng tiểu nhân chấp nhặt. Mời đại nhân nhanh vào bên trong." Nói rồi nghênh đón hai người đi vào.

Dẫn hai người tới đại sảnh, cúi người nịnh nọt hỏi: "Hôm nay đại nhân còn muốn nghe Hồng Hạnh xướng khúc ư? Hay là mang đến vài hũ rượu Hạnh Hoa tốt nhất?"

Chúc Ti Nam nghe vậy, một biểu cảm 'Ta biết ngay' nhìn Quý Lương.

Trên mặt Quý Lương nóng bỏng, nguyên chủ từng làm chuyện hoang đường như vậy mà, sao chính mình có thể chịu trách nhiệm đây? Suy tư vài cái, "Bổn quan hôm nay là để tra án đây, người mang lên ấm trà là được."

Lúc này tú bà từ nghĩa trang nhận người đã trở về, vừa vặn nghe lời nói của Quý Lương, vì vậy nói với Liễu Quy Công: "Mang lên một bình Bích Loa Xuân tốt nhất, cũng không thể thất lễ với huyện lệnh đại nhân."

"Vâng."

"Chờ một chút, miễn phí?" Gần đây tình hình kinh tế Quý Lương căng thẳng, ném hết mặt mũi cũng phải mở miệng.

"Quý đại nhân, ngài phá án khổ cực như vậy, đương nhiên miễn phí rồi! Đại nhân à, ngài nên vì Hoa Lạc nhà ta phân xử a. Hoa Lạc xinh đẹp như vậy, lại còn trẻ như thế, không may gặp phải tội gì đây." Về mặt tú bà tru tu, cầm chiếc khăn tay hồng nhạt già bộ lau lệ ở khóe mắt, nói: "Hoa Lạc là một cô nương vô cùng tốt."

"Thu nương, trước tiên người đừng khóc." Quý Lương cắt đứt lời thoại của Thu má mì, "Bình thường Hoa Lạc là dạng người gì? Có kết thù oán với ai không?"

Thu nương suy nghĩ một chút nói: "Ta cũng không rõ lắm, đại nhân cũng biết, ta quản mười mấy cô nương như vậy, ngày thường bận bịu đủ thứ, làm sao chú ý đến mấy chuyện thâm kín kia được, nhưng nàng vẫn là một cô nương hiền lành tốt bụng."

Hiền lành sao? Quý Lương nhớ rõ tướng mạo nàng kia nhìn qua rất cay nghiệt, trên mặt không có thịt, hai má hăm vào trong, nhiều vân lộn xộn, cái cằm nhọn, xương gò má nhô lên, chóp mũi nhỏ, thoát nhìn cả người không dễ đối phó."

"Vậy ta muốn hỏi các cô nương cùng nàng quen biết một chút, thuận tiện xem phòng của nàng." trong đầu Quý Lương ngoại trừ suy đoán người thọt ra, thì không còn gì khác, bây giờ cũng chỉ có thể tiến hành từng bước thôi.

"Đại nhân, vậy trước tiên ta mang ngài đến phòng Hoa Lạc." Thu nương dẫn hai người tới một chỗ lầu các phía sau tầng hai, "Đại nhân, ngài xem trước, ta đi gọi các cô nương khác." Nói xong liền lui ra ngoài, dáng vẻ thướt tha mềm mại, lưu lại một phòng đầy mùi phấn son kém chất lượng.

Quý Lương hít mũi một cái, hắt xì...

Chúc Ti Nam nhìn cách trang trí gian phòng này, phong cách kỹ nữ bình thường, đáng tiền đấy, đồ vật vàng óng đều dọn lên.

Mở ngăn kéo trên bàn trang điểm ra, bên trong bày đầy các loại trâm, khuyên tai đồ trang sức, còn có mấy cái vòng tay, còn có nhiều son móng tay, nhưng đều không có loại màu tím nào như trên móng tay Hoa Lạc. Quý Lương tùy ý lấy ra một cái vòng màu vàng tay tạo hình mẫu đơn phú quý, đối với những thứ rơi vãi trong phòng chỉ nhìn lướt qua, hai mắt phát sáng lấp lánh, "Chúc sư gia, cái này làm từ vàng đấy sao?"

Chúc sư gia nghe vậy, quay người mắt nhìn thứ trong bàn tay Quý Lương, nghi hoặc, Quý Lương sinh ra tại gia đình Quý viên ngoại tại Lạc Thành, theo lý không thiếu những đồ chơi này nha? Thu hồi nghi ngờ trong lòng nói: "Đúng vậy, vàng nguyên chất."

Quý Lương buông cái vòng tay kia, sâu kín thở dài, mẹ trướng, người ta một kỹ nữ cũng so với mình còn có tiền hơn.

"Đồ vật trong phòng này cũng không phải một nữ tử phong trần như nàng ta mua được đâu." Chúc Ti Nam đột nhiên lên tiếng.

"Vậy là do người khác tặng hay sao?" Quý Lương vừa lục lợi ngăn kéo vừa nói.

"Hình như nàng ta đã đốt cái gì ở đây?" Chúc Ti Nam tìm được một cái chậu dưới bàn trà bên cạnh cửa sổ, bên trong còn có tro đã đốt hết.

"Ồ đâu?" Quý Lương vội vàng chạy tới, nhìn chậu than trong góc kia suy nghĩ, lại quay người đi tới trước bàn trang điểm cầm lấy một cây lược gỗ bé, ngồi xổm bên cạnh chậu than khuây, tro tàn nhao nhao, bay loạn khắp nhà.

"Hắc! Không ngờ lại để cho ta tìm được." Quý Lương cầm một mẫu giấy nhỏ còn chưa bị đốt sạch lên, lật qua lật lại nhìn, phía trên có hai chữ 'ngoài thành'.

"Ngoài thành là bên ngoài thành bắc sao? Nhất định là hung thủ đã hẹn nàng ta đến gặp mặt, sau đó giết nàng." Quý Lương suy đoán nói, "Người nọ hẳn là người đã tặng nàng đồ trang sức."

"Người khẳng định như vậy?" Chúc Ti Nam cảm thấy suy luận của Quý Lương dường như trôi chảy, nhưng lại cảm thấy chỗ nào đó không đúng. "Vì sao ở trong này lại có hơn nữa bồn tro?"

"Chúng ta hỏi một chút chẳng phải sẽ biết sao?" Quý Lương vừa dứt lời, chợt nghe thấy thanh âm chán chệt không đền mạng của Thu nương, "Huyện lệnh đại nhân, các cô nương đã đợi ở đại sảnh rồi."

...

"Trong mắt các người Hoa Lạc khi còn sống là người thế nào?" Quý Lương đang ngồi trên ghế nghiêm túc hỏi, bỏ qua một đám đối diện đang không ngừng vút mị nhãn.

"Nàng nha..." Một ca kỹ trong đó cười cười như chuông bạc, "Đại nhân ngài cũng thật biết nói đùa, trong mắt chúng ta chỉ có ngài cùng vị... sư gia này thôi." Nói xong hận không thể chạy đến dán người lên.

Chúc Ti Nam cúi đầu uống trà, không nhìn thấy chán ghét trong mắt.

Quý Lương đưa tay vỗ bàn một cái, "Nếu như không nói, ta bắt các người vì tội làm trở ngại công vụ."

Ca kỹ này sợ tới mức co rụt cổ, trốn vào trong đám người.

"Đại nhân đừng nóng giận, Hồng Hạnh bình thường người cùng Hoa Lạc qua lại thân cận, người nói: "Thu nương trực tiếp điểm danh, sợ các cô nương biểu lộ quá lảng lơ đắc tội hai vị gia(cách gọi quan lại, địa chủ thời xưa).

Hồng Hạnh bị gọi ra không kiên nhẫn, vẫy vẫy chiếc khăn trong tay, trong mắt chán ghét nói: "Ta cùng cái loại lảng lơ kia thân cận chỗ nào."

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kỹ Viện Thẩm Vấn

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ngạc nhiên.

Lảng lơ? Quý Lương cùng Chúc sư gia nhanh chóng liếc nhau một cái, sau đó dồn dập nhìn về phía Hồng Hạnh đợi nàng giải thích.

"Hồng Hạnh, chuyện gì xảy ra với người vậy?" Thu nương vội vàng nháy mắt ra dấu với Hồng Hạnh, sau đó về mặt vô hại cười nhìn hai người Quý Lương, "Đại nhân, ngài đừng nghe tiểu cô nương này nói lung tung."

"Để cho nàng nói." Cái này Quý Lương còn nhìn không ra, há chẳng phải người ngu sao? "Lại ở chỗ này ra sức từ chối, bắt người về ngồi xổm trong đại lao."

"Đại nhân..." Thấy vậy, Thu nương đành phải ngượng ngùng lui ra phía sau, cùng lúc cấp cho Hồng Hạnh một ánh mắt.

"Hồng Hạnh đừng sợ. Bồn quan bảo kê cho người." Quý Lương khiêu mi nhẹ giọng nói, thanh âm có phần mê ly, quyến rũ.

"Đại nhân..." Hồng Hạnh ngẩng đầu, dùng ánh mắt muốn nói lại thôi nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Quý Lương, nói không hết tình cảm.

"..." Quý Lương nhất thời lúng túng, mặt đỏ lên, ý bồn quan muốn nói là trong lúc hỏi chuyện người không bị Thu nương đánh mà thôi.

"Đại nhân thật sự là rảnh rồi, hỏi thăm tình tiết vụ án cũng có thể tìm hồng nhan tri kỷ về." Chúc Ti Nam đang đưa cây quạt, giễu cợt nói.

"Ta đang xét hỏi tình hình nha." Quý Lương bỏ qua ý trào phúng kia. Không để ý tới đôi mắt ả ả đưa tình nọ nữa, nghiêm túc mở miệng nói: "Đem những gì người biết nói cho bồn quan nghe."

"Đúng vậy, đại nhân." Hai tay Hồng Hạnh kết hoa lan chỉ bên hông trái, hơi hành lễ, sau đó bắt đầu nói: "Thiếp cũng không muốn thô lỗ như vậy đâu, thế nhưng chuyện này thật là tổn thương thấu tận tim thiếp rồi."

"Chuyện thế nào?" Quý Lương nhấp cốc trà Bích Loa Xuân đang bốc hơi nóng, nhìn tình cảnh giống như hát hí khúc này, cảm thấy thiếu chút hạt dưa gì đó.

"Ta cùng Hoa Lạc cùng một nơi vào đây, coi nhau như tỷ muội trong hoạn nạn, lúc mới đầu chúng ta vẫn giúp đỡ lẫn nhau đấy, cho đến một năm về trước ta gặp được một vị lão gia chịu giúp thiếp chuộc thân." Hồng Hạnh dường như đắm chìm trong ký ức đã qua, trong mắt ánh lệ, "Vốn má mì cũng đồng ý rồi, không ngờ Hoa Lạc lại trù tính báo cho phu nhân của lão gia kia, đến Di Hồng lâu đánh ta một trận, làm cho tamát hết mặt mũi."

"Làm sao ngươi biết là nàng trù tính?" Chúc Ti Nam hỏi.

"Có một ngày, ta sang phòng ả để tìm ả, nghe thấy ả và tiểu nha đầu hầu hạ nói ta chẳng qua là một nha đầu hương dã ti tiện(1) bị bán đến nơi này, cả đời nên ở lại đây, ta không xinh đẹp, không tài giỏi bằng ả, cũng dám rời nơi này trước ả một bước. " Hồng Hạnh nghĩ đến tình cảnh kia, hai tay càng dùng sức xoắn khăn tay, "Sau đó, thiếp cùng ả đánh một trận, về sau nàng một mực cùng ta đối đầu, đoạt khách nhân của ta."

"Nàng kia bình thường là người thế nào? Yêu thích cái gì? Quý Lương tiếp tục hỏi vấn đề ban đầu.

"Nàng, hừ, thì thích treo cao gấm thắp, thấy ai không vừa mắt thì mắng, làm nhiều chuyện thất đức như vậy, chết rồi cũng là báo ứng của ả." Hồng Hạnh nói lời này, bộ mặt có chút dữ tợn.

"Đúng không?" Quý Lương nhìn về một nữ nhân mặt tròn trang điểm xinh đẹp bên cạnh.

"Không sai biệt lắm đâu, mấy ngày trước ta còn thấy ả mắng một vị hán tử trung thực tặng thịt heo sau viện bên cạnh đây. Người nọ bị chửi cúi đầu không dám hó hé một câu." Nữ nhân mặt tròn khoa chân múa tay, tái hiện tình cảnh lúc đó.

"A?" Quý Lương gật gù đầu, cũng không suy nghĩ nhiều, "Nàng kia bình thường có thói quen nào không?"

"Cũng đều không khác chúng ta lắm, ăn ngủ, thức dậy thì tiếp khách, yêu thích vàng bạc châu báu." Nữ nhân mặt tròn vuốt vuốt sợi tóc của thị nữ xuống bên tai trái, "A, nàng còn rất thích cắn móng tay."

"Cắn móng tay?" Quý Lương hỏi tưởng lại móng tay của Hoa Lạc, quả thật rất ngắn, mới lúc đầu còn tưởng là bị gãy, xem ra là cắn hết đây, vậy những hạt tròn bên trong sơn móng tay không phải là...

Cùng Chúc Ti Nam liếc nhau, tiếp tục hỏi: " Còn gì nữa không?"

"Đúng rồi, Hoa Lạc còn có một tình nhân cũ, mỗi lần tới đều tặng ả đủ loại đồ trang sức, mấy hôm trước ả còn cầm một vòng ngọc ra khoe khoang trước mặt chúng ta cơ." Nữ nhân mặt tròn nói tiếp.

"Các ngươi đã gặp qua tình nhân của nàng chưa?" Chúc Ti Nam hỏi.

"Đương nhiên gặp qua, trong huyện ai mà không biết nha." Nữ nhân mặt tròn cầm lấy khăn thêu che miệng nín cười, thanh âm chuông bạc vang vọng đại sảnh, "Đàm Tài Đàm viên ngoại ở thành nam."

"Đàm viên ngoại?" Trong trí nhớ Quý Lương thoáng qua tư liệu người này, phần lớn lương thực buôn bán của huyện Ngô Đồng đều thuộc quyền khống chế của lão, Đàm gia cũng làm ăn với nhiều châu phủ khác ở kinh thành. Chẳng qua là người keo kiệt bủn xỉn, hay tính toán chi li, thiếu cân ít lạng, trong huyện, rất nhiều người bị bọn chúng hại đậm. Một người như thế lại có thể hào phóng với phụ nữ như vậy ư? Tặng vàng, tặng bạc, còn tặng ngọc thạch?

"Đúng rồi, chính là lão." Nữ nhân mặt tròn sợ Quý Lương không tin, còn giải thích tình hình ngày ấy tất cả mọi người đều chứng kiến: "Tháng trước là sinh thân Hoa Lạc, Đàm viên ngoại còn đặc biệt gấp gấp từ Kinh Thành trở về, tặng cho Hoa Lạc một thốt(cuộn) tơ lụa, còn có vòng ngọc... Khiến chúng ta hâm mộ quá chừng."

"Đúng đúng đúng, ta cũng nhớ rõ. Hai đứa con gái của vị Đàm viên ngoại kia đều gả vào Kinh Thành, cũng nở mày nở mặt nữa nha." Một thanh âm nữ tử như chim hoàng anh ở phía sau vang lên, "Cái vị Đàm viên ngoại kia lúc rảnh rỗi đều ở lại chỗ của Hoa Lạc, bình thường cái gì cũng nói với Hoa Lạc mà."

"Một nữ nhi của lão còn nhờ quan hệ nâng đỡ vào cung làm mỹ nhân đấy." Vốn là thăm vấn, lại không ngờ biến thành một cuộc tám chuyện bát quái.

"Ta nghe nói vợ cả của Đàm viên ngoại không thích Hoa Lạc chút nào, hận không thể hoàn toàn ăn sống ả." Một cô gái mở miệng nói, " Kỳ quái là Đàm viên ngoại còn chiều Hoa Lạc hơn."

"Đúng rồi đúng rồi, ta nhớ ra rồi, hai ngày trước có một gã sai vặt đưa thư qua cho Hoa cô nương, sau đó, Hoa cô nương cả ngày rầu rĩ không vui, đến chạng vạng tối thì đi ra ngoài mưa son phấn." Lúc này một nha đầu quét tước ở bờ rìa sợ hãi nói.

Lỗ tay Quý Lương nghe lời này, vội vàng khoát tay để những người khác yên lặng. "Ngươi nói tiếp, người nọ là ai?"

"Là gã sai vặt bên người Đàm viên ngoại." Nha đầu quét dọn suy nghĩ một lát, nói ra.

"Khẳng định?" Quý Lương xác nhận lại lần nữa.

Tiểu nha đầu suy nghĩ một chút, lại gật đầu lần nữa, "Ta khẳng định, nơi này có một nốt ruồi." Vừa nói vừa chỉ vào vị trí bên trái cánh mũi.

"Sao chuyện này ta không biết?" Thu nương liền đưa tay tóm lỗ tay tiểu nha đầu.

"Hoa cô nương bảo không được phép nói cho người biết." Tiểu nha đầu che lỗ tai mình, về mặt đầy oan ức.

"Thu nương, người đừng đánh nàng." Quý Lương có chút không đành lòng. "Đã như vậy, bản quan đi trước, nếu nhớ lại gì thì đến huyện nha tìm bản quan."

"Đại nhân, vậy thi thể Hoa Lạc..." Thu nương hi vọng nhanh chóng giải quyết xong, sau đó chiếm những đồ trang sức kia thành của mình.

"Đợi kết thúc vụ án, người lại đến nhận đi." Quý Lương tưởng rằng Thu nương muốn đem người về chôn cất.

Thu nương vội vàng khoác tay, về mặt ghét bỏ: "Đại nhân không phải vậy, ngài tùy ý chôn là được. Á chết thật là thảm, ta còn muốn kinh doanh, không muốn dính phải xui xẻo."

Quý Lương nhìn về mặt bội bạc kia của Thu nương, nhếch khóe miệng, lại không vui, sau đó liền đi thẳng ra cửa.

"Đại nhân đi thông thả, thường đến ngồi một chút nha, ta chờ ngài đến." Hồng Hạnh nhìn bóng lưng cao ngất của Quý Lương ở cửa, trái tim thầm xao xuyến.

"Số đào hoa của đại nhân không tệ" Chúc Ti Nam cười trừ, cùng lúc liếc nhìn một thân ảnh ẩn nấp trong ngõ nhỏ, con mắt híp lại, thoáng qua một tia hơi thờ ơ nguy hiểm.

Quý Lương còn đắm chìm trong câu hỏi vừa rồi, cũng không cảm thấy gì, thì thảo nói: "Cái vị Đàm viên ngoại kia vì sao phải truyền thư? Trên đó viết cái gì?"

"Đại nhân hoài nghi Đàm viên ngoại sao? ~ Bá ~ Chúc Ti Nam bỗng khép quạt, cúi đầu hỏi.

"Chúc sư gia còn có ý khác?" Quý Lương nghe khẩu khí này, cảm giác người này dường như không đồng ý.

"Đại nhân, tiểu nhân không có bất kỳ ý kiến nào." Chúc Ti Nam rõ ràng không muốn nói.

"Người dù gì cũng là sư gia lương cao bản quan thuê, con mẹ nó, đừng dài dòng, nói!" Quý Lương cảm thấy hao phí hai lượng bạc rất đáng giá.

"Đại nhân, trách nhiệm của sư gia cũng không bao gồm việc giúp ngài xử án." Đó là có hành vi đặc biệt phạm tội.

"Người... Xem như người lợi hại." Quý Lương cắn răng, rõ ràng là biến tướng đòi bạc.

"Đại nhân, tiểu nhân còn có việc đi trước một lát, ta sẽ quay về huyện nha trước bữa tối." Chúc Ti Nam nói xong liền lách vào trong biển người đông nghịt, rất nhanh biến mất không còn thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Vào Ở Viện Vô Hoạn

"Công tử, người đã tới." Tiểu Nhất vội vàng mang đến một cái ghế gỗ lê khắc hoa cúc, hầu hạ Chúc Ti Nam ngồi xuống. "Hôm nay công tử khổ cực,, Tiểu nhân xoa bóp cho người?" Ninh nọt tiến lên thay Chúc Ti Nam xoa bóp bả vai.

"Sang trái một chút, đúng đúng đúng... Tay nghề của tiểu Nhất càng ngày càng tốt rồi, thật sự không nỡ bỏ người mà đi." Chúc Ti Nam gác hai chân lên một chiếc ghế gỗ, hôm nay giả vờ đứng đắn hơn nửa ngày, thật vất vả, mệt mỏi quá!

"Công tử, Vậy tiểu Nhất cùng đi với người? Cũng thuận tiện chăm sóc người nha." Tiểu nhất tiếp tục xoa bóp.

"Không được, người đi không có bạc đâu, không đáng." Chúc Ti Nam không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

"Tiểu nhất... không ... cần bạc cũng được." Tiểu Nhất ủy khuất nói, công tử luôn đặt bạc ở phía trước, bản thân gã luôn không quan trọng bằng bạc!

"Không được, người là người của ta, dựa vào cái gì không có bạc." Chúc Ti Nam cao giọng nói, về đương nhiên."Chuyện giao cho người làm xử lý thế nào rồi?"

"Công tử, theo tin tức thì mật tín kia đã biến mất trong khu vực huyện Ngô Đồng, nhưng thủy chung không tìm được." Tiểu Nhất lập tức nghiêm chỉnh nói.

Đợi một chốc lại mở miệng: "Công tử, chuyện này không quan hệ tới chúng ta, vì sao người ..." Tiểu Nhất ...không ...Hiếu.

"Người không cảm thấy càng loạn chơi càng thú vị sao?" Chúc Ti Nam cười hết sức vui vẻ, giống như thần thánh không dính phạm trần đột nhiên cười rộ lên, đúng là rất quý dị.

Mặt tiểu Nhất đầy đau khổ, nếu thật sự để cho công tử lấy được, uy hiếp người nào đó cắt đứt đèn tiền, chỉ sợ qua nhiều năm cũng không lấy lại được.

Chúc Ti Nam trông thấy biểu cảm đau khổ kia của tiểu Nhất, "Chúc Nhất, người có ý kiến với bản công tử?"

"Không có." Tiểu nhất vừa nghe công tử mang tên hô của mình ra, nguy rồi, cái này thâm rồi.

"Không có là tốt rồi, người tiếp tục điều tra, tra không được thì tháng này không có lương." Chúc Ti Nam nói xong đứng dậy đi ra ngoài đường cái.

"Công tử, người còn muốn đến huyện nha?" Tiểu Nhất sớm nghe nói, hôm nay công tử đến hiện trường rồi, hai mắt công tử cao quý như thế sao có thể dùng để nhìn thì thể ti tiện được.

"Ừ, Vừa vặn có chút hứng thú, người đừng đến quấy rầy ta." Chúc Ti Nam phe phẩy quạt, đi ra ngoài cửa.

"Gia, có muốn thuộc hạ đi điều tra hay không." Tiểu nhất đi ra theo.

"Không cần, ta muốn xem Quý huyện lệnh tra án thế nào." Chúc Ti Nam không để ý tới nữa, trực tiếp đi về hướng huyện nha.

*

Viện Vô Hoạn, bốn người ngồi vây quanh bàn đá.

"Chúc sư gia, người ăn nhiều một chút nha, đều là những món ăn bình thường nhà ta, người cũng đừng ghét bỏ." Lục thẩm dùng đôi đũa sạch ra sức gấp thức ăn vào bát Chúc Ti Nam, canh chua cá, mộc nhĩ xào thịt, khoai tây sợi nấu chay, đậu hủ trộn hành lá.

"Lục thẩm, để ta tự làm được rồi." Chúc Ti Nam mặc dù không mắc chứng ưa sạch sẽ, nhưng cũng không có thói quen để người khác gấp thức ăn cho.

"Vậy người ăn nhiều một chút, đừng khách khí, ta sợ đợi chút nữa người có muốn ăn cũng không còn, thiếu gia nhà ta ăn cơm rất lợi hại." Trong mắt Lục thẩm đầy thâm ý nhìn Chúc Ti Nam, ừm, lớn lên vừa đẹp, lại có tu dưỡng, có khí chất, nhìn tư thế ăn cơm ưu nhã như thế chỉ sợ là con cháu nhà giàu đi.

"Lục thẩm, người đừng nhìn chòng chọc vào Chúc sư gia như vậy, người không biết còn tưởng là người đang kén con rể đấy." Câu cú của Lý tử mập mờ không rõ.

Một chiếc đũa từ Lục thẩm đánh tới chỗ Lý Tử, "Nói bậy bạ gì đấy, Lục thẩm người không có con cái, cần gì phải thế." Nói xong lại cười cười xin lỗi với Chúc Ti Nam, sau đó lại nhìn cái miệng Quý Lương đang miệt mài ăn cơm, ừ, trai tài gái sắc, không tệ không tệ!

"Chúc sư gia, có thích viện Đỗ Trọng bên cạnh không? Nếu không thích thì dời đến viện Vô Hoạn này, phòng ở đây tốt hơn nhiều. Thiếu gia ở sương phòng phía đông, sư gia có thể ở sương phòng phía tây." Lục thẩm quyết định chủ ý liền mở miệng nói.

"Không cần phiền Lục thẩm." Chúc Ti Nam thực không quen mới lần đầu gặp mặt mà Lục thẩm lại nhiệt tình như vậy, giống như tú bà ở ký viện cũng thế, nhiệt tình chào hàng đấy.

"Không việc gì, không việc gì, hành lý công tử cũng chưa chuyển vào, vẫn ở sương phòng phía tây a, ta lập tức đi dọn dẹp một chút." Lục thẩm nói xong liền buông bát đũa đi đến mái hiên phía tây.

"Lục thẩm, người làm gì thế." Trong mắt Quý Lương đầy nghi hoặc, mình là con gái, làm sao có thể cùng sân với con trai đây?

Lục thẩm sau khi hiểu ý, ra dấu vài cái, người bây giờ cái trang nam tử, có quan hệ gì đâu?

Quý Lương đã bó tay rồi, quan đầu oán hận Chúc Ti Nam, "Chúc sư gia, xin hỏi người đã làm thuật Mê Huyền gì với Lục thẩm nhà ta?"

"Không có a, ta thứ nhất đến đã bị Lục thẩm kéo tới đây dùng cơm." Chúc Ti Nam cũng không rõ, "Có lẽ là vì bản sư gia lớn lên đẹp trai chăng?"

"Ta còn đẹp hơn người." Quý Lương đối với gương mặt bây giờ của mình vô cùng tự tin.

"Chỉ là quá nữ tính." Chúc Ti Nam tiếp tục ăn cơm, "Ừ, tay nghề của Lục thẩm thật không tệ, cũng có thể mở từ lâu rồi."

"Ta là cấp trên của người, người phải tôn kính ta!" Đáy lòng Quý Lương phát bực.

"Ta rất tôn kính người nha, chẳng qua ta chỉ nói sự thật mà thôi. Đại nhân nếu muốn tiểu nhân nịnh nọt ngài?" Về mặt Chúc Ti Nam vô tội. "Cũng được đấy, nhưng mà phải thêm tiền."

"Sắc mặt Quý Lương năm màu rực rỡ, mình là ông chủ đáng thương nhất từ trước tới nay, dùng tiền nịnh nọt, sớm biết như vậy mời về một tên xấu xí là được rồi."

Quý Lương gảy vài miếng cơm, chạy trốn khỏi hiện trường.

...

Trong đêm

"Công tử, hôm nay buôn bán lời năm lượng bạc đây này." Lục thăm lấy bạc trong hà bao ra đặt lên bàn, đẩy tới trước mặt Quý Lương, "Ta đã đổi toàn bộ tiền thành bạc vụn rồi, đến lúc người cần thì lấy chia cho bọn nha dịch đi."

Hai tay Quý Lương chống nạnh, hỏi: "Lục thăm, người đang đánh chủ ý gì đây?"

Trong mắt Lục thăm hiện lên ý cười, sau đó nghiêm trang nói: "Nào có?"

"Thật không có?" Quý Lương nhìn chăm chăm vào mắt Lục thăm, đều nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhưng càng già càng lão luyện, lại treo thêm rèm lụa lên cửa sổ.

"Đương nhiên không có." Lục thăm nói, "Buổi chiều, trong khi ta thu dọn viện Đỗ Trọng, phát hiện bên trong có nhiều chuột chết, còn có hang ổ, Chúc sư gia đến đây là để giúp đại nhân ngài đây, cũng không thể ỷ khuất hẳn."

"Vậy đổi một gian là được rồi mà." Quý Lương chu môi.

"Gian nào cũng có, nhưng lại bị dột, tạm thời bây giờ không có bạc để sửa." Lục thăm bắt đắc dĩ vẩy vẩy tay, "Đại nhân, người hãy thoáng một chút, dù sao hân cũng không nhìn lên một đại nam nhân như người đâu. Đại nhân nghĩ sớm đi, ta về trước, sáng sớm mai còn phải làm bánh sương sáo đây này." Nói xong, gấp một cái đi ra cửa.

Quý Lương lặng lẽ ra khỏi phòng theo, đến viện Đỗ Trọng bên cạnh, vừa mới đẩy cửa một gian phòng trong đó ra, một mùi ẩm mốc đã đánh úp lại, vội vàng bật mũi: "Khục khục khục..." Ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, ánh trắng sáng tỏ xuyên thấu qua khe ngói hở chiếu vào, mấy con chuột bị kinh động chạy trốn tứ phía.

Thật sự thăm như vậy? Quý Lương tiện tay kéo cửa lại, chạy chậm về viện Vô Hoạn.

Lúc này, một người từ trong bóng tối đi ra, chỉ thấy tay trái Lục thăm cầm một mảnh ngói, tay phải ôm một con mèo, nhìn bóng dáng đã sớm biến mất cười nói: "Khá tốt, ta có chuẩn bị."

Nói xong, ném mèo vào phòng, sau đó phi thân một cái nhảy lên nóc nhà, thả mảnh ngói kia về vị trí ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đàm Viên Ngoại

Trong sảnh đường huyện nha, Quý Lương ngồi đợi sau thư án công đường, mà Chúc sư gia thì ngồi ở vị trí riêng bên phải. Hai bên phân biệt đứng hai người, những người còn lại đều đã ra ngoài tìm manh mối.

Bởi vì cũng không phải chính thức thăng đường, chỉ hỏi vài câu đơn giản, cho nên Quý Lương cũng không mặc quan phục.

"Đại nhân, Đàm viên ngoại đã đưa đến." Tô bộ đầu một tay phủ lên thanh đao đeo trên eo, bước nhanh đến, đứng bên trái Quý Lương.

Đứng dưới công đường là Đàm Tài và một gã sai vặt có nốt ruồi bên cánh mũi, vị Đàm viên ngoại này mũi như dao, chóp mũi như chùy, lỗ mũi nhỏ hẹp, điển hình cho tướng mạo keo kiệt bủn xỉn.

"Đại nhân, ngài gọi tiểu nhân đến huyện nha làm gì?" Đàm Tài còn có chút mơ màng, hôm qua lão định tự mình về thôn thu địa tô(thuế đất), hôm nay vừa đến cửa thành bắc đã bị Tô bộ đầu dẫn đến huyện nha rồi.

Quý Lương nhìn bộ dáng mơ màng kia, ta cũng muốn xem người hồ đồ thật hay giả vờ hồ đồ. "Người định đi đâu vậy, Đàm viên ngoại?"

"Tiểu nhân tới thôn trấn bên cạnh thu địa tô." Đàm Tài thành thật trả lời, gã sai vặt bên cạnh cũng vội vàng gật đầu.

"Vì sao không phái người bên cạnh đi?" Quý Lương thủy chung không hỏi chính đề.

"Đám ranh con kia chỉ biết từ chỗ đó vơ vét, còn lấy trộm và lương thực của ta, tiền mồ hôi nước mắt ô, ta vất vả khổ cực hơn nửa năm mới được ít bạc như vậy, ta không đi có thể yên tâm sao?" Đàm tài trung sắc mặt như Grandet, Quý Lương thấy vậy tim co rút, vô thức nhìn về phía Chúc sư gia vững vàng như Thái Sơn một bên, tướng mạo kia thể mà lại nhìn không ra một chút ái tài nào như vậy nha.

"Người không biết đêm trước Hoa Lạc cô nương đã chết yếu ở ngoài thành bắc sao?" Quý Lương sâu kín nói.

"Cái gì?" Trong mắt Đàm Tài thoáng qua kinh ngạc, tiếp đó là hoảng hốt, cuối cùng ưu tư nhìn Quý Lương, trong mắt như có ánh lệ lấp lờ, "Đại nhân, chuyện này là thật ư? Sao có thể như vậy....."

Lão thật sự không biết Hoa Lạc đã chết. Quý Lương mím môi, lại hỏi: "Ngày mười tám tháng bảy, người cho gã sai vặt đến Di Hồng Lâu đưa tin cho Hoa Lạc cô nương, hẹn gặp ở ngoài thành, có việc này không?"

Đàm tài không ngờ Quý Lương sẽ hỏi như vậy, trong mắt xuất hiện một tia trốn tránh, sau đó cắn răng nói: "Không có....."

Quý Lương liền cầm lấy kính đường mộc vỗ lên bàn một cái, khiến cho Đàm viên ngoại nói dỗi run chân quỵ trên mặt đất.

"Quý đại nhân....." Đàm Tài sợ tới mức run cầm cập, mồ hôi đổ xuống như mưa.

"Đại nhân, ngài thế này là muốn bức cung sao? Còn có vương pháp hay không?" Một vị phụ nhân từ bên ngoài đi nhanh tới, đồ trang sức trang nhã thanh lịch, hai nha hoàn đỡ bên cạnh, một phái tác phong phu nhân khuê phòng.

Người trong nội đường đồng loạt nhìn về phía phụ nhân kia, vị phụ nhân dung mạo xinh đẹp này là ai?

"Phu nhân sao người lại tới đây? Mau về đi, ta sẽ không có chuyện gì đâu." Đàm Tài vội vàng quát phu nhân.

Phu nhân này không đáp lời đàm tài, đến gần sau đó quỳ gối bên cạnh hắn, vội vàng nói: "Đại nhân, ta chính là phu nhân của Đàm Tài, Đàm Ngụy thị, tham kiến đại nhân."

Quý Lương sững sờ, tiếp đó mắt nhìn Đàm Tài run rẩy, cười thầm: Thật sự là bắp cải tốt bị heo cầm .

"Phu nhân ắt phải đa lễ, mau mau xin đứng lên. Bản quan chẳng qua là mời Đàm viên ngoại đến giúp đỡ điều tra, không nghĩ tới viên ngoại cùng phu nhân như nhau, vừa thấy mặt đã cấp lễ lớn như vậy." Quý Lương nhìn nha dịch một bên, mấy người liền đỡ Đàm viên ngoại quỳ rạp dưới đất dậy.

Đàm Ngụy thị cười cười, đôi tay bảo dưỡng thích hợp bèn phất cánh tay Đàm viên ngoại xoay người nhìn về phía Quý Lương, "Quý đại nhân, phu quân nhà ta đã phạm vào chuyện gì? Không nên ở cửa thành chặn đường hắn?"

"Phu nhân....." Về mặt Đàm viên ngoại mừng rỡ nhìn Đàm Ngụy thị, trong mắt đều là cảm động.

"Phu nhân, bản quan chỉ là mời Đàm viên ngoại đến hỏi vài câu đơn giản, cũng không có ý muốn thương tổn hắn ." Quý Lương bày ra kiểu cách nhà quan, "Phu nhân chưa thông báo đã lỗ mãng xông vào công đường, theo luật thì phải đánh hai mươi trượng." Vừa dứt lời, chỉ thấy nha dịch một bên cầm thùy hóa côn (gậy công sai) hung hăng đập mạnh côn xuống.

"Đại nhân, phu nhân nhất thời sốt ruột mới xông vào, xin đại nhân thứ tội, nếu phải đánh mông, thì hãy đánh ta." Đàm viên ngoại nói xong liền vươn tay ngăn phía trước Đàm Ngụy thị, mà Đàm Ngụy thị lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, tránh qua một bên.

"Luật Kinh Nguyệt Quốc có quy định: Người tự ý xông vào công đường, phạt hai mươi trượng, chuộc tiền hai trăm lượng. Người có ngôn ngữ coi rẻ công đường, đánh năm mươi trượng, chuộc tiền năm trăm lượng." Chúc Ti Nam khinh ngôn đàm ngữ nói. (lời nói nhẹ nhàng + lạnh nhạt)

Quý Lương nghe xong, hai mắt lập tức trừng lớn, khá lắm, từng phút đồng hồ đã kiếm nhiều như vậy, thật sự là kiểu Tổng giám đốc bá đạo mà, mình sao lại không nghĩ tới, sớm biết nhiều như vậy tóm mấy người đến đánh đòn là được rồi, cần gì phải đi bán sương sáo.

"Ta ta ta..... Ta giao tiền chuộc." Về mặt Đàm Tài như bị cắt thịt, nửa ngày mới phun ra mấy chữ như vậy.

"Đàm viên ngoại, người hẳn cứ nên thành thật khai báo rốt cuộc người có phái người hẹn Hoa Lạc ra cánh rừng ở ngoài thành gặp mặt hay không?" Quý Lương thu hồi vui sướng, nghiêm chỉnh hỏi.

Đàm viên ngoại nhìn sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Đàm Ngụy thị, mang theo ánh mắt van xin, một lúc lâu cũng không nhận được đáp lại, mới ần ần giận dữ nói: "Đại nhân, ta phải đi."

Đàm Ngụy thị giống như đã sớm lường trước, cũng không có bao nhiêu phản ứng, chỉ cúi đầu, tay xoắn khăn lụa.

"Từ nửa tháng trước ta không hề đi gặp Hoa Lạc, nhưng nàng lại một mực gọi người truyền tin cho ta, nhưng ta cũng chưa xem, toàn bộ trả về." Trong lời nói Đàm viên ngoại có vài tia bi thương. "Ngày ấy nàng tìm được gã sai vặt của ta nói nhất định phải gặp ta, ta mới hỏi âm bảo đi ra ngoài thành gặp mặt ."

"Vì sao lựa chọn ra ngoài thành?" Quý Lương tiếp tục hỏi.

"Bởi vì buổi chiều ngày hôm sau ta đi thu địa tô ở thôn trấn, không muốn bị phu nhân biết được, cho nên hẹn gặp mặt vào giờ Dậu, còn chưa tới giờ Tuất ta đã cùng gã sai vặt lên ngựa đi rồi. "Đàm viên ngoại nhớ lại vài giây, liền trả lời ." Không tin, các người có thể hỏi gã sai vặt của ta."

"Đúng đúng đúng..... Lão gia nói không sai, khi đó trời còn sắp tối, chúng ta muốn đi thì phải đi sớm." gã sai vặt gật gật đầu.

"Khẳng định là chàng vạng trời sắp tối? Ngày ấy mặt trời rất lớn đấy, giờ Tuất cũng còn chưa lặn xuống." Quý Lương nói.

"Đại nhân, ngày ấy là một ngày trời đầy mây, nào có mặt trời?" gã sai vặt gãi gãi cái ót, "Đại nhân không đúng, ngày ấy rõ ràng gió rất lớn, lão gia sợ trời mưa thúc giục tiểu nhân gấp rút lên đường đây này, cuối giờ Tuất đến Đàm gia trang."

Quý Lương nhớ rõ ngày ấy mình chạy trốn, quả thật là trời đầy mây, gió rất lớn, hỏi tiếp : "Vì sao không tiễn Hoa Lạc về thành? Nàng dù gì cũng là tình nhân cũ của ngươi." Chẳng qua lại nhìn Đàm Ngụ thị.

Chỉ thấy hai tay Đàm Ngụ thị ở nơi nhìn không thấy nắm chặt.

"Chính nàng đi về trước, ta đang vội nên không dừng lại lâu." Đàm Tài nói xong lại theo bản năng nhìn về phía đàm Ngụ thị, cũng không nhìn ra khác thường sau đó mới nói: "Đại nhân, lời ta nói đều là tình hình thực tế, không có nửa điểm dối trá, hơn nữa ta với nàng đã sớm kết thúc."

"Nàng đã chết, ngươi có phải cảm thấy giải thoát rồi hay không?" Quý Lương tiếp tục ép hỏi, chỉ vì ban đầu nói tin tức Hoa Lạc đột tử, Đàm viên ngoại sau khi giặt mình qua đi thì thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Chúc Ti Nam ghi chép tình tiết vụ án, nghe vậy ngẩng đầu nhìn lướt qua Quý Lương, nhếch khóe miệng.

Đàm viên ngoại nghe xong bị dọa mặt nháy mắt trắng bệch, thân thể vốn đứng yên rút lui vài bước.

"Độc bên trong son móng tay kia là ngươi hạ?" Quý Lương lạnh lùng mở miệng lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ta Bảy Ngươi Ba

"Ngài nói cái gì, ta không biết, ta không hạ độc." Sau khi Đàm Tài ổn định lại thân hình, vội vàng phủ nhận.

Quý Lương nhìn qua Đàm Ngụ thị đứng trong nội đường như Hàn Mai(1 loại hoa), chỉ cúi đầu, dùng sức xoắn khăn. Sau đó nhân nhạ nói: "Phải không?"

Đàm Tài cả kinh, ánh mắt bối rối sợ hãi, nhanh chóng nhìn qua Quý Lương, sau đó lại nhìn về phía phu nhân của mình, trong mắt mang theo tình cảm không hiểu.

Quý Lương đột nhiên vỗ kinh đường mộc, "Đàm Tài, thành thật khai báo, có hạ độc bên trong son móng tay không?"

Đàm Tài lập tức quỳ xuống, trong lời nói mang theo giãy dụa, "Đại nhân đại nhân, ta ta..... Ta ta..... Ta không có."

"Thực không có?" Quý Lương tiếp tục hỏi, "Theo ta được biết toàn bộ huyện Ngô Đồng chỉ có quý phủ Đàm viên ngoại mới có Diên Vĩ màu tím, đây cũng là một trong những tài liệu thường dùng chế tác son móng tay nhất, làm được màu sắc cực kỳ xinh đẹp, giống như loại trên tay Đàm phu nhân."

Đàm Ngụ thị nghe vậy lại rút tay vào trong tay áo vài phần, vẫn cúi đầu như cũ.

Đàm Tài nghe vậy xoay người mắt nhìn bộ dáng Đàm Ngụ thị trong trẻo lạnh lùng không nói chuyện, sau đó nhìn Quý Lương cúi đầu, lớn tiếng hô : "Đại nhân, là ta hạ, là ta hạ."

"Độc trong đó đến từ đâu?" Quý Lương tiếp tục hỏi.

"Từ thuốc diệt chuột phòng săn trong nhà." Đàm Tài cúi đầu nói rõ đầu đuôi gốc ngọn, còn nói chính mình mấy ngày trước trộm một lọ son móng tay mới của phu nhân bỏ thêm độc được đưa cho hl.

"Vì sao muốn giết nàng?" Quý Lương hỏi tiếp.

Tô Bộ đầu nhìn thoáng qua Quý Lương, sau khi đã xin chỉ thị, lập tức theo sườn bên cạnh rời đi.

Đàm Tài cúi đầu, ở trong đầu tìm tòi mấy câu: "Bởi vì nàng luôn luôn quán quít lấy ta, ta..... Ta thật sự chịu không nổi." Sau đó mặt mũi hung tợn nói: "Chỉ trách nàng quá tham lam, ta tặng nàng nhiều đồ vật như vậy, cũng đủ cho nàng nửa đời sau trôi qua thoải mái rồi."

"Nga? Người người đều biết đến Đàm viên ngoại keo kiệt bủn xỉn đến cực hạn, vậy mà không nghĩ tới cũng có cử chỉ hào phóng ném nghìn vàng vì hồng nhan." Quý Lương cười nói, "Xem ra đồn đãi thật không thể tin."

Lý Tử và Lục thâm trốn ở phía sau đại đường nghe lén tiến triển xử án phía trước.

“Đầu óc đại nhân cũng vẫn như trước, chuyên môn cắt đứt bản án.” Lí Tứ nghe Quý Lương hỏi vấn đề không chút quan hệ, trực tiếp dập chân.

“Ngươi biết cái gì.” Lục thẩm vỗ vỗ bả vai Lý Tứ, “Cái này của đại nhân gọi là già si không điên.”

“Có ý tứ gì?”

“Ta cũng không biết.....”

“Đại nhân, đều là tiểu nhân nhất thời bị quỷ mê hồn.” Đàm Tài ngồi co quắt dưới đất, mặt mũi tràn đầy bi thiết.

“Thật sao, vậy nói một chút ngươi tô son móng tay cho hì cô nương như thế nào?” Quý Lương tiếp tục hỏi, màu sắc kia thoát nhìn rất đẹp mắt, nhưng là chính mình là không cơ hội tỏ.

“Ngay tại trong rừng thông ngoài thành, ta nói lần cuối cùng ta vì nàng son móng tay, từ đây ân đoạn nghĩa tuyệt không gặp lại nhau.” Hai tay Đàm Tài che mặt, thấy không rõ biểu cảm, chỉ là kia thanh âm mang theo vài phần tức giận. “Đại nhân, đều là ta làm, đều là ta làm cả, ngài bắt ta đi.” Sau đó ánh mắt mang theo không muốn nhìn Đàm Ngụy thị, “Phu nhân, đợi sau khi vì phu chết, ngươi đem nhà bán đi, đến túp lều nhỏ chúng ta năm đó gặp ở, quãng đời còn lại ở nơi đó bắt đầu cuộc sống mới.”

“Phu quân.....” Lúc này Đàm phu nhân nâng đầu vẫn một mực cúi thấp, trong mắt dính đầy lệ.

Lúc này, Tô Bộ đầu từ bên ngoài trở về, ở bên cạnh nói nhỏ vào tai Quý Lương vài câu, đồng thời đem mấy trương giấy Tuyên Thành đặt lên bàn, rồi về chỗ đứng.

Quý Lương hiểu ý, quả là thế.

Cầm lấy kinh đường mộc vỗ, quát: “Lớn mật, trên công đường há lại cho bọn ngươi ăn nói bậy bạ, bịa chuyện nói dối, đây là khi nhục chỉ số thông minh của bản quan sao?”

Cái vỗ này, đập vào trong lòng Đàm Tài, Đàm Ngụy thị, còn có lòng đám người nha môn, cái vị Huyện lệnh đại nhân này cũng không phải người chủ để lừa gạt.

“Đại nhân, tiểu nhân không có nói dối.....” Đàm Tài tiếp tục ôm tội lên người mình.

“Còn dám nói xạo, bản quan đã phái người kiểm chứng, độc bên trong son móng tay kia chẳng phải thuốc diệt chuột, mà là thạch tín.” Quý Lương chợt nhìn Đàm Ngụy thị, “Mà gần một tháng qua, tất cả hiệu thuốc trong thành chỉ có nửa tháng trước đàm phu nhân mua qua một lần, trị trĩ sang (loét đít >_<), đúng không?”

Đàm Ngụy thị nghe vậy, mặt nháy mắt trắng xanh, sớm đã không còn lạnh nhạt như lúc đầu, chỉ còn lại thất kinh.

“Đúng đúng đúng, là thạch tín, ta nhớ lắm.” Đàm tài lập tức xen mồm nói.

“Ngươi cầm miệng.” Quý Lương quát, tiếp tục hỏi: “Sau đó bỏ thạch tín kia vào trong son móng tay, cố ý vào thời gian chạng vạng ở cửa thành bắc cho tiểu nha đầu của ngươi chào hàng son móng tay, đúng hay không?” (hỏi Đàm Ngụy thị nhé!)

Chúc Ti Nam ghi chép đến tận đây, giương mắt liếc nhìn Quý Lương, không nghĩ tới buổi sáng phái người đi ra ngoài một vòng vậy mà lại thăm dò được nhiều tin tức như vậy, xem ra thật sự đã xem thường nàng (Cái này nguyên văn của tác giả, nhưng m đoán đoạn này anh vẫn chưa biết chị này là nữ)

“Đại nhân, ngài không có bằng chứng không thể.....” Đàm Ngụy thị vừa định phủ nhận, đã bị Quý Lương chặn đứt, “Ngươi phủ nhận cũng vô dụng, thời điểm hì mua sắm son móng tay bởi vì giá cả quá cao cùng với tiểu nha đầu của ngươi mặc cả một phen, bị bác thủ cửa thành lúc đó nhớ kỹ. Mà sang ngày thứ hai lại thấy tiểu nha đầu kia đi theo bên người phu nhân ra vào tiệm lương thực.” Quý Lương cười yếu ớt, phong hoa tuyệt đại, “Phu nhân nếu không thừa nhận, bản quan lập tức cho người mang vị thủ vệ kia đến hỏi.”

“Là ta làm hết, không có quan hệ với phu nhân.....” Đàm Tài che chở Đàm Ngụy thị như trước, ôm hết tội trạng lên người mình.

“Đàm viên ngoại, trở ngại bản quan tra án, cũng không phạt trọng nữa, trực tiếp giao một ngàn lượng bạc tiền chuộc.” Quý Lương phát phát tay để nha dịch kéo Đàm Tài ra, cười nói với Chúc Ti Nam: “Chúc sư gia, nhớ kỹ giá này, biết không?”

“Đại nhân, cái này nếu ghi vào văn quyển, phải thu vào kho phòng đầy.” Chúc Ti Nam mới không muốn bạc vào phòng thu chi quan phủ đâu.

“Nha nha nha..... Cái kia bảy trăm lượng vừa rồi ngươi không nhớ ghi vào?” Quý Lương nhướn cao hai hàng lông mày, hỏi.

“Không có, đại nhân bạc này chúng ta phân thế nào?” Chúc Ti Nam cẩn thận vung tay áo của mình, để tránh dính mực nước vào, buông bút lông hỏi.

“Phân chia 5:5.”

“Ba bảy, ta bảy ngươi ba.”

“Vi cái gì, ta là Huyện lệnh.” Thanh âm Quý Lương lập tức cao lên.

“Đại nhân, nói nhỏ thôi, sợ mọi người không biết chúng ta ở đây chia bạc sao?” Chúc Ti Nam nhắc nhở.

“Nga, đúng nha, phù.” Quý Lương hạ thấp thanh âm.

Phía dưới quỳ đầy, hai bên đứng đầy đầy, hễ là thờ khốe mắt đều không ngừng run rẩy, lần thứ nhất gặp vị đại nhân quang minh chính đại chia tiền như vậy đây.

“Năm năm, ta còn muốn chia cho bọn nha dịch nữa.”

“Không được, nếu không nhờ ta nhớ được quy định kia, người có thể kiếm bạc sao?”

“Vay 6:4, người sáu, về sau nguyệt ngân (lương tháng) chi tiêu của mọi người trong nha môn đều do người phát.” Quý Lương xoa xoa tay, đàm phán này không thành công sẽ không thôi.

Đã vào túi mình, nào có đạo lý chảy ra ngoài? Chúc Ti Nam nghĩ nghĩ, rốt cục làm ra một quyết định: “Năm năm, người phụ trách phát nguyệt ngân, không thương lượng.”

Mẹ kiếp, vẫn là lão tử chịu thiệt! Quý Lương nắm kinh đường mộc lên muốn đánh Chúc Ti Nam, liền nghe thấy hân hân nói: “Không tôn trọng kinh đường mộc là tử tội, tham ô nhận hối lộ bị vạch trần cũng là tử tội!”

“Tốt.” Quý Lương lần nữa thả nhẹ kinh đường mộc, nín ra mấy đứa con: “Chúng ta tiếp tục thẩm án.”

Đàm Tài và Đàm Ngụy thị đồng thời giật mình nhìn Quý Lương.

“Nhìn cái gì, Tô Bộ đầu đã xét hỏi qua người thủ vệ cùng tiểu nha đầu kia của người, đây chính là lời khai, còn có cái gì để nói.” Quý Lương cầm mấy tấm giấy tràn ngập chữ trên mặt bàn quơ quơ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tiền Chuộc Mười Vạn Lượng

"Phu nhân..." Đàm Tài có phần không thể tin nhìn Đàm Ngụy thị, chẳng lẽ thật sự do phu nhân làm sao? "Sao nàng lại ngốc như vậy."

Mắt Đàm Ngụy thị nhìn mấy tờ văn kiện nhận tội kia, nhất thời nhụt chí, tám lưng vốn thẳng tắp cũng còng rồi.

"Người có nhận tội không?" Quý Lương đề cao giọng nói, mang theo vài tia khí thế không thể trái.

"Nhận tội, đều do thiếp thân làm cả." Đàm Ngụy thị nói xong, buông mình mềm oặt trên mặt đất, dường như đã tiêu tốn rất nhiều sức lực.

"Phu nhân." Đàm Tài lập tức đỡ Đàm Ngụy thị, chèo chống cho nàng.

"Đã như vậy, Chúc sư gia, tội mưu sát phán như thế nào?" Quý Lương vội vàng hỏi.

"Bắt đại nhân, giam vào đại lao, báo lên triều đình, cuối thu xử trảm." Chúc Ti Nam cũng không tiếp tục ghi chép, mà chờ thu nhập thêm một nhóm bạc lớn nữa.

"Lục thẩm, đại nhân như thế này không phải là muốn tìm kẻ chết thay sao?" Về mặt Lý Tứ đầy chính nghĩa, "Ta muốn làm chi sĩ chính nghĩa, đi vạch trần bộ mặt thật của đại nhân."

"Người làm gì vậy?" Lục thẩm vội vàng vịn chặt lỗ tai của Lý Tứ kéo về phía sau, "Người, thẳng ngu này, mau về chuẩn bị nhận bằng lộc hằng tháng đi."

"A? Đại nhân có bạc lúc nào? Tiền lương hằng tháng nàng nợ hai người chúng ta còn chưa trả mà?" Lý Tứ nghe đến tiền tiêu hằng tháng, lập tức quên mất tuyên ngôn son sắt vừa rồi.

Mà trên công đường, sau một lúc lâu, Quý Lương mới buồn bã nói: "Giết người chưa thành công thì sao?"

"Chưa thành công thì người lớn đánh tám mươi bản lớn, lưu vong biên tái, cả đời không được trở về." Chúc Ti Nam cười nhìn hai người bên dưới, một người mặt xám như tro, một người trên mặt đầy lo lắng. Sau đó mới mở miệng nói: "Nếu đại nhân chịu nhận tiền chuộc, cũng có thể giảm bớt trừng phạt."

"A?" Ngờ diệu của Quý Lương xoay chuyển vài vòng, sau đó nhìn xuống mấy người ở dưới công đường.

Đàm Tài hiểu ý lập tức dịch lên trước vài bước, "Đại nhân, chỉ cần ngài nguyện ý nhận tiền chuộc, ta và phu nhân nhất định cảm kích muôn phần, không cần đại nhân giám sát chúng ta, sau này cam đoan sẽ không phạm tội nữa."

Quý Lương không hiểu, nhìn về phía Chúc Ti Nam

"Nếu đại nhân chịu nhận tiền chuộc, vậy người phải cam đoan từ nay về sau không được tái phạm chuyện này, nếu không sẽ liên lụy đến đại nhân." Chúc Ti Nam thân nhiên cười nói, việc này không liên quan đến mình nên chả cần quan tâm

Đòi tiền? Hay là muốn mạng? Quý Lương hơi xoắn xuýt.

"Đại nhân, chúng ta cam đoan sẽ không lộ ra ngoài chuyện này..."

"Đại nhân, nếu là ta, ta chắc chắn sẽ nhận." Chúc Ti Nam khiêu mi cười, tao nhả vô cùng.

Quý Lương lập tức nhìn ngậy người, sau khi được Tô bộ đầu nhắc nhở mới hồi phục tinh thần lại, hỏi: "Chúc sư gia cảm thấy bao nhiêu là đủ?"

"Mười vạn lượng."

"Như vậy... Ít?" Quý Lương không giám chắc chắn, có phải còn thiếu mấy số lẻ phía sau hay không?"

"Không chênh lệch lắm, đại nhân." nói con số này, Chúc Ti Nam cũng đã tính toán qua, nhiều quá sẽ khiến người ta hoài nghi, ít quá lại khiến mình chướng mắt.

"Tốt lắm, mười vạn lượng." Quý Lương nói với Đàm Tài ở bên dưới, "Còn một nghìn bảy trăm lượng, giao tiền rồi dẫn người đi."

"Phu quân, trong nhà chúng ta làm gì có nhiều bạc như vậy?" Những ngày này phu quân một mực ra ngoài đào bạc, tặng vàng bạc châu báu cho Hoa Lạc, cho nên Đàm Ngụy thị mới chiến tranh lạnh với Đàm Tài, sau đó ra tay độc ác như vậy.

"Nàng yên tâm, ta có biện pháp." Lòng mảy Đàm Tài xiết chặt, vẻ mặt thịt đau nói với Quý Lương: "Đại nhân, ta đến cửa hàng lấy bạc."

"Không phải bản quan không tin Đàm viên ngoại, để Tô Bộ đầu đi cùng với người." Quý Lương cười đến mức mặt cũng sắp rút lại.

"Vâng, xin đại nhân chờ một lát." Đàm Tài cắn răng đứng dậy, nhanh chóng chạy ra khỏi huyện nha.

*

Dưới tàng cây trong viện Vô Hoạn.

"Đại nhân, hôm nay ta còn tưởng đại nhân sẽ phán Đàm phu nhân án tử hình nữa cơ." Lý Tứ xấu hổ gãi gãi ót, "Đại nhân, làm sao mà ngài biết không phải do Đàm viên ngoại làm?"

"Muốn biết?" Quý Lương cười đắc ý, cổ ý khơi lên hứng thú của Lý Tứ.

Lý Tứ vội vàng bụng Trúc Diệp Thanh vừa cua được dâng cho Quý Lương, "Đại nhân, uống trà."

"Phía trên có thứ đồ quý gì vậy?" Quý Lương nhận chén trà nhỏ, vừa nhìn lại thấy bên trên trôi nổi ba mảnh lá trúc xanh biếc.

"Đại nhân, đây là Trúc Diệp Thanh đó." Lý tứ lý giải nút thắt vì sao nó xuất hiện.

"Người cho rằng bản thiếu gia ngu sao?" Coi như bây giờ Quý Lương chưa ném qua Trúc Diệp Thanh thì cái cái vị kia cũng uống qua đấy nha.

Trúc Diệp Thanh ngắt vào mùa xuân, lấy lá non qua giần sàng lựa ra một màn nhỏ trong mỗi lá, lại qua quá trình sao chè, vò, sấy khô mới chế ra mà thành, hai mảnh lá già đã vào lập thu này là thế nào?

Lý Tứ ngưng ngừng cười cười, lấy nắp đẩy chén trà lại, "Đại nhân, ngài đừng để ý cái này nữa, nói mau nói mau." Quý Lương cũng không thèm thừa nước đục thả câu, "Được rồi, hôm qua, ở đầu cầu nhìn thấy roi son móng tay có nhuộm dịch thể, hơn nữa Tô Bộ đầu tìm quần áo dọc theo hạ du sông cách chừng hai dặm thì tìm được áo đồ bị cỏ lau cán lại, sau đó lại tìm thấy thêm son móng tay trong quần áo, đúng là một lọ đựng thạch tín kia."

"Sau đó thì sao?" Lục thẩm chẳng biết đi đến từ lúc nào.

"Một nữ ra ngoài không có khả năng mang theo son móng tay, chỉ có thể là nửa đường thấy bán thuận tiện mua, cho nên cảnh mua son móng tay ở cửa thành mới bị người nhìn thấy, truy nguồn gốc thì phát hiện có dính dáng đến trên người Đàm Ngụy thị." Quý Lương giải thích một phen, "Liên tưởng đến người thích hoa màu tím nhất trong huyện là Đàm phu nhân. Hơn nữa, trên công đường hôm nay, ánh mắt Đàm viên ngoại nhìn Đàm phu nhân như lửa đốt, tình sâu như biển, mà phu nhân lại hoàn toàn lãnh đạm, ngay cả Đàm viên ngoại tiếp xúc cũng không chịu."

"Chẳng lẽ chuyện Đàm phu nhân và Đàm viên ngoại ngày trước ân ái chỉ là giả vờ?" Lý Tứ ngờ vực khó hiểu.

"Ta thấy cũng không phải vậy, bọn họ chỉ vì chuyện của Hoa Lạc mà cãi nhau thôi, ta nghĩ bên trong chắc có ẩn tình khác, Hoa Lạc bắt quá chỉ là một cái có mà thôi." Trước mắt, chẳng qua là Quý Lương suy đoán, nhưng không liên quan đến người chết, cũng chả muốn quán làm gì.

"Ý của đại nhân là bất chợt Đạm viên ngoại hào phóng dâng lên, chỉ vì muốn tạo dựng cho mình hình ảnh một người tiêu tiền như nước, từ đó làm cái quái gì..." Lý Tử thoáng cái đã kịp phản ứng.

"Lại nói, hiện nay đại nhân ngài cũng không thiếu bạc, cũng nên phát lương rồi à nha?" Về mặt Lý Tử đầy chờ mong nhìn Quý Lương.

"Đúng rồi, đại nhân, hai tháng hai mươi lượng, đây chính là vốn hòm của lão thân." Lục thẩm cũng cùng xông lên, chìa tay đòi tiền.

"Lục thẩm, tiểu Tử, ta còn chưa ôm nóng đấy." Quý Lương lăm bắm, gắt gao đề xấp ngân phiếu trước ngực, còn có tám trăm năm mươi lượng bạc trắng.

"Đại nhân, Ngài còn muốn ôm đến khi nào." Lục thẩm vừa nói xong liền giở thủ đoạn, trong chớp nhoáng móc ra năm mươi lượng, cùng Lý Tử chia đôi mỗi người bốn mươi lượng. "Còn mười lượng là phí nấu ăn tháng này."

"Lục thẩm, phí nấu ăn cũng không nhiều như vậy mà." Quý Lương uất ức muốn khóc, "Còn Lý Tử đã đánh cuộc thua ta, nửa năm không nhận lương đấy."

"Đại nhân, ngài đừng khóc, nửa năm tiền lương của ta, không lấy thì không lấy, dù sao ta còn hơn một nghìn lượng trước kia ngài khen thưởng đây." Lý Tử hào khí nói xong cũng rời đi.

Quý Lương há hốc mồm, cả đám đều có tiền như vậy, lại khiến nàng vì không có tiền mời sư gia mà phải bán rế tiếng cười cũng không lấy bạc cho mượn, "Ta ta... Ta... Đã gặp phải loại người nào vậy hả! Im lặng hỏi ông trời.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lại Một Đêm Mưa To Gió Lớn

Vào những ngày hè, tiết trời lúc nào cũng thay đổi xoành xoạch.

Hôm đó, ở huyện Ngô Đồng, sấm sét dữ dội, mưa to gió lớn ầm ầm kéo tới, trên đường đến một bóng người cũng không thấy.

Ngoài thị trấn, bên trong miếu sơn thần bỏ hoang càng thêm u ám.

"Cứu mạng, cứu mạng với...". Tiếng kêu cứu mỏng manh đầy tuyệt vọng, sợ hãi và bất lực truyền ra từ trong miếu sơn thần.

Không có bất kỳ âm thanh đáp lại nào, chỉ có tiếng mưa như trút nước và tiếng sấm chớp vang dội vọng lại.

Ầm ầm... Một tiếng sấm cực lớn dội lên toàn bộ cảnh vật của huyện Ngô Đồng, một tia chớp thành linh xuất hiện xé rách màn đêm tối tăm, sáng rọi cả bầu trời.

Trong nháy mắt khi ánh chớp soi lướt qua miếu sơn thần, chiếu lên một đôi mắt tròn tròn, trên mặt toàn là máu ứ đọng, một vết máu đỏ còn lưu lại trên khóe miệng, cái miệng ấy khe khẽ mở ra đóng lại, thều thào hai chữ cứu mạng, nhưng mà hai chữ ấy rất nhanh chìm ngấm trong tiếng sấm.

Mưa như trút nước một ngày một đêm, mãi cho đến thêm một ngày nữa trời cuối cùng cũng bùng sáng.

"Đại nhân! Đại nhân..." Lý Tử lớn tiếng la hét từ phòng ngoài.

"La hét cái gì thế không biết, có để cho người ta ngủ hay không". Quý Lương lầu bầu, trở mình, lòi cái chân đạp lên người tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

"Đại nhân... Đại nhân... Có chuyện lớn rồi". Lý Tử chỉ biết sốt ruột dậm chân, không dám đẩy cửa vào.

"Chuyện gì lớn hả?" Chúc Ti Nam uể oải tiến vào trong viện, hỏi Lý Tử đang đứng dậm chân.

"Chúc sư gia, Sơn Lý xảy ra lũ lụt, thôn Đông gia gần bờ sông đã bị nước nhấn chìm, đường xuống núi cũng bị sạt lở". Lý Tử nghe âm thanh ngái ngủ cuốn hút của Chúc Ti Nam như nghe được tiếng trời cứu vớt.

Chúc Ti Nam nheo đôi mắt, nghe xong một nửa rồi mới lên tiếng: "Ừm".

"Chúc sư gia... Đại nhân còn chưa thức dậy, người có phải nên...". Lý Tứ nghĩ trước hết để Chúc Ti Nam ra ngoài ứng phó người đã trèo đèo lội suối đến báo tin, những chuyện khác chờ sau khi đại nhân rời giường rồi sẽ định đoạt.

"Ừm, ta đi gọi hắn". Chúc Ti Nam thấy nếu mình đã nhận là sư gia của người ta cũng nên làm tròn trách nhiệm sư gia. Vì thế hắn đi vài bước đến cửa sương phòng phía đông sau đó nâng chân lên, một phát đá văng cánh cửa phòng kia.

Ầm!!!

Lý Ti lạnh lẽo che hai mắt lại, thiếu gia cho đến bây giờ thiếu gia không để cho mình (ở đây là Lý Tứ) hầu hạ gần người, không phải vì lúc ngủ ngài có tật xấu gặm ngón chân đấy chứ?

Lúc này, Chúc sư gia đã tựa cửa hô lớn: "Quý đại nhân, lũ lụt ngập đến viện Vô Hoạn rồi kìa, giờ không dậy không chạy kịp đâu!".

"Cái gì, ngập đến viện Vô Hoạn rồi á?" Quý Lương lập tức bật dậy, gỡ gỡ mái tóc dài tán loạn của mình, đôi mắt ngái ngủ nhìn ra ngoài cửa: "Đợi ta với, ta không biết boi!". Dứt lời, lập tức nhảy xuống giường, năm bước thành hai bước mặc xong quần áo, cột tóc xong vội chạy ra. Tổng cộng thời gian không quá ba phút, ngoài ra còn kịp đóng gói hoàn chỉnh một bao quần áo.

Lục thẩm, Lý Tứ, Chúc Ti Nam há hốc mồm không thể tin được.

Quý Lương còn chưa hoàn hồn, nhìn quanh bốn phía: "Lũ? Lũ đâu?".

"Chúc sư gia, về sau giao cho ngài việc gọi đại nhân rời giường thôi". Lục thẩm như trút được gánh nặng.

"Thêm bạc đi". Chúc Ti Nam ăn bánh bao, hóp chén cháo, không ngừng đầu nói.

"Bao nhiêu?". Lục thẩm bấm bụng hỏi.

"Một lần một lượng". Trước kia Chúc Ti Nam gọi người rời giường, giá thấp nhất là một trăm lượng đó.

"Một tháng mười lăm lượng". Lục thẩm cò kè mặc cả.

"Giá chút, hai mươi".

"Thành giao". Lục thẩm trực tiếp lấy hai mươi lượng bạc từ trong túi đưa cho Chúc Ti Nam. "Tính từ ngày mai đến ngày hai mươi ba tháng tám".

"Hôm nay cũng tính". Chúc Ti Nam nhìn Lục thẩm hào phóng như thế, đột nhiên cảm thấy thua lỗ.

"Được thôi". Lục thẩm vỗ vỗ bả vai Chúc Ti Nam, gửi đi thông điệp người có lên nhé.

Lý Tứ cầm lấy hai cái bánh bao vội chạy biến, lúc Quý đại nhân rời giường uy lực tức giận còn khủng hơn lần hôn mê trước đây.

Quý Lương rút cuộc cũng hiểu ra, bỏ lại bao quần áo, thi triển chiêu sư tử rống về phía Chúc Ti Nam: "Người đùa giỡn ta!".

"Đại nhân, hiện tại đã qua giờ Tý*, người vẫn như con lợn chết trên giường, không thấy có lỗi với bông lộc mà đại nhân hưởng sao? Đương kim hoàng thượng giờ Mão* đã lên triều, người làm thần tử mà ngủ thẳng cẳng đến lúc mặt trời lên cao, chẳng phải đại bất kính sao!". Chúc Ti Nam bày ra vẻ mặt nghiêm túc thuyết giảng.

*giờ Tý: từ 9h - 11h sáng

*giờ Mão: từ 5h - 7h sáng

Quý Lương làm sao không biết, cả người nghẹn sắp hỏng, "Chúc sư gia, người bớt lấy những thứ này ra lừa bịp ta đi, ta nói lại hôm nay ta muốn nghỉ ngơi!". Dứt câu, nàng liền đi vào phòng, vừa rồi ăn mặc vội vã, quần trong hình như chưa mặc ngay ngắn.

Bước đến cửa phòng, "Chúc sư gia, cánh cửa này giá hai lượng bạc".

"Đại nhân, con dân của người chết đuối ngoài kia, người còn có tâm tình đi ngủ... Người làm quan phải làm hết bổn phận". Chúc Ti Nam ung dung mở miệng.

"Cái gì?" Quý Lương quả nhiên quay đầu lại, vừa rồi không nghe Lý Tứ nói gì, quên hỏi lại mất.

"Đại nhân, chuẩn bị đi thôi". Chúc sư gia hóp nốt bát cháo gạo, rồi đi ra sân.

"Ta ngủ nướng thì có gì sai chứ? Chẳng lẽ luật lệ Kinh Nguyệt còn muốn xen vào việc ta đi ị, đi tiểu nữa sao?" Quý Lương u oán sờ sờ khuôn mặt nhỏ của mình, ngủ không đầy giấc sẽ mau già lắm biết không.

*

"Đại nhân, người hãy cứu thôn dân chúng tiểu nhân với". Một người toàn thân mang đầy thương tích, bùn đất, "Tiểu nhân và đại ca đi tới báo tin, nhưng nửa đường gặp cảnh núi lở... sau một tiếng ầm... Chi còn lại mình tiểu nhân...". Nam nhân nức nở, cuối cùng tất cả lời nói hóa thành nước mắt.

"Người đừng vội, chúng ta sẽ đi cứu những người còn bị kẹt lại trong thôn. Phạm Lang, người dẫn hân đến tiệm thuốc trị thương trước đi. Quý Lương an bài xong, xoay người hỏi cái người bên ngoài hào hoa phong nhã, bên trong lại cực kỳ táo bạo - Chúc Ti Nam, "Chúc sư gia, người thấy thế nào?".

Chúc Ti Nam đưa mắt nhìn nhìn bầu trời vạn dặm quang đăng: "Trời hôm nay xem ra mấy ngày nữa sẽ không có mưa lớn, trước tiên đại nhân hãy phải người đi khai thông đường núi, đồng thời sai người vào thôn đó xem sao".

"Còn những thôn khác thì sao?". Quý Lương hơi lo lắng, các thôn khác ắt hẳn cũng gặp tình trạng như vậy.

Chúc Ti Nam đã từng xem qua bản đồ địa hình tất cả thị trấn, lúc đầu nói: "Thôn Đông Gia ở ngoại thành cách cửa Tây ba mươi dặm, dưới chân núi Lão Lang, bên cạnh hồ chứa nước, mưa lớn kéo dài nửa tháng nay khiến dòng nước trên núi như Hoàng Hà đổ dồn vào hồ chứa, vì thôn Đông Gia vừa vận thấp hơn cửa ra của hồ và cách đó không xa, cho nên bị ngập, còn các thôn trang khác địa thế tương đối cao, nên sự việc hẳn sẽ không phát sinh".

Quý Lương hiểu ý, gật đầu nói: "Tốt, Lưu Võ, người mang theo mấy người khỏe mạnh nữa đi đến chỗ đường núi bị tắc, đồng thời đồng thời đến mấy thôn nhỏ xung quanh trấn triệu tập mấy chục thanh niên trai tráng đi đào đường, cứ đào được một sọt sẽ được một văn tiền. Các người đi ngay bây giờ đi, chúng ta sẽ tới sau".

Quý Lương nói xong, để ý thấy trong mắt hai người trong số đó nhanh chóng hiện lên tia nóng bỏng, sau đó dần bị sự bất mãn thay thế, cuối cùng gần như biến mất không còn.

"Vâng, thưa đại nhân". Lưu Võ vốn là người hân từ nhà nông ngay thẳng, nghĩ có thể giúp đỡ người khác thì vui vẻ chấp nhận.

Quý Lương không nhiều lời, âm thầm ghi nhớ tên hai người kia, sau đó nói với Tô Thu: "Tô bộ đầu, người mang theo mấy nha dịch có công phu quyền cước đi cùng với người đến thôn Đông Gia, tiện thể mua thêm hai trăm bánh bao mang vào". Vừa nói năng vừa móc bốn trăm đồng tiền từ trong ví đưa cho Tô Thu.

"Vâng, đại nhân".

Sau khi tất cả mọi người đã rời đi, Quý Lương mới thả lỏng, đưa ra đôi sách mật mọi quá đi mất.

"Đại nhân, có cần đến chỗ đất lở xem một chút không?" Theo như Chúc Ti Nam biết, chỗ đất bị lở kia được gọi là Thập Bát Loan, độ cong vô cùng lớn. Bình thường chỉ có một con đường duy nhất để người bên trong núi đi ra, hơn nữa đã xây đắp cách đây đã mấy thập niên. Đây là lần đầu xảy ra hiện tượng đất lở.

*Thập Bát Loan: mười tám khúc cong

"Được". Quý Lương lén lút kéo lại quần, rút cuốc cũng dễ chịu rồi.

Mang theo Lý Tử và hai nha dịch khác, cùng nhau ra ngoài từ hướng tây.

"Đại nhân, đã đi nửa canh giờ rồi, hay là chúng ta vào miếu sơn thần phía trước nghỉ ngơi một chút". Lý Tử nhìn bộ dáng chậm rì rì, thờ không ra hơi của Quý Lương hỏi.

"Được". Quý Lương há miệng hít vào một hơi, thân thể này đúng là nhân vật cao quý, đi mới có một giờ, chân tay đã mềm nhũn ra.

Lý Tử chạy vài bước đã chạy đến chỗ miếu sơn thần cách đường lớn mười thước, vài giây sau vang lên tiếng hét chói tai, "Á!!!", vội vội vàng vàng lao đảo chạy về, "Đại nhân, bên trong có người chết!".

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Lão Tử Giẫm Phải Phân Heo

"Cái gì? Người chết?" Quý Lương vô thức nhìn về phía Chúc Ti Nam.

"Đi xem." Hai con người Chúc Ti Nam hơi co lại, vài bước chân sụp xuống đi về phía miếu Sơn Thần bỏ hoang, đứng ở cửa, đã có thể thấy rõ tất cả tình huống bên trong.

Cái cửa gỗ bị phá thành trăm nghìn lỗ hổng, còn bảng hiệu Miếu Sơn Thần viết bằng chữ Triện thì rớt xuống

Bên trong miếu Sơn thần bỏ hoang này chỉ có một gian, cỡ gian phòng bình thường, chính giữa đặt tượng Sơn thần và Sơn thần nương nương, những tấm vải đỏ cũ nát không hoàn chỉnh tùy ý rơi xuống trên tượng đất, phía trước là bàn thờ đầy bụi bặm, nóc nhà dột và mạng nhện nơi góc tường khiến cho miếu Sơn thần thêm vài phần thần bí và lạnh lẽo.

Quý Lương đuổi kịp bước chân Chúc Ti Nam, cẩn thận sai bước qua cái bảng hiệu đi vào trong miếu, trên mặt đất chất đầy rơm rạ, mà ở góc xó lại có một cỗ thi thể, mặt mày hết sức dữ tợn, hai mắt trống rỗng nhìn bên ngoài cửa miếu Sơn thần, trên bụng có một vết thương dài nửa xích, phía dưới là máu đã sớm đông lại.

Mặc dù Quý Lương đã sớm gặp qua thi thể tương tự như vậy một lần rồi, nhưng trong lòng vẫn cuộn cuộn, cảm thấy khí tức tử vong tràn ngập xung quanh, cổ họng không cách nào nhìn được, xông bước ra ngoài cửa, dựa vào một thân cây thông há miệng hít vào từng luồng không khí mới mẻ.

"Người đi mời người đến khám nghiệm tử thi, gọi thêm mấy người đến." Chúc Ti Nam hướng về một nha dịch có cước bộ mau lẹ phân phó.

"Vâng."

Mạng sống sao mỏng manh như thế! Quý Lương cảm thấy một luồng bi ai từ đáy lòng vọt lên, phút chốc cảm thân bản thân quá vô năng, thấy xác chết kia thì bó tay luống cuống, nếu nàng có thể tìm ra hung thủ sớm một chút, phụ nhân này chắc chắn sẽ không chết thảm như vậy. Ánh mắt trừng lớn kia như muốn nhìn xuyên chính nàng, đang cười nàng vô năng, cười nhạt nàng quá nhu nhược.

"Người ảo não cũng vô dụng, còn không bằng cố gắng điều tra manh mối, nhanh chóng bắt được hung thủ." Chúc Ti Nam chẳng biết lúc nào đã đi tới sau lưng Quý Lương.

"Ta biết." Không giống dĩ vãng tùy ý lười biếng, mà mang theo vẻ kiên định.

"Vậy là tốt rồi." Chúc Ti Nam gật đầu đồng ý, khóe miệng mang theo ý cười.

Quý Lương lấy ra một tấm khăn vuông che mặt, quay người vào trong miếu, trước khi Ngổ tác đến, đến xem trước một chút.

Toàn thân xuất hiện lục ban (chấm xanh) thối rửa, bên trong bụng đã bắt đầu rửa nát, có mùi hôi thối truyền ra, hai mắt trợn to đục ngầu không chịu nổi, không thấu quang, thời gian tử vong hẳn là một ngày trước.

Dựa vào mức độ trầm mê của Quý Lương với tiểu thuyết trinh thám, tạm thời suy đoán ra những thứ này, cụ thể còn cần Ngổ tác đến đây nghiệm chứng.

Quý Lương tiếp tục nhìn xuống, vết cắt phần bụng như vậy, hạ thân bị hành hạ, còn có dấu vết đã từng gãy dựa.

Đang nhìn, chợt muốn nhắc cánh tay có phần đã cứng của người phụ nữ lên.

"Quý đại nhân, ngài làm gì đó?" Thanh âm khắc khắc của Quái đại gia từ phía sau truyền đến, Quý Lương nhìn lại thì thấy hắn đang muốn bước vào cửa.

Chẳng qua, lại dừng.

Người hơi cong lại, duỗi bàn tay gầy còm nhặt bằng hiệu bị sụp lên, phui nhẹ bụi bặm phía trên, trong mắt có rất nhiều cảm xúc và không muốn, sau đó cẩn thận từng li từng tí đem đặt vào trong góc tường, tiếp đó lại quay người đến bên cạnh Quý Lương, "Đại nhân, đây là chức trách của tiểu lão đầu, đại nhân đã không cần lại còn muốn đoạt phần cơm này của ta sao?" "Ha ha..." Quý Lương gượng cười hai tiếng, lui đến một bên nhún nhún vai nói: "Mời lão."

Quái đại gia đến trước thân thể, nhìn lướt qua, nói: "Kiểu chết này cũng giống như lần trước, thủ đoạn tàn nhẫn như nhau."

Quý Lương gật gù đầu, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra việc này, tiếp đó nghiêng đầu nhìn về phía Chúc Ti Nam, cái thẳng này lại cầm bút bắt đầu ghi chép.

Mang bút theo lúc nào thế?

"Trên người phụ nữ này nổi thì ban màu xanh, bên trong bụng đã bắt đầu hư thối, có mùi tanh hôi bốc truyền ra, hai mắt đục ngầu vô quang, theo suy đoán thì thời gian tử vong vào ít nhất là mười bốn canh giờ trước." Quái đại gia vươn tay xê dịch phần cổ của vị phụ nhân, "Cổ có vết bóp, nhưng nguyên nhân chí mạng vẫn là do bị mổ bụng, cơ quan nội tạng bên trong đều bị lấy đi, hạ thân chịu qua tra tấn như trước đây."

Lúc này, Quý Lương mở miệng nói: "Người nhìn chỗ móng tay nàng xem." Vừa rồi nàng vừa nhìn thấy cái móng tay kia giống như có thứ gì đó.

"Đại nhân, vị phụ nhân này không sơn móng tay." Quái đại gia nắm tay phụ nhân kia lên, nói với Quý Lương.

"Vừa rồi trong khe móng tay, ta nhìn thấy thứ gì đó màu trắng." Quý Lương nhăn nheo tính khí, cái lão đầu quái gỡ này đúng thật là đủ quái gỡ! Quái đại gia lục lọi tay của vị phụ nhân, cảm cái nhíp nhỏ của mình gấp thứ đồ vật lẫn với phần trắng trong cái khe kia ra, soi dưới ánh sáng vàng loang lổ, "Đại nhân, cái này giống như một ít da thịt."

"Thật sao?" Quý Lương ngược lại nhìn không ra.

"Đúng vậy, hẳn là trong lúc giây dựa vị phụ nhân này đã cào hung thủ bị thương mà lưu lại đây." Quái đại gia khẳng định nói.

"Theo ý người, là chỗ này sao?" Quý Lương khoa chân múa tay thử một chút đáng về bắt người, có lẽ là trên cánh tay trái của hung thủ.

"Quái đại gia thấy động tác của Quý Lương, đồng ý nói: "Theo lý chắc là trên vai trái.

"Sư gia, nhanh ghi lại." Quý Lương hưng phấn không thôi.

"Đại nhân, không nên cao hứng quá sớm, đã qua gần hai ngày, chút da bị bong kia cùng lắm cũng chỉ là vết thương ngoài da, có thêm thuốc đặc trị, niềng vết thương nhất định sẽ lành lại rất nhanh, hơn nữa trong trấn có tới mấy vạn người, ngại có thể lộ y phục của từng người để tìm vết cào sao?" Chúc Ti Nam lạnh nhạt nói.

Hưng phấn trong mắt Quý Lương thoáng cái đã bị dội tắt, cũng đúng, mấy ngày trước đây cho tìm người thợ cũng không tìm được đối tượng phù hợp.

"Chẳng lẽ ta cứ ngồi đợi như vậy sao? Lại đợi thêm một người nữa chết trước mặt chúng ta?" Ánh mắt Quý Lương đầy lạnh ý, không ai có thể tùy ý làm xằng với tính mạng của người khác.

"Đại nhân, ngại cứ như con rồi không đầu như vậy cũng không được, còn không bằng yên lặng một chút." Hiếm khi Chúc Ti Nam người khác.

Quý Lương trầm mặc một lúc lâu, mới miễn cưỡng cười cười với Chúc Ti Nam, "Cám ơn."

"Không cần, thu tiền cả đấy." Chúc Ti Nam giương cuốn sổ thành tự trong tay, lộ ra đáng tươi cười vô si.

Ta biết ngay mà! Quý Lương nắm chặt hai nắm đấm, khuôn mặt như bị tảo bón.

"Ồi..." Một nha dịch có vẻ cường tráng đứng cạnh một gốc cây ngoài miếu sơn thần, một tay vịn thân cây, nâng chân không ngừng vung vẩy.

"Trương Tam, người làm gì đó." Lại một nha dịch khác hỏi.

"Lão tử giẫm phải cứt heo." Trương Tam chán ghét chà xát trên lòng cổ.

"Ha ha ha ha ha... Chẳng qua ở đây sao lại có cứt heo được nhỉ?" Một nha dịch nghi ngờ nói.

"Sợ là đồ tể xua heo đi tiêu ở đây." Trương Tam có phần không kiên nhẫn.

"Cái người ồn ào cái gì?" Quý Lương vừa bước ra từ miếu Sơn thần, thì đã nhìn thấy mấy người bọn họ ồn ào cái gì đó.

"Hồi bẩm đại nhân, Trương Tam dẫm phải phân heo." Một nha dịch nhìn có phần hả hê.

"Vậy ư? Cần gì ngạc nhiên đến mức như vậy? Quý Lương giờ giọng khinh bỉ.

"Đại nhân, chắc ngài không biết. Cứt heo này rất hiếm đấy, buồn nôn chết mất." Mắt Trương Tam nhìn đế giày suýt nữa thì ói ra. "Con heo kia chỉ sợ là bị kiết lỵ, mới tiêu chảy."

"Trương Tam, người làm bác sĩ thú y từ khi nào rồi hả?" Quý Lương cười hỏi, sau đó lại nhìn mấy đồng phân heo còn thừa lại dưới cây, còn có thân cây kia, trên cây có dấu vết từng bị siết bởi vài vòng dây thừng, trên mặt đất còn sót lại một ít cọng lông heo.

"Đại nhân, ngại ngắm cứt heo kia làm gì? Cũng không phải cứt chó, đập lên cũng sẽ không may mắn." Lý Tử tò mò hỏi.

Phốc... Tiếng cười vang lên bốn phía, âm thanh lớn nhất là tiếng cười của Chúc Ti Nam.

Quý Lương khinh thường liếc mắt.

"Ta chỉ thấy cứt heo này có phần thì khô, phần thì nhão, giống như do mưa nên mới thành ra như vậy. Quý Lương chỉ thân cây kia và một chỗ cây cỏ đồ rạ nói: "Trên cây có vết dây hằn, trên mặt đất có lông heo sót lại, còn có một vòng cây cỏ bị đè rạ, heo này hình như bị buộc ở đây thời gian rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tuần Tra Thập Bát Loan

"Cho nên?". Chúc Ti Nam kìm nén ý cười nơi khóe miệng, khẽ khiêu mi.

"Cho nên, ta cho rằng tên tội phạm giết người át hẳn đã buộc heo ở lại chỗ này để tránh mưa, sau đó gặp phụ nhân kia thì thấy sắc này lòng tham, nàng không thuận theo bèn giết nàng ấy". Quý Lương sờ sờ cằm, chậm rãi nói: "Thân phận của kẻ giết người có thể là đồ tể".

"Đại nhân, chuyện này cũng không nhất định như thế, ngộ nhờ là lão nông dẫn heo đi lai giống thì sao?". Tuy Lý Tử là người hầu, nhưng dù sao cũng đã từng theo lão gia qua vùng nông thôn thu tô, tự nhiên sẽ biết một chút.

Chúc Ti Nam cười tít mắt, lúm đồng tiền bên má tỏa nắng, khí chất xuất trần không thấy lại nhiều thêm vài phần vô lại, "Lý tử nói có lý".

"Có gì hay mà cười?". Quý Lương hận không thể cầm phân heo lên trét lên mặt của hắn, rốt cuộc nàng cũng đã biết thế nào gọi là ôm đá đập chân mình rồi, "Chân tướng chỉ có một, Trương Tam, dẫn người đến cửa thành hỏi một chút vào đêm hôm qua hoặc hôm kia có ai dẫn heo vào thành, còn phải đến hiện trường vụ án lần trước xem thử tình huống có tương tự hay không?"

"Đại nhân, là đi xem có phân heo hay không sao?". Trương Tam vươn cổ về phía trước, tay trái gãi gãi mũ nha dịch trên đầu của mình, ngây ngốc hỏi.

"Ha ha ha... Đại nhân, người này thành thật quá". Lý Tử cười ngất ngưỡng.

Quý Lương nhìn nét mặt của Trương Tam, vào thời điểm phỏng vấn sao mình lại không kiểm tra một chút chỉ số thông minh chứ? Nàng phiền chán chuyển hướng sang bên cạnh nhìn Lý Tử, quát: "Người thông minh, người đi nhé!".

"Đại nhân, tiểu nhân tuân mệnh". Lý Tử thấy Quý Lương phát hỏa, vội thu lại bộ dáng cười đùa đáng đánh đòn, xoay người ôm người anh tốt Trương Tam nói: "Trương Tam ca, chúng ta đi tra án nào".

"Đại nhân, lão nhân cũng xin cáo từ". Dưới sự trợ giúp của nha dịch Quái đại gia khiêng thi thể đặt lên tám ván gỗ trên xe, "Đại nhân có thể trợ giúp chút tiền bạc được không, hiện giờ nghĩa trang không có quan tài nào có thể dùng được cả".

"...".

"Đại nhân, tiếp theo về thành hay đến Thập Bát Loan?". Chúc Ti Nam hỏi han theo thông lệ.

Quý Lương lạnh nhạt, cố ý nói: "Chuyện này còn cần bản quan dạy người sao? Thật quá uổng phí một gương mặt đẹp mà!"

"Ngài là đại nhân, tất nhiên phải nghe theo sự an bài của ngài". Chúc Ti Nam cũng không để tâm, cứ như sự trào phúng kia chẳng phải đang nói về hắn.

"Đi Thập Bát Loan". Quý Lương nhìn thoáng qua miếu sơn thần lúc này đã trống không, chỉ còn lại một vũng máu sớm đã khô, sai bước đi lên núi.

"Chúc sư gia, người thấy vụ án này thế nào?". Quý Lương luôn có cảm giác, cái người trước mặt này dường như đã biết chân tướng mọi việc.

Chúc Ti Nam không lên tiếng.

"Chúc sư gia, người cảm thấy suy đoán của ta có đúng không?". Lần đầu tiên phá án, Quý Lương không tin tưởng cho lắm.

Chúc Ti Nam phe phẩy chiếc quạt, nhìn ngắm phong cảnh.

"Chúc sư gia, người cảm rồi sao?". Quý Lương nhíu mày.

"Đại nhân, về sau ngài phá án chẳng lẽ mọi chuyện cứ phải hỏi ý kiến của ta rồi mới dám quyết định à?". Chúc Ti Nam đột nhiên dừng bước, hỏi.

"..".

"Đại nhân sao không làm theo như ý của mình mà làm? Nếu sai lầm thì quay đầu lại cũng không muộn". Chúc Ti Nam nhìn qua khuôn mặt đẹp của nàng cười nói.

Quý Lương mím môi, cúi đầu suy tư.

Tại nơi đất lở ở Thập Bát Loan, dân làng đang chung sức khai thông đường núi.

"Đại nhân, người đã đến rồi..". Lưu Võ đang ở đường núi bên cạnh chỉ huy đào đường, đồng thời ghi vào sổ những người tham gia đào đất.

"Ừ". Quý Lương chấp hai tay sau lưng, cúi đầu nhìn con đường nhỏ bị núi bị sạt lở, có một đoạn cây nằm chắn ngang ở giữa; nhìn trên núi, dưới vị trí đỉnh núi bị sạt lở cũng có không ít cây cối bị gãy, bèn hỏi: "Cần bao lâu nữa mới có thể dọn dẹp xong?"

"Bẩm đại nhân, còn cần năm canh giờ nữa". Lưu Võ chỉ chỉ vào con đường núi kia, "Bùn nhão rất nhiều còn trơn trượt, rất khó đứng vững, cho nên cần phải cẩn thận từng li từng tí. Ngoài ra phía trước có một khối đá lớn cũng cần tốn không ít thời gian".

"Ừ, đào lâu như vậy, mọi người nghỉ một chút đi". Quý Lương đưa Lưu Võ một lượng bạc vụn, "Tới thôn bên cạnh mua chút lương thực ngon một chút để chiêu đãi các hương thân".

"Vâng, đại nhân". Lưu Võ nhận bạc, chạy đến thôn Lương gia cách hơn mười phút đi đường.

Quý Lương quay người liền nhìn thấy Chúc Ti Nam đang đi dọc theo con đường nhỏ gập ghềnh hướng lên đỉnh núi, suy nghĩ một chút rồi cũng đi theo.

Chúc Ti Nam nghi ngờ xoay người lại, nhìn thấy Quý Lương đang theo mình, nhíu mày, "Đại nhân, tiểu nhân đi tiểu, người cũng muốn đến xem sao?"

"..". Trên mặt Quý Lương lập tức nóng bừng, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại nói: "Ta chỉ muốn đi lên đỉnh núi nhìn xem, không biết sư gia muốn đi tiểu". Nói xong, nàng nhanh chóng vén cỏ đại cao gần nửa thân người, tiến vào trong rừng rậm rạp.

Mới vừa rồi từ chỗ bị sạt lở nhìn lên đỉnh núi, phía trên cây cối mọc thành bụi, theo lý thuyết sẽ không dễ dàng xảy ra hiện tượng đất sụt lở mới phải, nhưng khối đá lớn kia rõ ràng lăn xuống từ trên đỉnh núi, năm nay mưa gió rất lớn sao? Nên mới khiến nó trượt xuống?

Đội Quý Lương lấy lại tinh thần, đã thấy Chúc Ti Nam trèo lên đỉnh núi rồi, mà trên đường lại không thấy dấu vết giẫm đạp.

Nhiều lần trắc trở, cuối cùng nàng cũng đi tới chỗ đất bằng phẳng mà khối đá lớn kia lúc trước nằm tại đó, vịn một gốc thông xanh thẳng tắp, khom lưng thờ phỉ phò. Gió lướt qua, lá thông vang sào sạt, sau cơn mưa trời lại sáng, ánh nắng xuyên qua kẽ hở trong rừng rơi rải.

"Người sao mà chạy nhanh vậy?". Thật vất vả mới hồi phục lại, nàng nhìn thân ảnh Chúc Ti Nam đang lom khom tìm kiếm gì đó giữa đám cỏ dại, hỏi.

"Do đại nhân ngắm phong cảnh quá mê mẩn thôi". Chúc Ti Nam không thèm ngẩng đầu lên nói.

"Chắc chắn là không phải như thế, có phải người có các loại khinh công Thảo Thượng Phi(bay trên cỏ) gì đó, đạp cây cỏ không dấu vết, thoảng cái đã đến giữa sườn núi". Quý Lương nhìn chăm chăm vào Chúc Ti Nam như muốn nhìn ra chút dấu vết để lại.

"Đại nhân, người suy nghĩ quá nhiều rồi".

"Không phải, người nhìn xem quần áo và giày của người kia, trên đó không dính một chút bùn đất nào. Hơn nữa trong những bụi cỏ kia không những cực kỳ ướt át mà còn lẫn rất nhiều lá khô, người giải thích thế nào?". Quý Lương lúc lơ đãng nhìn cặp giày của mình chẳng khác gì vừa mới đi một vòng trên đất ruộng, vừa ẩm vừa bẩn, đế giày cũng dính đầy bùn.

Quả nhiên là như thế. Sau khi Chúc Ti Nam xem xét một vòng, trong hai mắt thăm thẳm, giống như vui mừng.

"Chức sư gia, người rốt cuộc đang nhìn cái gì vậy hả?". Quý Lương thấy mình nói một lúc lâu rồi, vậy mà người kia vẫn giả điếc.

"Đại nhân, tiểu nhân đang tìm hiểu xem tại sao không chút dấu hiệu báo trước nào, khối đá lớn kia đã lăn xuống như thế". Chúc Ti Nam nói.

"A? Có phát hiện được gì không?". Quý Lương học bộ dạng của Chúc Ti Nam nhìn một vòng, lại không phát hiện được gì cả.

"Không có, đại nhân". Chúc Ti Nam kính cẩn trả lời.

"Ồi... Lại một chuyển tay không rồi". Quý Lương chà chà hai tay, bèn xoay người xuống núi.

Chúc Ti Nam thờ ơ đảo mắt qua một thân cây, trông thấy hai cái lỗ nhỏ không đáng kể, trực tiếp vượt qua thân cây phóng về phương hướng khối đá lớn từng nằm.

Mất hẳn đầy ánh sáng âm u, nói với không khí yếu ớt phía sau lưng: "Đi tra rõ ràng, vụ mua bán này không được để cho người khác đoạt trước".

"Tiểu nhân chắc chắn sẽ tìm được 'bồn mẫn kim bát' (bồn đầy vàng) cho công tử". Chúc Nhất mặc hắc y bỗng chốc xuất hiện, cười hết sức phóng đảng.

"Có tin tức gì không?"

"Đêm khuya hôm đó, Huyện lệnh đại nhân từng xuất hiện ở bên trong khu rừng thông, sau đó không thấy tung tích". Chúc Nhất cẩn thận báo tin tức đã tra được mấy ngày nay cho Chúc Ti Nam, "Tiểu nhân đã thừa dịp không có người lên vào huyện nha, nhưng không có đầu mối".

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đại Nhân, Ta Muốn Đi Nhà Xí

"Việc này người đừng quản làm gì, làm tốt sinh ý này là được". Chúc Ti Nam dựa vào thân cây, ngưng mắt nhìn xuống, Quý Lương còn đang đấu tranh

với cò đại dưới sườn núi, khéo miệng hơi giương lên.

"Công tử...". Chúc Nhất nhìn thấy bộ dạng xuất thần của Chúc Ti Nam, nghĩ đến lời đồn những năm này, trong nội tâm không khỏi có phần hoài nghi.

"Hả?". Chúc Ti Nam quay đầu lại, vừa lúc bắt gặp sắc mặt phân vân của Chúc Nhất.

Khóe mắt Chúc Nhất co rút, hoài nghi cái gì cũng không được hoài nghi công tử đồng tính nha, sau đó lập tức nghiêm mặt nói: "Công tử, hiện tại tất cả lực chú ý đều tập trung ở huyện Ngô Đồng". Người... Vị đại gia này có thể xuất hiện ít một chút hay không, cứ muốn đi đảm đương cái chức sư gia này?

"Ta biết rồi, nhớ kỹ phí xem đùa giỡn, thiếu đi một lượng người phải chịu trách nhiệm cho ta". Chúc Ti Nam nhún vai bước nhanh xuống núi. Nhìn kỹ, cả đế giày cũng không dẫm lên mặt đất.

*

Hôm sau.

"Đại nhân, sơn đạo Thập Bát Loan đã dọn dẹp xong, những thợ đá kia còn tạc cự thạch kia thành bàn đá bày ở một đoạn đường tại đó, đá vụn khác đã rải lên mặt đường theo như lời ngài phân phó". Lưu Võ dẫn mấy tên nha dịch về mặt mặt mới đến thư phòng Huyện lệnh đằng sau huyện nha báo cáo.

"Hừ, cần phát tiền rồi ư?". Quý Lương cũng không ngần đầu lên, dùng que cùi đã đốt qua làm bút ghi ghi vẽ vẽ trên giấy Tuyên Thành.

"Đã phát xong, nhiều thôn dân được hai trăm tiền đồng, còn kiếm được nhiều hơn so với nửa tháng làm việc bình thường cơ". Trong khi Lưu võ nói chuyện cũng không có cái gì bất mãn.

"Vậy là tốt rồi, lui xuống nghỉ ngơi trước đi". Quý Lương phát phát tay, tiếp tục cúi đầu viết điểm giống và khác nhau giữa hai người chết.

"Lưu Võ ca, mấy huynh đệ chúng ta khổ cực cả một ngày mà ngài ấy cũng không nói cho chúng ta mấy đồng bạc, vớt một câu lui xuống nghỉ ngơi trước là muốn đuổi chúng ta đi rồi". Một nha dịch trong đó rất bất mãn, trong mắt đầy oán giận.

"Đúng vậy đấy, mẹ ta còn kẻ làm nha dịch có thể kiếm được rất nhiều béo bở, thế mà lão tử đã đến nhiều ngày như vậy, gì cũng không may mắn, cái Huyện lệnh này đoán chừng còn nghèo hơn chúng

g ta".

"Hai ngày trước, Huyện lệnh còn vớ được mấy vạn lượng đây này, làm sao có thể nghèo được, ta thấy nha, hẳn chỉ xem chúng ta là người chạy việc thì có".

"Chúng ta là nha dịch, vốn là chân chạy đấy". Lưu Võ luôn trung thực, ngay thẳng trượng nghĩa: "Đại nhân tự có sắp xếp, các người nên làm gì thì làm đi".

Chúc Ti Nam từ hành lang bên ngoài đi đến, nhìn thoáng qua mấy người đã rời đi, bèn bước theo đường trái đá đi đến thư phòng.

"Đại nhân, Tô Bộ đầu phái người đưa tin về, mọi người trong thôn Đông Gia đã an toàn, trước mắt tất cả mọi người hạ trại trong sơn động phía sau thôn, chỉ là có rất nhiều người bị thương, cần đại phu chữa trị gấp". Chúc Ti Nam báo tin tức vừa mới nhận được cho Quý Lương.

"A! vậy tốt rồi, lập tức mời đại phu lên núi đi". Quý Lương nói với Lý Tứ đang ở bên cạnh.

"Đại nhân, hiện nay thôn Đông Gia không có thức ăn và đồ dùng sinh hoạt". Chúc Ti Nam gấp gấp nói.

"Những cái kia mất bao nhiêu bạc?". Quý Lương nghĩ tới mình còn mấy vạn lượng nhưng vẫn không muốn lấy ra.

Lý Tứ vừa nhìn biểu lộ xoắn xuyết của Quý Lương, lập tức tiến lên chân cho nói: "Đại nhân, ngài có thể triệu tập phú hộ trong huyện quyên tiền mà!"

Quý Lương nghe xong, hai mắt hiện lên âm u, vỗ bàn một cái nói: "Đúng rồi, ý kiến hay, nhanh đi triệu tập tất cả phú hộ trong thành, đến quán rượu Như Ý bàn bạc".

"Tốt". Lý Tứ lập tức chạy ngoài tập hợp sĩ tốt.

"Đại nhân, gom góp nhiều một chút, còn dư chúng ta chia đều". Chúc Ti Nam ngồi bên cạnh bàn trà mới, rót một chén trà, ngửi ngửi mùi lá trà thơm ngát: "Đại nhân, ở đây quả nhiên có trà ngon, may mắn hôm nay tới sớm".

Trà này tất nhiên phải tốt rồi, đây chính là trà Bích Loa Xuân nguyên chủ giấu ở đáy hòm đó.

"Chức sư gia, người nhìn quần áo người mặc đi, có kiện nào không phải do tơ lụa thượng hạng làm ra, còn thiếu bạc như vậy sao?". Quý Lương hiểu kỳ, cái người này sao ái tài thế này, còn keo kiệt như vậy, ngày hôm qua bảo hẳn xuất bạc mua bánh bao hẳn luôn miệng bảo không có tiền.

Chúc Ti Nam không ngờ Quý Lương sẽ hỏi thế, hơi sững sốt chốc lát nói: "Ai sẽ ngại bạc mình nhiều đâu". Khi nói chuyện sửa sang áo ngoài hoa mỹ của mình: "Y phục này của ta làm có đẹp không?".

Quý Lương nghe xong, khoe miệng co quắp, nhiều ngày như vậy chưa từng thấy hấn mặc lại quần áo, một kiện so với một kiện càng đẹp hơn, vì vậy âm gương quái khi lẩm bẩm: "Tao trong tao khí".(*)

(*) ý của cả câu có thể hiểu là chị này không thấy anh ấy phong nhã mà chê anh ấy lẳng lơ đấy!(>o<)

Lỗ tai nhạy bén của Chúc Ti Nam đương nhiên nghe thấy, thế là vỗ vỗ quần áo mới khoe, khiêu mi nói: "Nếu như đại nhân không chào đón ta, thì ta đây sẽ đi, cũng không làm đại nhân chướng mắt". Sau đó liền từ cửa trước đi ra ngoài, cùng lúc truyền đến: "Vốn còn muốn giúp đại nhân tìm ra hung thủ, không ngờ đại nhân lại có hiềm khích với tiểu nhân".

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Quý Lương vút bút than bước dài xông đến, thoáng cái đã chộp được chân phải còn chưa bước qua cửa của Chúc Ti Nam.

Chúc Ti Nam xoay mình nhìn Quý Lương đang ngồi bệt dưới đất, hai tay ôm chặt đùi phải của mình, nghi ngờ hỏi: "Đại nhân, cái này là sao? Mau dậy đi, cẩn thận ở bên dưới bị lạnh."

"Chúc sư gia, ta sai rồi, không nên nói sư gia là nam tử xinh đẹp lẳng lơ, Chúc sư gia tuấn mỹ xuất trần như vậy, phong hoa tuyệt đại, hào phóng nhân từ, như đức phật trên đời, cứu khổ cứu nạn, xin hãy nói một chút xem nguoi định giúp ta phá án như thế nào?". Quý Lương cũng bị bức bách không còn cách nào khác.

Hôm qua, sau khi trở về, Trương Tam báo cáo rằng đã hỏi hết những người ra vào thị trấn đêm mưa to hôm ấy.

Phu nhân kia tên Tăng Mỹ Ngọc, là bà chủ tiệm rèn ở thành nam, sau khi báo sẽ ra khỏi thành đến nghĩa địa bái tế người cha đã mất, thì mãi không thấy về.

Người vào thành cũng có mấy vị, trong đó có một người dắt một con heo, nhưng lại mua vào buổi sáng ấy từ người khác, hơn nữa còn có cả nhân chứng.

Mà sau khi tìm kiếm ở phụ cận cây cầu ngoài thành bắc cũng thấy không thấy dấu vết heo từng đi qua, ngược lại lại có rất nhiều phân dê, chẳng qua những thôn nhỏ phụ cận cũng có rất nhiều hộ nuôi dê, đó cũng không phải chứng cứ.

"Đại nhân, người đang làm gì vậy?". Phạm Lang vừa vặn từ gian ngoài đi tới, đã thấy Quý Lương ôm đùi Chúc sư gia, đang nói gì đó.

"Phạm Lang, nhanh ngăn Chúc sư gia lại, hấn cầm bạc của ta mà không chịu làm việc". Quý Lương gấp gấp mở miệng nói.

"...". Phạm Lang kinh ngạc, hoảng hốt, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong huyện nha đồn đãi đại nhân là người đoạn tỵ, mà Chúc sư gia lại mỹ mạo như vậy, tất nhiên xứng đôi. "Đại nhân, các người cứ tiếp tục... Tiếp tục...". Nói xong còn hào tâm đẩy mạnh Chúc sư gia vào trong phòng, sau đó đóng cửa lại(>o<)

Chúc Ti Nam nhìn Quý Lương gắt gao tóm lấy chân mình, nhìn nhìn lại Phạm Lang hiểu lầm rồi, khoe mắt run rẩy liên hồi, nổi giận quát: "Quý đại nhân, buông ra".

"Ta sợ buông ra, nguoi liền chạy mất". Quý Lương uất ức nói, người ta là một cô gái mà cứ như một con gấu Koala ôm lấy chân của nguoi tưởng dễ dàng sao?

"Nếu ta muốn chạy, nguoi cho rằng ngăn được ư?". Trong mắt Chúc Ti Nam thoáng qua vẻ tàn nhẫn, lập tức khôi phục bộ dáng như ngày thường, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Ngăn không được, chung quy cũng nên thử một lần không phải sao?". Quý Lương chuẩn bị rất lâu mới ngửa đầu nhìn Chúc Ti Nam, trong mắt lấp lánh nước mắt, vốn dung nhan đã tuấn mỹ lại càng làm cho người ta thương tiếc, cặp môi đỏ mọng càng thêm mê người, động tác mím môi kia quả thực là trần trụi hấp dẫn. Ủ, nếu như cái trang nữ tử mà nói.

Nội tâm Chúc Ti Nam thoáng cái nhộn nhạo, nhưng nhanh chóng không bắt được tung tích, sau đó lạnh lùng nói: "Đại nhân trước tiên thả ta ra đã".

"Không thả".

"Đại nhân, ta muốn đi nhà vệ sinh".

"Không thả". Quý Lương kiên quyết lắc đầu.

"Người đến cùng muốn như thế nào!". Chúc Ti Nam cố gắng khắc chế tức giận muốn đá bay cái đồng này ra khỏi chân, nhưng chẳng biết tại sao lại cứng rắn nhịn xuống.

"Chúc sư gia, nguoi làm nguoi tốt đến cùng nha, lần sau không được phép thêm tiền". Quý Lương vụng trộm xem qua tiền Chúc Ti Nam thêm vào những ngày này, đã gần một trăm lượng rồi.

"Được". Chúc Ti Nam thâm nghĩ nhanh đi nhà vệ sinh, buổi sáng ăn chén mì kia nhất định được làm từ nguyên liệu đồ ăn thừa.

Quý Lương cười thực hiện được âm mưu: “Không cho phép đổi ý”.

"Được". Chúc Ti Nam được tự do bước nhanh tháo chạy khỏi thư phòng, chạy về hướng nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Phú Hộ Quyên Tiền

"Chúc sư gia, có muốn đi nặng không?" Quý Lương ngồi sau đường án hạ hề nhìn về mặt đau khổ của Chúc Ti Nam, cười trộm hỏi.

"Không có việc gì." Về mặt Chúc Ti Nam chuyển sang màu xanh đen gắng chịu đựng.

"Đại nhân, đã Tiêu Đại Ngu đưa đến". Phạm Lang dẫn người vào trong sảnh đường, quay lên bẩm báo với Quý Lương.

Quý Lương nhìn người đang quỳ bên dưới, đó là một nam tử trung niên đáng người thấp bé, bộ dạng hèn mọn bi ối, da mặt sần sùi.

Quý Lương hiểu ý, nắm Kinh Đường Mộc vỗ một cái: "Dưới công đường có đúng là trượng phu của Tăng Mỹ Ngọc Tiêu Đại Ngu không?"

Tiêu Đại Ngu là chồng của vị phu nhân Tăng Mỹ Ngọc đã chết kia. Chuyện xảy ra là thế này, vào sáng hôm ấy, Tiêu Đại Ngu xảy ra tranh chấp với Tăng Mỹ Ngọc, Tăng Mỹ Ngọc còn cầm dùi rèn sắt đánh y, nếu y không may mắn trốn nhanh, không thì người nằm ở nghĩa trang bây giờ đã là y rồi.

Vì có chuyện bức này, nên Quý Lương mới cho người dẫn Tiêu Đại Ngu về.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Đại Ngu lên công đường, hồi hộp đến độ đầu lưỡi cũng xoắn cả lại: "Bẩm... Bẩm đại nhân, tiểu nhân... Tiểu nhân là Tiêu Đại Ngu..."

Quý Lương mím môi, trông nàng đáng sợ vậy sao?

"Giữa trưa ngày hai mươi sáu tháng bảy, người cãi vả với vợ phải không?"

"Hai mươi sáu tháng bảy? Hai mươi sáu..." Tiêu Đại Ngu đau khổ suy nghĩ cả buổi mới nhớ tới ngày hai sáu tháng bảy là ngày nào.

"Vâng... Đúng vậy..."

"Thế còn buổi chiều hôm ấy?"

"Buổi chiều vợ đi viếng mộ cha, còn ta đóng cửa hàng ở nhà." Tiêu Đại Ngu còn nhớ rõ ngày ấy, sau khi bị vợ đánh y bèn ở nhà uống rượu giải sầu.

"Còn buổi tối thế nào? Luôn ở một mình? Con người đâu?" Quý Lương luân phiên đặt câu hỏi.

"Uống rượu à, luôn luôn một mình, bọn nhỏ đến huyện Thanh Tùng rồi". Tiêu Đại Ngu một năm một mười đáp trả.

"Vợ của người không về nhà, người cũng không đi tìm nàng ư?". Quý Lương nhìn bộ dáng thành thật của Tiêu Đại Ngu, không hề có chút dấu vết phạm tội.

"Nàng còn thường xuyên mấy ngày cũng không thèm về nhà đấy chứ..." Tiêu Đại Ngu nói đến chỗ này, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Vợ của người bình thường hay đánh chửi người?" Quý Lương nhìn bằng chứng được Phạm Lang mang về từ chỗ hàng xóm láng giềng của gã đặt trên bàn, bên trên có nói: Tiêu Đại Ngu học nghề rèn sắt từ nhỏ, sau đó may mắn được Tăng lão đầu để mất tới trở thành con rể của lão, đến nhà lão ở rể, chỉ là cô Tăng Mỹ Ngọc kia luôn luôn xem thường Tiêu Đại Ngu, thường xuyên đánh chửi gã, đối xử với cha mẹ chồng ở quê cũng không tốt, hai đứa con gái cũng coi thường cha mình.

Ngày thường, Tăng Mỹ Ngọc là người đàn bà đánh đá, nói chuyện ngoan độc cay nghiệt, cũng được lòng hàng xóm, bây giờ nàng chết, hàng xóm láng giềng đều vỗ tay khen hay.

"Vâng..." Về mặt Tiêu Đại Ngu mồm meo.

"Người biết vợ người cho người đội nón xanh chứ?". Quý Lương lật vài tờ thấy có đề cập đến, theo như những người biết chuyện tiết lộ thì Tăng Mỹ Ngọc còn có một nhân tình, đó là Thái quân sự của phủ Cát Tường.

Tiêu Đại Ngu nghe xong lời này, cả khuôn mặt đều trở nên tái mét, thẹn quá thành giận, hai mắt tròn trừng, hung hăng nhìn Quý Lương. Xem ra cũng

biết đình đầu bị vợ đội mũ cái xanh mon môn, Quý Lương cười cười.

Nụ cười này rơi vào mắt Tiêu Đại Ngưu lại như một loại ngôn ngữ đặc biệt, cứ như cái mũ quả dưa màu xám trên đầu gã đã trần trụi chuyển thành màu xanh lá rồi, gã nổi giận đứng phắt dậy, giựt cái mũ trên đầu ném xuống đất, nhấc chân đạp liên tục, trong miệng không ngừng lầm bầm: "Giẫm chết người, ta giẫm chết người.."

"Đại nhân?". Làm ơn che chở cẩn thận che chở phía trước cho Quý Lương, sợ cái tên Tiêu Đại Ngưu dây thần kinh không ổn định, làm tổn thương đại nhân.

Quý Lương phát phát tay, ý bảo hấn xê ra, sau đó tiếp tục hỏi: "Có phải người rất muốn giết Tăng Mỹ Ngọc, vợ người không? Là người giết nàng ư?".

"Vâng... Muốn giết à, muốn... Gian phu dâm phụ, hận không thể giết phứt chúng ta...". Trong mắt Tiêu Đại Ngưu đã hoàn toàn mất bình tĩnh, nếu giờ Tăng Mỹ Ngọc ở trước mắt, gã chắc chắn sẽ cầm búa rền đập chết á ta.

Chúc Ti Nam nhìn Tiêu Đại Ngưu đang điên cuồng, đề bút xuống nói: "Đại nhân, phải làm thế nào cho đúng?".

"Trước mắt giam lại đã, dù không biết hấn có phải là hung thủ hay không nhưng với bộ dạng này của hấn sợ rằng không thể thả ra được." Quý Lương cảm thấy có chút áy náy, nói với pl: "Đưa hấn nhốt vào trong đại lao, theo dõi cẩn thận, chờ hấn bình phục lại bàn tiếp."

"Vâng". Về mặt pl đây hưng phấn cùng tt một người một bên dẫn

Tiêu Đại Ngưu đến phòng giam, "Phòng giam rớt cuộc cũng có khách... Hắc hắc hắc..."

"Đại nhân, sắp đến buổi trưa rồi." Chúc Ti Nam nhìn bóng mặt trời bên ngoài công đường, nói.

"Đi quán rượu!".

Cửa vào quán rượu Như Ý.

"Quý đại nhân, ngài đã tới." Về mặt lão bản quán rượu Đỗ Quý tươi cười lấy lòng nghênh đón Quý Lương và Chúc Ti Nam vào một gian phòng trang nhã trên lầu hai, "Quý đại nhân, bên trong có ba vị viên ngoại đang chờ, còn hai vị không đến".

Chúc Ti Nam nhỏ giọng nói: "Đại nhân, nhìn cái lực hiệu triệu này của huyện lệnh đại nhân ngài cũng không tệ lắm nha".

"Tất nhiên rồi, mang thuế thu ra uy hiếp bọn họ, bọn họ dám không đến sao" Quý Lương nhếch lông mày, cười đắc ý.

"A? Ai không tới?" Giọng điệu không tốt hỏi Đỗ Quý, nàng sai người đích thân đi mời lại dám không đến?

"Lá chường quây cửa hàng thông báo và Đông viên ngoại." Đỗ Quý cúi đầu khom lưng nói.

"A? Trước hết chờ một lát, có lẽ đang trên đường đến đây". Quý Lương nhìn cũng không nhìn Đỗ Quý bước thẳng vào trong nhà gian, ba người bên trong cùng nhau đứng dậy, hướng về phía Quý Lương chấp tay: "Quý đại nhân, mau mời ngồi phía trên".

Quý Lương và Chúc Ti Nam ngồi đối diện cửa trên cửa nhà gian, gật đầu về phía mấy vị nói: "Đàm viên ngoại, đã lâu không gặp, sao không mấy khi đến nha môn tâm sự với bọn quan thế?".

"..." Gặp một lần để bị cướp một lần sao? Đàm Tài ưỡn mặt mo, cười ngượng ngập: "Quý đại nhân quá khách khí rồi".

"Quý đại nhân hình như rất thân thiết với Đàm lão ca đấy nha?". Người nói chuyện là Trương Hữu Tài, lão bản đồ phùng ở thành nam, có quan hệ rất tốt với người hai giới Hắc Bạch, là người thô lỗ điên cuồng, nói chuyện dứt khoát, thủ đoạn làm việc độc ác.

Trước khi tới đây, Chúc Ti Nam đã dặn dò nàng 'cường long chỉ ép địa đầu xà', chó đối nghịch với gã, ngay cả Cầu gia và Đông gia có sinh ý trái rộng khắp Kinh Nguyệt quốc cũng đều có mấy phần kiêng kỵ. Cộng thêm việc gã là tình nhân của Tăng Mỹ Ngọc, khiến Quý Lương càng thêm chú ý.

"Ha ha..." Đàm Tài cười gượng hai tiếng, chuyện lão đến nha môn thì mất mười vạn lượng, toàn bộ người ở đây ai cũng biết, còn nói như vậy rõ ràng là muốn làm lão mất mặt mà.

Bên này, Cầu viên ngoại Cầu Đại Phú thay Quý Lương rót một chén trà nói: "Gặp được Quý đại nhân quả thật may mắn, từ lúc ngài nhậm chức đến nay đã nghĩ đến việc đến thăm ngài, không nghĩ rằng do công việc bận rộn, nên hiện tại mới có thể gặp mặt, mong đại nhân không trách tội."

"Quý Lương nhấp chén trà nhỏ, trong đầu hiện lên đánh giá của Chúc Ti Nam đối với người này, bề ngoài thì hào phóng vô tư, kết duyên rộng rãi, nhưng bên trong lại am hiểu tính toán, che dấu ác ý. Suy nghĩ một chút cũng cười nói: "Cầu viên ngoại buôn bán lớn, bận rộn cũng bình thường, không giống như ta là một huyện lệnh quèn, cả ngày không có việc gì làm."

Đàm Tài cười khan hai tiếng, dâng trà đến trước mặt Quý Lương: "Đại nhân tuyệt đối không được xem nhẹ mình, đại nhân là ai? Chính là phúc tinh của huyện Ngô Đồng chúng ta, trị an và phồn thịnh của cả huyện này đều nhờ vào ngài cả đó".

Quý Lương cũng không cho rằng lời của Cầu viên ngoại có bao nhiêu phần thành tâm, lão xem thường nàng bấy nhiêu, thì nàng vẫn biết đấy, nhất là cái

mãi hơi nhần lại kia. Quý Lương còn chưa tiếp lời, Đỗ Quý đã đẩy cửa phòng ra, nói: Quý đại nhân, Lê chương quầy của cửa hàng thông báo đã đến." Cũng dẫn chương quầy của hàng thông báo vào, sau đó lặng lẽ thối lui.

Lê chương quầy tiến vào nhà gian, nhanh chóng liếc nhìn Chúc Ti Nam, sau đó kính cẩn thăm hỏi Quý Lương: "Quý đại nhân, để ngài phải đợi lâu."

"Không sao, mời ngồi." Quý Lương vừa dứt lời, cửa phòng lần nữa bị mở ra, chỉ thấy đứng ở cửa là một nam tử thanh niên, mặc dù không tuấn mỹ bằng Chúc Ti Nam, nhưng lại thêm ôn hòa nho nhã.

Vị công tử trẻ tuổi này bước vào phòng, tay cầm quạt xếp, hướng về phía Quý Lương chấp tay nói: "Quý đại nhân, tại hạ là Mạc Tri Noãn, hôm nay thay gia phụ Đông viên ngoại đến đây." Nói xong lại hướng về phía mấy người còn lại nói: "Mấy vị thể bá tốt lành."

"Hóa ra là thể chất à? Cha ngươi sao không tới, chẳng lẽ do lần trước thua bạc ở đồ phường Cát Tường nên bị cấm túc ư?" Trương Hữu Tài hỏi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đi Dạo Chợ Bán Thức Ăn

"Đâu có đâu có, đêm qua gia phụ tại hạ không may bị nhiễm phong hàn, sợ lây bệnh cho Quý đại nhân và mấy vị thể bá, cho nên mới bảo tiểu chất đến đây". Mạc Tri Noãn cười nhạt một tiếng, chẳng khác gì nắng ấm trong ngày đông.

Nụ cười này không giống với Chúc Ti Nam, hân cười tuy đẹp lại thiếu đi một tia độ ấm.

Quý Lương xem tên của người này là Mạc Tri Noãn, thanh âm như nước suối róc rách, cực kỳ dễ nghe.

Lúc này, tiểu nhị của quán rượu đã mang đồ ăn sớm đã chuẩn bị ổn thỏa lên.

Quý Lương cười mời: "Các vị viên ngoại, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện".

"Quý đại đúng là người lịch sự tao nhã, ngay cả đồ ăn cũng tinh xảo như vậy". Mạc Tri Noãn nghe tiểu nhị mang đồ ăn lên, đều là 'thập lý phiêu hương', cái thì tên là Hồng Hạnh, cái thì tên là Lưu Hương.

Quý Lương nhìn một bàn đầy đồ ăn, khoe miệng co giật, liếc mắt nhìn Chúc Ti Nam, người đến cùng đang làm cái gì vậy?

Chúc Ti Nam làm như không biết, chỉ lo... Ăn... Ăn...

....

"Các vị chắc hẳn đã biết thôn Đông gia dưới núi Lão Lang bị ngập lụt, hiện tại không có lương thực, cần tiền bạc để viện trợ gấp, mong các vị viên ngoại hào phóng giúp đỡ." Quý Lương đề đầu xuống, nói.

"Thôn Đông Gia chính là quê của gia phụ, ta nhất định sẽ toàn lực tương trợ." Mạc Tri Noãn vừa cười vừa nói.

"Ồ vậy thì Mạc thể chất định quyên bao nhiêu?". Cầu viên ngoại tài đại khí thô (tiền nhiều như nước), bình thường có mỹ danh đại nghĩa, hào phóng, giờ phút này tự nhiên cũng không thể quyên ít hơn so với một tiểu bối.

Mạc Tri Noãn lấy từ trong túi y phục ra năm tấm ngân phiếu một ngàn lượng, đặt lên bàn: "Nếu đã là quê của tiểu chất, vậy nhất định không thể ít, cộng thêm một trăm bộ chăn màn nữa".

"Ha ha ha... Chật nhi thật có khí phách". Cầu viên ngoại cười đến mức hai mảnh râu cá trê run lấy run để, sau đó cũng móc ra sáu ngàn lượng đặt trên bàn, "Ta cũng nên vì dân chúng mà làm chút chuyện".

Quý Lương nhìn con dấu chu sa màu đỏ của cửa hàng thông báo trên ngân phiếu, lại nhìn Cầu viên ngoại với cặp râu cá trê mặt không đổi sắc, quả nhiên giống y chang lời đồn đãi, người này cái gì cũng tốt chỉ có điều hay thích ganh đua.

Lúc này Trương Hữu Tài cũng xuất ra 5 ngàn lượng đặt trên bàn nói: "Nếu như Mạc công tử và Cầu viên ngoại đã làm lớn như vậy, tại hạ cũng không thể để thua khí thế được". Trương Hữu Tài vốn là lão bản sông bạc, cộng thêm mấy cái kỹ viện, đương nhiên cũng có không ít tiền.

"Đa tạ Trương lão bản đã hào phóng quyên góp". Quý Lương nhìn ngân phiếu đầy bàn bay phát pho, trong lòng cực kỳ sung sướng.

"Đại nhân, lão hán ta bị vợ quản chặt quá, hôm nay quyên 5 trăm lượng, mong đại nhân chớ trách". Hai tay Lê chương quầy run rẩy dâng 5 trăm lượng

ngân phiếu ra, mặt mũi đầy không muốn. Vốn chỉ muốn cho 1 trăm lượng thôi, còn dư lại làm tiền riêng, không ngờ rằng những người này hào phóng trời đây, thực là cảm thú!

"Ai, Lê chương quây, tình huống của ngươi chúng ta hiểu, cố gắng góp một phần sức lực nhỏ bé cũng tốt rồi". Trương Hữu Tài vừa trông thấy năm trăm lượng kia thì trong lòng cười vật vờ, nhưng ngoài miệng lại hùng hồn thốt ra đầy lời lẽ an ủi.

"Đại nhân, gần đây tiền tài trong nhà ta rất tù túng". Sau cùng, khuôn mặt già của Đàm Tài mới đỏ lên nói: "Ta quyên một nghìn cân mì đen, một nghìn cân mì trắng, năm trăm cân gạo".

"Đàm lão nhị, ngươi có phải quá keo kiệt rồi không?". Trương Hữu Tài không chịu để yên, quyên tiền từ khi nào lại biến thành quyên lương thực rồi há?

"Ta cũng không còn cách nào cả, trong nhà hết bạc rồi, ai, mì với gạo này cũng có giá mấy trăm lượng đây này". Đàm Tài trả lời.

"Lý nào lại chỉ mấy trăm lượng?". Cầu viên ngoại cũng không chấp nhận, hôm nay thế nào cũng phải ép lão già keo kiệt này nhổ bạc ra.

"Có a..." Đàm viên ngoại luôn keo kiệt bủn xỉn, đến cả mì, gạo cũng chẳng muốn cho.

"Nếu Đàm viên ngoại đã hiểu được lương thực đang cần gấp, thì còn gì tốt hơn", Quý Lương cười, "Kính mong Đàm viên ngoại mang giúp những bột mì và ngũ cốc này đến thôn Đông gia, thuận tiện lại mang chút dầu muối..."

Đàm Tài nghe xong, vẻ mặt như tro tàn, vốn cho là lão đã trốn được, nào ngờ đại nhân còn có chiêu này. Tăng thêm tạp nham vào, ít nhất cũng phải một ngàn lượng rồi, một bộ biểu cảm thật đau.

Quý Lương đứng dậy, chấp tay nói: "Đa tạ các vị đã rộng rãi quyên góp, ta thay dân chúng thôn Đông Gia thậm chí là cả huyện Ngô Đông cảm tạ các vị".

"Đại nhân, khách khí, đây vốn là bổn phận của chúng ta". Mạc Tri Noãn cười cười đáp lại, sau đó nói: "Cách nhìn của Quý đại nhân rất hay, tại hạ thật sự bội phục, nếu có thời gian, tại hạ nhất định mời đại nhân cùng đàm luận một phen".

"Được lắm, Mạc công tử quả là học sâu hiểu rộng". Quý Lương rất ưa vị Mạc Tri Noãn này đấy, người ta là công tử lại khiêm tốn, kiến thức uyên bác, quan trọng nhất là... Hào phóng!

"Quý đại nhân, quá lời rồi." Mạc Tri Noãn mỉm cười, sau đó rời đi.

Quý Lương nhìn bóng lưng Mạc Tri Noãn đang xuống lầu suy nghĩ, theo lời đồn thì phụ thân hắn là Đông Hữu Quyền đi ở rể, mọi chuyện trong nhà đều phải nghe theo sự sắp xếp của Mạc Như Mỹ.

"Đại nhân, ngươi quả nhiên là tên đoạn tụ!" Chúc Ti Nam mới cất ngân phiếu xong vừa lúc thấy ngay bộ dáng sững sờ của Quý Lương, liền tưởng đến lời đồn trên phố, hắn cười châm biếm.

"Ngươi mới bị đoạn tụ..." Quý Lương hừ lạnh một tiếng, tựa vào cửa nhìn Chúc Ti Nam bước xuống lầu, một hồi lâu mới sực nhớ tới ngân phiếu vẫn còn trong Chúc Ti Nam. Vội vàng chạy ra cửa, nhìn trái nhìn phải một phen cũng chẳng thấy bóng dáng Chúc Ti Nam đâu.

"Tiểu nhị, có thấy vị sư gia đến cùng ta đi đâu rồi không?".

"Quý đại nhân, Chúc sư gia đến chợ bán đồ ăn ở thành tây rồi." Tiểu nhị chỉ chỉ phương hướng bên trái.

Nàng vội vã đuổi theo, rút cuộc đến cửa chợ cũng đuổi kịp Chúc Ti Nam, một thân đồ trắng tuấn dạt, ngay cả khi hắn ở trong cả đám người thì chả cần liếc mắt cũng có thể nhận ra ngay.

"Chúc sư gia, ngươi chạy nhanh như vậy làm gì? Bản quan mời ngươi về cũng không thể phải để cho ngươi phát tác tính công tử." Quý Lương tức giận nói.

Chúc Ti Nam dừng lại, nâng cây quạt che mũi, liếc mắt nhìn Quý Lương, nói: "Chẳng qua ta chỉ không muốn cắt đứt mạch suy nghĩ của đại nhân mà thôi, vậy nên tới chợ trước để tìm hiểu một ít tình huống."

"Thật chứ?" Quý Lương tự động bỏ qua câu phía trước, nói: "Vậy phải chăng Chúc sư gia đã có manh mối gì?".

"Đại nhân, ta nghe nói trong chợ có một cặp vợ chồng bán phổi vụn và rau trộn gan đấy, nghe nói màu sắc của chúng có chút khác biệt so với bình thường, hương vị lúc ăn vào rất tinh tế". Chúc Ti Nam chớp chớp mắt, "Rất nhiều người khi ăn xong đều đoán chắc bình thường con heo đó được chăm sóc rất tốt, thứ nó ăn thế nào cũng là đồ quý hiếm."

"Ở nơi nào?". Quý Lương nghe xong, miệng khẽ nuốt nước bọt.

"Không biết nha, chỉ là một quầy bán rong, ngẫu nhiên xuất hiện, bán cũng không thường xuyên lắm, lần gần đây nhất xuất hiện là vào hôm trước". Chúc Ti Nam sâu kín nói.

Quý Lương nghe đến đây, bắt đầu chủ nghĩa hoang tưởng: "Ý ngươi nói là phổi cặp vợ chồng đó bán đều lấy từ nạn nhân?". Nghĩ đến đây, nàng chột

cảm thấy dạ dày nổi lên con buồn nôn.

"Ta đâu có nói vậy." Chúc Ti Nam nhún vai, tiếp tục đi lên phía trước, hai con người vốn lười biếng lại như đuốc đảo qua những người bán hàng rong đang đi lại.

"Trương Tam đã kiểm tra đồ tể ở chợ này, không có người chúng ta muốn tìm". Quý Lương thở dài, nhìn một đồ tể béo không ngừng bỏ một khung xương sâu kín nói: "Có lẽ là đất heo đi lại giống như lời Lý Tứ nói cũng nên."

"Người nhìn kia." Chúc Ti Nam ra hiệu Quý Lương nhìn về một đồ tể bên góc đường.

Quý Lương nhìn theo hướng Chúc Ti Nam chỉ nhìn thì thấy đó là đồ tể sáng hôm ấy đội mưa vào thành, gãi giờ tay chém xuống, động tác lưu loát, đem một khối thịt ném lên cân đòn, thuần thục cân đo trọng lượng, rồi dùng bàn tay dính mỡ nhận nén bạc ném vào trong hộp đựng tiền.

"Nhìn hấn làm cái gì?". Quý Lương không hiểu.

"Tay của hấn."

Tay của hấn? Dính đầy dầu mỡ đó... đúng rồi, trên cơ thể hai người đã chết cũng có vết mỡ. Hai con người Quý Lương lóe sáng.

"Đại nhân... đại nhân... Chúc sư gia, không ngờ lại tìm được cái ngài." Phạm Lang thở hắt hắt xuyên qua đám người chen đến cạnh hai người.

"Xảy ra chuyện gì ư?". Quý Lương mở miệng hỏi.

"Không phải không phải... Là Tô bộ đầu Tô Thu vừa về huyện nha, như là có chuyện gấp." Phạm Lang nói.

Quý Lương đưa mắt nhìn Chúc Ti Nam, "Chúc sư gia, chúng ta về trước đi, sợ là thôn Đông gia có chuyện".

"Về thôi." Chúc Ti Nam quét mắt đến một vị trí nào đó lên lầu các, theo gót chân Quý Lương rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thập Bát Loan Xuất Hiện Thi Thể Mới

"Đại nhân, nếu không phải thôn Đông Gia bị ngập lụt, khiến cho nó nổi lên, sợ cũng không thể phát hiện được thi thể kia." Mặt mũi Tô Thu đầy hồ thẹn, ngược nhìn Quý Lương đang ngồi cạnh bàn còn đang uống trà, "Quái đại gia đã đi đến chỗ đó".

"Đại nhân, hiện giờ cả huyện thành ai ai cũng biết ngoài thành có án mạng, còn đồn đãi trong thành có một kẻ giết người cực kỳ biến thái đang hoạt động. Bây giờ lời đồn nổi lên bốn phía, khiến lòng người hoang mang, có người còn nghi ngờ đại nhân ngài không làm gì hết". Lý Tứ liếc mắt nhìn Quý Lương còn chưa nói gì, cuối cùng cũng thấp thỏm nói ra.

Hôm qua, lời đồn kia còn chưa xuất hiện, sáng hôm nay mới được truyền ra.

Quý Lương mím môi, nhìn thẳng khuôn mặt đang thích ý uống trà của Chúc Ti Nam, trong lòng hiện lên vài phần nghi hoặc, sau đó nhìn về phía Tô Thu nói: "Tô Bộ đầu, người đi lấy hai nghìn lượng bạc quyền góp được, mang giúp đỡ thôn Đông gia, rồi thương lượng cùng bọn họ chuyển xây dựng lại thôn đi, Đàm viên ngoại sẽ vận chuyển thức ăn đến sau".

"Về phần thi thể ở Thập Bát Loan, Phạm Lang, người mang Quái đại đến đó điều tra một chút, xem có thể tìm được điểm khả nghi nào hay không?". Thế nào Quý Lương cũng không nghĩ tới, ngay trong lúc này lại xuất hiện thêm một xác chết có mức độ thối rữa cao như vậy.

"Đại nhân, e rằng thi thể kia đã chết một tháng có thừa, cộng thêm việc liên tiếp có mưa to, sợ không tra được gì". Tô Thu cũng không ngờ sáng nay vừa rời núi đến đó đã gặp được cái thi thể chỉ còn lại một chút thịt thối kia.

"Tra không được gì cũng phải tra, tra xét những điểm đặc thù xong thì hỏi thăm xem trong huyện có ai mất tích hay không?". Quý Lương buông chén trà nhỏ xuống, xoa xoa huyệt Thái Dương đang phát đau, "Các người đi tra xét trước, chuyện còn lại ta sẽ xử lý".

"Đại nhân, cái ông chủ tiệm rèn Tiêu Đại Ngưu đã tỉnh táo lại rồi, khi nào thì thả hấn ra?". Lúc sắp xuất phát, Phạm Lang mới chợt nhớ tới chuyện này.

Quý Lương cũng không muốn người này ở lại trong huyện nha lãng phí lương thực, nhưng vướng nổi hấn vẫn có điểm tình nghi, đành phải tiếp tục giam giữ. "Trước cứ giam lại đã". Ngừng một chút, như nghĩ đến điều gì: "Đúng rồi, bảo các người đi điều tra tình nhân của Tăng Mỹ Ngọc thế nào rồi?".

"Đại nhân, còn chưa có manh mối gì, nhưng mà Trương Tam cùng thôn với tên giữ cửa sông bạc, chắc có thể hỏi ra chút điểm gì đó..." Về mặt Phạm Lang đầy lúng túng.

"Nga, vậy tranh thủ thời gian tra xét đi". Quý Lương không kiên nhẫn, phất phất tay cho bọn họ lui xuống trước.

Quý Lương nhấp một ngụm trà, đột nhiên nhớ tới cái gì, chần chừ nói với Lý Tứ: "Nói Lục thẩm, mấy ngày này không nên mua nột tạng gì gì đó".

"Đại nhân, sao vậy?". Lý Tứ khó hiểu, ngày thường Quý Lương thường nói ăn nhiều gan heo bổ huyết đấy nha!

"Không sao hết." Quý Lương vẫy vẫy tay, sau đó nhìn Chúc Ti Nam này giờ còn không mở miệng.

"Đại nhân, người nhìn tiểu nhân như vậy làm gì?". Chúc Ti Nam chỉnh mình ngay ngắn lại, tay giữ chặt áo ngoài màu trắng.

Quý Lương nhếch khóe miệng, chậm rãi bước đến gần Chúc Ti Nam, cúi đầu nhìn Chúc Ti Nam sâu kín nói: "Chúc sư gia, bây giờ chỉ còn hai người chúng ta thôi".

"Ta biết rõ bản sư gia lớn lên sánh với Phan An, đại nhân ưa thích cũng là tự nhiên". Chúc Ti Nam khiêu mi, cười nhìn Quý Lương càng ngày càng đến gần, "Chẳng qua, bản sư gia không có bị đoạn tị".

Nghe thấy lời ấy Quý Lương cũng không dừng lại, tiếp tục tới gần, "Đúng không? Hai mắt sư gia như đuốc, hẳn phải biết bản quan yêu thích sư gia người nhiều đến nhường nào rồi". Trong lời nói mang theo ngả ngớn và mỉa mai.

"Vậy ư? Cảm tạ đại nhân đã ưu ái". Giọng nói của Chúc Ti Nam khàn khàn, theo dõi Quý Lương đang bước tới gần, quạt xếp khề lay động, vẫn phong độ như trước.

Hai tay của Quý Lương đặt hai bên tay vịn, chỉ cách Chúc Ti Nam không tới 1 xích, trong mắt mang theo dò xét. "Chúc Ti Nam, người rốt cuộc là người nào? Đến bên cạnh ta cuối cùng có mục đích gì? Người tìm mọi cách quấy nhiễu tiết tấu tra án của ta rốt cuộc là vì sao?".

Chúc Ti Nam nghe xong khiêu mi, nhếch miệng: "Đại nhân, tại hạ là sư gia người thông báo tuyển dụng đấy nha, người quên rồi sao?".

"Hừ, đừng hòng giờ mò mết gạt ta". Quý Lương nhìn hai mắt Chúc Ti Nam, ý đồ muốn nhìn thấu sự hoảng hốt ẩn nấp dưới đáy lòng kia, nào có thể đoán trước thứ trông thấy được lại là một mảnh u ám, không có cả một giọt sáng pháp phùng. "Cách ăn mặc và khí độ này của người, không giống kiểu sẽ vì hai lượng nguyệt ngân mà phải bên người một tên huyện lệnh không tài không đức như ta, nhất định là có âm mưu cực lớn ở đây". Nói xong còn cười vút ra một cái mỉa mai, "Người thấy ta nói như vậy có đúng không?".

"Đại nhân thật là giỏi ăn nói, cái suy đoán này à... cũng đặc sắc lắm!". Chúc Ti Nam khôn nhin được mà vỗ tay, bày tỏ kích lệ, "Nhưng mà, thực sự là ngài đã nghĩ nhiều rồi, tại hạ quả thật chỉ vì hai lượng nguyệt ngân mà đến đây đây".

"Cái rắm... người cho rằng ta là con nít ba tuổi à? Thành thật khai báo, nếu không bản quan sẽ ném người vào đại lao!". Quý Lương đứng thẳng người, hai tay khoanh trước ngực. "Đại nhân... Thái Đại Năng... đã dẫn tới". Trương Tam hấp tấp chạy vào trong thư phòng, vừa bước vào đã thấy Huyện lệnh cùng sư gia bốn mắt nhìn nhau, tình ý thăm thiết, đến lúc nói chuyện cũng trở nên lấp lập.

Quý Lương quay đầu lại, mắt thấy mặt mũi Trương Tam đầy vẻ kinh ngạc, lại nhìn về Chúc Ti Nam ở phía bên phải, khoa tay múa chân nói: "Ta sẽ để mắt tới người đấy". Nói xong bèn sải bước đến công đường.

"Cảm tạ đại nhân đã săn sóc". Lời nói yếu ớt của Chúc Ti Nam vang lên ở sau lưng nàng, "Tại hạ nhất định sẽ cố gắng thể hiện bản lĩnh đàn ông mạnh mẽ của mình".

Mạnh mẽ... Quý Lương cả kinh, cúc hoa như to ra... vội vàng chạy đến công đường.

"Thái quân sự, người không cần phải lo lắng, ta mời người đến đây chẳng qua là muốn hỏi chút chuyện mà thôi". Quý Lương xiêu vẹo ngồi sau đường án, hai chân bắt chéo, mặt mũi đầy hiền lành nhìn Thái Đại Năng đang đứng trong đại đường.

"Xin đại nhân cứ hỏi". Thái Đại Năng cố ra vẻ trấn định, chắc là có liên quan đến bà nương kia đây mà.

"Trước đêm hai mươi sáu tháng bảy, vào ban ngày người đã ở đâu?". Quý Lương lờm Chúc Ti Nam còn đang khoan thai đến chậm, mở miệng hỏi.

"Ngày hai mươi sáu tháng 7? Để ta nghĩ một chút..." Thái Đại Năng cúi đầu, cố gắng nhớ lại: "Sáng hôm ấy, ta ở trong đồ phùng kiểm tra sổ sách, đến xế chiều thì đến chợ phía Tây đòi nợ, sau đó thì về".

Quý Lương gật đầu, "Vậy sau khi trở về thì sao?".

Thái Đại Năng không chút suy nghĩ nói: "Sau khi về vẫn ở lại trong đồ phùng".

Trương Tam nghe xong nóng nảy, vốn hẳn đã hỏi qua người đồng hương làm thủ vệ ở đồ phùng, thì được biết, sau khi Thái Đại Năng vừa về không lâu thì lại ra ngoài, đến chạng vạng tối mới về. Rõ ràng tên Thái Đại Năng này đang nói dối.

"Người khẳng định chứ?". Quý Lương hỏi, con mắt trầm tĩnh đảo qua mặt của Thái Đại Năng.

"Đúng, ta khẳng định". Thái Đại Năng nói ra không thêm suy nghĩ lại.

Chúc Ti Nam ghi chép, ngẫu nhiên lại giương mắt quan sát Thái Đại Năng, xem xem hôm nay lão sẽ bị bắt chẹt bao nhiêu đây?

"Người là nhân tình của bà chủ tiệm rèn ở thành Nam, phải không?". Quý Lương bỏ chân xuống, ngồi thẳng người, tiếp tục hỏi: "Lão bản nương(bà chủ) đã thân mật với người bao nhiêu năm rồi? Đứa bé trai kia thật là kháu khỉnh bụ bẫm, càng ngày lại càng giống người đó."

"Ta và à không có chút quan hệ nào, đại nhân, ngài đừng vu oan cho ta." Trong lúc lão nói chuyện, thân thể vốn đối diện với Quý Lương dần nghiêng sang trái, mũi chân cũng dần dịch ra phía ngoài.

Quý Lương quét mắt nhìn cặp chân kia, cười nói: " Thái chương quỹ chột dạ ư? Mọi người đều biết đó là sự thật. Ngày ấy người và nữ nhân kia đã gặp mặt, đúng không? Buổi chiều hôm ấy, các người rất vui vẻ còn gì? Nhưng lại ngại không muốn làm quá phận, khiến người khác chú ý, nên người đã vào thành trước một bước, đúng không?". Kỳ thật, Quý Lương sớm đã biết Thái Đại Năng vào thành trước lúc trời tối, mục đích bấy giờ ấy à, hắc hắc hắc... người hiểu rồi đấy!

Thái Đại Năng nghe đến đây, lập tức hiểu rõ Quý Lương đã biết mọi chuyện, cố ý xếp đặt tính kế lão, đợi đến lúc lão già bộ khôn ngoan qua mắt nàng, thì quay ngược lại vu hãm, biến lão thành cừ non thế tội? Suy nghĩ đến chỗ này, vốn lão còn đáng bày tư thế muốn chạy trốn, nháy mắt đã quỳ phục xuống trước người Quý Lương: "Đại nhân, tiểu nhân đã nói dối, quả thật tiểu nhân có quan hệ với Tăng thị. Ngày ấy, cũng đúng là đã đến nghĩa địa ngoài thành để gặp nhau, nhưng vì ngại mọi người lời ra tiếng vào, cho nên tiểu nhân đã về thành trước. Đại nhân, kính xin nhìn rõ mọi việc, tiểu nhân chưa hề mưu hại Tăng thị."

Đúng là thông minh quá sẽ bị thông minh hại. Quý Lương cười lạnh, cầm kinh đường mộc vỗ một cái, "Lớn mật, Trên công đường, lẽ nào lại để cho người năm lần bảy lượt lừa gạt bản quan, còn nhiều lần sửa đổi chứng cứ. Nói xong có ý hướng Chúc Ti Nam nhìn lại: "Chúc sư gia, tội này phần như thế nào?".

"Đại nhân..." Thái Đại Năng không nghe đến việc vu hãm lão tội giết người, hơi thở gấp gáp cũng lập tức giảm bớt phần nào .

"Nhiều loạn công đường, cộng thêm tội giấu giếm quan huyện, phạt sáu mươi bản." Chúc Ti Nam không thèm ngần đầu, cầm bút lông chấm chu sa màu đỏ vẽ một vòng tròn quan con số sáu mươi, vòng... cứ thế mà bắt đầu.

"A? Mới sáu mươi?" Quý Lương cảm thấy sáu trăm lượng còn quá ít.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phổ Xá Sầm Uất Náo Nhiệt

Dịch giả: madokangokngkeck

"Vậy ngài còn muốn bao nhiêu?". Chúc Ti Nam cũng không ngại cấp trên của mình tham, dù sao hắn cũng muốn kiếm một chén canh, hơn nữa có người gặp nạn cũng không đến lượt hắn.

Thái Đại Năng quỳ rạp trên mặt đất, nghe thấy hai bọn họ đang sắp xếp hình phạt cho lão, sáu mươi còn thấy chưa đủ? Sợ tới mức cả người đầm mồ hôi lạnh. Nhìn Quý Lương hô lên: "Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng... Tiểu nhân không dám nữa, sáu mươi bản lớn đã đủ lấy cái mạng này rồi..."

"Vậy ư? Vậy người giao bạc ra". Về mặt vô tà mở miệng.

"A?" Thái Đại Năng trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, cái tên Huyện lệnh này còn dám quang minh chính đại đòi hối lộ?

"Không muốn à? Trương Tam, đánh cho bốn quan!". Quý Lương tiện tay bốc một tấm lệnh bài, chuẩn bị ném xuống đất.

"Vâng, đại nhân." Trương Tam nghe vậy liền vác gậy công sai tiến về phía Thái Đại Năng.

"Không, đại nhân, ta nguyện ý mà, đại nhân ta cho ngài một ngàn lượng, cầu ngài đừng đánh ta... Tiểu nhân trên có mẹ già, dưới có thiếp, không thể nghỉ ngơi." Nói rồi vội vàng đưa tay vào trong túi quần áo đào bạc.

"Không cần, sáu trăm lượng là được." Quý Lương ra hiệu cho Trương Tam, "Đây là tiền chuộc mà triều đình quy định, người không muốn mong mình nở hoa thì ngoan ngoãn giao bạc ra".

"Dạ dạ vâng." Thái Đại Năng điên cuồng gật đầu, lấy ra một tờ ngân phiếu giá ngàn lượng đưa cho Quý Lương, sau khi nhận ngân phiếu, Quý Lương lấy ngân phiếu mệnh giá 400 lượng trả cho Thái Đại Năng, nghiêm trang nói: "Sau này không được nói dối trước mặt huyện lệnh đại nhân có biết không?".

"Biết rõ biết rõ." Thái Đại Năng cũng là tay lão luyện, gừng càng già càng cay, hôm nay đầu không lại cũng là vì chủ quan không để một tên huyện lệnh như Quý Lương vào mắt, mới giúp cho tên huyện lệnh rầm chó này chiếm được đại tiện nghi.

"Vây thì trở về đi, nếu người biết tin tức gì có liên quan đến tình tiết vụ án, nhớ phải đến huyện nha giải thích, còn nếu người phát hiện tình tiết gì mà không báo, bắt người lưu vong ba ngàn dặm." Quý Lương hung dữ nói, rõ ràng là biểu hiện cho thấy việc lạm dụng chức quyền.

"Da dạ vâng... Đại nhân nếu không có chuyện gì nữa tiểu nhân xin về trước." Thái Đại Năng nói xong liền nhanh chóng bỏ chạy, HUŨ...U...U thoáng một cái chạy đến cửa nha môn.

"Đột nhiên cảm thấy mình càng lúc càng giống tham quan." Quý Lương nhét ngân phiếu vào trong ngực, than thở.

"Đại nhân quả là tự mình biết mình." Chúc Ti Nam cùng bọn nha dịch Trương Tam, nhất tề gật đầu.

"Ha ha..." Gượng cười hai tiếng.

"Đại nhân, thi thể ở Thập Bát Loan đã được đưa đến nghĩa trang, quái đại gia hẳn..." Nha dịch Đại Mã Kiểm bước nhanh vào đại đường báo cáo, bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Sao vậy?" Quý Lương thấy thế hỏi.

"Đại nhân, Quái đại gia nói, thi thể này và thi thể chúng ta phát hiện lần trước có điểm bất đồng, hơn nữa đây là một thi thể nam, ít nhất đã chết cách đây hai tháng trở lên rồi, tình huống cụ thể thì còn phải xem xét kỹ càng mới có thể báo cho ngài. Còn có... Còn có Quái đại gia nói cầu nha môn tài trợ ngân lượng cho nghĩa trang, nếu không thì mời đại nhân mang thi thể đến nha môn tự mình tra xét." Đại Mã Kiểm thở ra một hơi dài, rốt cuộc cũng mang những lời Quái đại gia nói trần thuật lại rõ ràng.

"Biết rồi, người để cho Quái lão đầu viết cái thư thỉnh ngân(xin bạc) mang đến đây là được." Quý Lương quay sang nói, "Chúc sư gia, lời đồn truyền ra ai ai cũng đã biết rồi, người đi viết một tấm cáo thi để trấn an nhân tâm, thuận tiện nhắc nhở mọi người, ra đường tận lực kết bạn mà đi, buổi chiều thiết lập lệnh cấm đi lại vào ban đêm. Nếu phát hiện đầu mối gì, kịp thời đến huyện nha tố giác."

"Được." Chúc Ti Nam ứng tiếng.

Quý Lương lại nhìn Trương Tam nói: "Còn việc này, Trương Tam, người đi báo cho Tô bộ đầu, để hắn sắp xếp hai nhóm người thay phiên trực đêm, phòng ngừa hung thủ xuất hiện lần nữa."

"Đại nhân, nếu thế, thì chúng ta không đủ người." Hiện tại trong huyện nha cũng chỉ còn rải rác mấy tên nha dịch, còn lại đều đi ra ngoài cả.

"Vây thì lại tuyển thêm hai mươi người nữa". Quý Lương tài đại khí khô nói, dù sao hiện tại cũng có bạc.

"Vâng".

*

Phố xá xầm uất, người đến người đi, Bảng Trương Thiếp(bảng cáo thị) đầu phố bị vây quanh bởi ba lớp người trong ba lớp người ngoài.

"Ai nha, cái tên cuồng giết người trời đánh này, bắt được nhất định phải mạng chém đầu." Một vị đại nương mặc áo tơ trắng, tay nắm giỏ rau mở miệng nỉng, sau đó nhìn sang một cô nương thanh tú tầm 15 tuổi bên cạnh dạy bảo: "Tiểu Thiên, thị trấn bây giờ rất loạn, người không nên chạy loạn khắp nơi, biết không?".

"Mẹ, ta hôm nào cũng cùng người bán đậu hủ, ta có thể đi chỗ nào được chứ?". Cô nương bắt mồm bĩa môi, tay tay vuốt vuốt vài lọn tóc xanh rủ xuống bên tai mình, "Đại ca đi làm đầu mục bắt người rồi, chắc chắn sẽ bắt được tên hung thủ kia không cho hắn tiếp tục phạm pháp được nữa".

"Đúng rồi, Tô đại nương, đại lang nhà người không phải làm viên quan nhỏ trong huyện nha sao? Đã nhiều ngày như vậy sao còn chưa bắt được hung thủ thế?" Một người có biết Tô đại nương, lập tức lách vào bày người đến bên cạnh hỏi.

"Đúng vậy nha, hiện tại làm lòng người bàng hoàng quá, nhiều người nói những người kia đã chết rất thảm đó..." Kê nói chuyện nhìn nhìn bốn phía, sau khi xác định không có đám người nha dịch mới lên tiếng: "Ta nghe bà nương của Lưu lão hán nói, nữ nhân đã chết kia là kỹ nữ, hạ thân bị đâm nát như đến cả bờ mông cũng không buông tha."

"Thật vậy ư? Chúng ta còn tưởng rằng là bị giết thôi nha." Lại có một phu nhân bu đến, "Xem ra, bây giờ cũng không nên ra cửa, không hiểu nổi cái tên Huyện lệnh kia làm ăn kiểu gì không biết, đã sắp nửa tháng rồi còn chưa bắt được phạm nhân."

"Phù... Người muốn bị giam vào đại lao? Bà nương chết tiệt, ngoại ngoại cái lưỡi, mau cùng lão tử về nhà." Một nam nhân trực tiếp túm phu nhân kia lôi đi, lưu lại một đám người hai mắt nhìn nhau.

Cũng thiết lập lệnh cấm đi lại ban đêm rồi, cũng không biết khi nào mới bỏ lệnh cấm, sạp bán quả vật như chúng ta, buổi tối buôn bán tốt nhất, ấy vậy mà, hiện tại biết dựa vào cái gì mà kiếm cơm ăn?". Có một tiểu phụ nhân cay nghiệt nói, "Huyện lệnh đại nhân này là cái loại cái loại công tử văn nhả, ngoại trừ biết đi dạo kỹ viện, thì tra ra được án gì?"

"Vị đại thẩm này, Huyện lệnh đại nhân không phải người như người nói đâu, chẳng chẳng qua ngài còn chưa tra được manh mối mà thôi." Tô Thiên thành thật thay Quý Lương giải thích.

Phu nhân kia hừ lạnh một tiếng, khiêu mi nhìn Tô Thiên: "Ồ, tiểu nha đầu như người làm sao biết? Nhìn bộ dạng xuân tâm nhộn nhạo này của người, chứ không phải là bị huyện lệnh mặt trắng kia hớp hồn rồi à?"

Tô Thiên không nghĩ đến phu nhân kia trực tiếp như vậy, e lệ cúi đầu xuống, hai tay gắt gao nắm chặt khăn tay trắng của mình.

Tô đại nương nhìn thoáng qua biểu hiện của nữ nhi nhà mình, lập tức rõ ràng, sau đó hướng về phía phu nhân kia quát: "Tiểu nương tử ăn nói kiểu gì vậy? Khuê nữ nhà ta còn chưa hứa gả, không dám đương nổi nhục nhã như vậy, rõ ràng là người không biết còn ăn nói bậy bạ, để người không biết nghe được người ta còn tưởng chuyện này là thật đấy." Để lại lời nói khiến vị tiểu nương tử kia một hồi xấu hổ, sau đó lại kéo Tô Thiên lách ra bên ngoài đám người.

Bởi vì biên độ quá lớn, và phải một người nam nhân gầy gò, mang áo vải màu xanh, hai tay rụt vào trong áo, đứng ở chỗ ven đám người.

Tô đại nương ổn định thân hình, nhìn người này, thì cười nói: "Là Diệp Xuân à, đại nương không thấy cháu thật sự là vô ý tứ a, cháu cũng đến xem cáo thị hay sao?"

Diệp Xuân lắc cái đầu vốn còn đang cúi, ồm ồm nói: "Tô đại nương, tiểu Xuân chỉ đi ngang qua thôi."

"Tiểu Xuân, nhà ta còn dư đậu hũ, người có muốn ăn thì đến mà lấy." Tô đại nương đối xử vô cùng tốt với Diệp Xuân này đây, trong ngõ hẻm phố tây, tất cả mọi người đều biết đến tên tiểu tử nhất gan này, bình thường cũng giúp đỡ được thì giúp đỡ. "Đúng rồi, gần đây nhất, trong huyện xuất hiện tên tội phạm biến thái giết người, buổi tối người cũng đừng đi loạn khắp nơi." Ai mà biết cái tên tội phạm biến thái ấy có tìm tới nam tử thanh tú hay không đây?

p/s: Bữa nay hơi lười nên...

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tâm Tình Thiếu Nữ

"Cảm ơn Tô đại nương." Diệp Xuân gật gật đầu, hai tay càng co vào trong tay áo.

Bỗng nhiên, Tô đại nương nghĩ đến điều gì đó, lại hỏi tiếp: "Nhị nương của người về nhà mẹ đẻ còn chưa trở lại à?"

Diệp Xuân lắc đầu: "Vẫn chưa".

"Nương, chúng ta về đi!". Tô Thiên không ưa cái tên Diệp Xuân này, gã từ nhỏ đã lộ ra vẻ quái gờ.

Tô đại nương nhìn nhìn trời, "Tiểu Xuân, vậy đại nương về trước."

Diệp Xuân thoát ngắn đầu liếc nhìn Tô Thiên một cái, rồi rất nhanh lại cúi đầu, "Đại nương đi thông thả."

"Tô đại nương, đậu hũ nhà người bán hết chưa? Chồng của ta muốn ăn đậu hũ nhà người, có thể nhường cho ta một túi nước đậu hũ không?". Một vị phu nhân vội vàng đuổi tới.

"Còn cần gì nữa không? Lục đại tẩu nếu thích thì cứ đến nhà ta mà lấy, vốn ta định giữ lại một ít để tối ăn." Tô đại nương luôn là người rộng rãi, cho nên ai cũng nguyện ý đến cửa hàng của nàng mua đậu hũ.

"Tốt quá!" Trong lúc nói chuyện vị đại tẩu kia cũng đuổi kịp bước chân của hai mẹ con Tô gia đang đi chợ Tây. "Tô đại nương, đó là ai vậy?"

"Đó là Diệp Xuân, người Diệp gia ở Sài Hồ khu phố Tây." Tô đại nương thở dài, "Tiểu xuân cũng là đứa số khổ, cha mẹ mất sớm..." dần dần bước đi cho đến khi âm thanh cuối cùng biến mất trong khung cảnh ồn ào.

Trong phòng của một tiểu viện ở Tây phố, về mặt Tô Thiên đầy xấu hổ ngồi bên cạnh song cửa, ngón tay thon dài bay lượn linh hoạt, từng lá cây Điều Lan đầy sắc xanh dần xuất hiện, trông rất sống động.

"Tiểu Thiên, người lại偷 cái gì vậy?" Sau khi Tô đại nương ngâm đậu vào nước để dành cho ngày mai xong, thì vén rèm bước đến phòng của Tô Thiên.

Theo bản năng, Tô Thiên lập tức muốn mang đồ vật nọ giấu đi, "Mẹ, con có偷 gì đâu."

"Là một gốc hoa lan đây này..." Tô đại nương cướp lấy cái khung thêu, thỏa mãn gật đầu, sau đó nhìn thấy một đôi giày trong góc thì liền rõ ngọn nguồn, "Đây là một mặt giày mà, anh của ngươi cũng không thích kiểu lòe loẹt thế này đâu, hẳn thích màu đen đấy."

"..." Tô Thiên cúi đầu, khuôn mặt đỏ au tưởng chừng như muốn nhỏ ra máu.

Tô đại nương bỗng nhiên nhận ra điều gì, "Không đúng, Tiểu Thiên nói cho mẹ, ngươi định làm giày này cho ai?".

"Mẹ..." Tô Thiên nũng nịu gọi Tô đại nương một tiếng, mặt mũi đầy vẻ then thưng nhìn mặt giày kia, nhớ đến ngày hôm ấy, nàng mạng con đến huyện nha cho đại ca. Trong lúc vô tình thoáng trông thấy Huyện lệnh đại nhân, chàng tựa như một cơn gió mát trong ngày hè thổi vào con tim non nớt của Tô Thiên, cứ quanh quẩn trong đầu nàng mãi mà chẳng chịu tản đi.

"Xem ra con gái nhà ta đã lớn rồi này." Tô đại nương cười ha hả nhìn đứa con gái đã cập kê của mình "Là ai? Mẹ nhờ người trông thử, nếu là người trong sạch, mẹ sẽ mời người đến nói chuyện xem sao."

"Mẹ..." Tô Thiên xấu hổ nghiêng đầu nhìn về phía trái sân, sắc mặt ửng đỏ, trông như đóa hồng đang then thưng.

"Là con trai của Chu lão bản bên cạnh ư?". Thời gian qua, Tô đại nương rất hài lòng về đứa con trai Chu Ngọc của Chu gia, vốn cũng có ý kết thành thông gia, "Ta hiểu mà, tiểu tử Chu Ngọc kia cũng không tệ, bình thường đối nhân xử thế rất tốt".

Tô Thiên vừa nghe xong, gấp đến độ dậm chân, "Mẹ... Không phải ..." Ai mà thích tên tiểu tử ngốc nhà bên cạnh chứ.

"Không phải ư?". Đối với chuyện này Tô đại nương cũng rất mơ hồ, ngày thường con gái nhà mình thường giao thiệp với Chu Ngọc, không phải nó thì còn có thể là ai? "Thế là ai?".

"Là... Là..." Sau một hồi ngập ngừng, Tô Thiên mới lên tiếng: "Là Huyện lệnh đại nhân."

"Hắt xì..." Đang lúc muốn cầm dưa bắp cải, thì đột nhiên Quý Lương hắt hơi một cái.

"Đại nhân, bị cảm lạnh sao?" Lục Thẩm vội vàng hỏi. Quý Lương phát phát tay, khịt khịt mũi, "Không có nha."

"Vậy nhất định là do phu nhân nhớ nhung người rồi." Lục thẩm vừa nói vừa múc cho Quý Lương bát canh, "Canh sườn (1) này rất bổ, uống nhiều một chút."

(1) Hán việt: sườn được bài cốt thang(khoai từ + xương sườn=canh).Mình rút bớt từ đấy.

"A." Quý Lương tự nhiên hiểu ý của Lục thẩm, đại di mục(2) sắp đến thăm trong mấy ngày nữa.

(2) Kinh nguyệt

Lý Tử không hiểu chuyện, còn ngỡ thân thể của Quý Lương không khỏe, mắt nhìn tán cây đang lung lay nói: "Đại nhân, gió nổi lên rồi, người có muốn lấy áo khoác đến không?".

"Không cần." Quý Lương lắc lắc đầu, tiếp tục uống canh.

Chúc Ti Nam buông dưa xuống, nhìn bầu trời đêm đen như mực, lẩm bẩm: "Tối nay thế nào cũng có mưa gió, đại nhân nhớ đóng cửa cẩn thận." Bỏ lại một câu không đầu không đuôi này thì quay về phòng ở phía tây.

"Ta cũng không phải ngốc đấy." Quý Lương cậm cụi gặm xương sườn, hiển nhiên không phát hiện điểm bất thường.

Ngược lại, Lục thẩm nhìn thoáng qua Chúc Ti Nam, ánh mắt chùng xuống không biết đang suy nghĩ gì.

*

Cách thành Nam khoảng năm dặm, là Mê Tùng Lâm(3) đen ngịt, cây cối lắc lư theo gió, hù dọa lũ chim rừng bay ngang qua.

(3) cây Tùng ở đây cũng có nghĩa là cây Thông nhé! Cách gọi khác nhau thôi, sơ xuất mấy chương trước mong các bạn bỏ qua cho.

Sở dĩ gọi nơi này là Mê Tùng Lâm vì khắp đỉnh núi đều là cây tùng thấp bé, cỏ dại sinh sôi, cộng thêm địa hình phức tạp, ngẫu nhiên lại có sương mù, nếu không phải là người quen thuộc thì chắc chắn sẽ bị lạc đường. Rất nhiều hương dân muốn đi đến thị trấn đều phải đi vòng men theo bìa rừng, thỉnh thoảng, sẽ có người trong mình mang chuyện gặp mới băng qua rừng.

Gió càng thổi càng lớn, trời cũng ngày càng mờ mịt, dù chỉ mới qua giờ Dậu, mà đã sắp không còn nhìn rõ nữa.

Dáng người Thôi quả phụ có phần hơi lực lưỡng, tay phải ngoặc một giỏ trúc nhỏ, phía trên đắp vài bó, không nhìn rõ bên trong là gì, chẳng qua thấy nàng cân thân che chở như vậy, nhất định là đồ tốt.

Một đạo thiểm điện chợt hiện, vạch phá bầu trời, mang theo tiếng sấm đinh ta nhức óc, từng hạt mưa lớn như hạt đậu cũng theo đó mà đến.

"Cái thời tiết quái quỷ." Thôi quả phụ khẽ gắt. "May mà băng qua từ trong này, nếu không thì đã bị nó dội ướt như gấu." Nói rồi lại cất bước nhanh hơn chạy ra mảnh đất rộng giáp bìa rừng.

"Đúng là con rùa, lúc này chạy mất thật nhiều sức, giờ mới nhừ." Thôi quả phụ chạy dần dần chậm lại, vẻ mặt đỏ hồng mẩn chừ, còn thỉnh thoảng xoa xoa eo.

Rắc rắc -- Âm thanh nhánh cây bị đập gãy từ trong rừng truyền đến.

"Ai ở đằng kia?!" Thôi quả phụ giật nảy mình, dừng bước nhìn xung quanh, "Cút ra đây cho lão nương."

Không một thanh âm đáp lại..

"Là Viễn Đông ca sao? Trời đã mưa rồi, người còn chưa về à? Như thế này thế nào Xuân Hương muối cũng sốt ruột đấy!". Thôi quả phụ tiến lên phía trước vài bước, nghi hoặc nhìn cách rừng rậm rạp, mở miệng lần nữa: "Có phải Viễn Đông ca không vậy?".

Từ trước đến nay, Thôi quả phụ là người gan lớn, nhặt một đoạn cây lên, đập đập, lục lọi giữa đám cỏ dại, "Ai ở đó giả thần giả quỷ, đi ra đây cho lão nương, xem xem lão nương đánh người đến mức cả cha mẹ người cũng nhận không ra."

Có tin đồn trong rừng từng có nữ quỷ, chỉ có điều những lần trước Thôi quả phụ tình tứ với người ta cũng chưa gặp phải lần nào, nên cho rằng đó nhất định là người.

PHỐC PHỐC. . . Thôi quả phụ quát tung mấy bụi cỏ, dọa lũ gà rừng tránh mưa trong đó đập cánh chạy trốn tứ phía.

"Là gà cảnh nha." Thôi quả phụ giật mình, cho là tự mình dọa mình, bèn ném khúc cây đi, tiếp tục đi tới phía trước men theo ngoài rừng.

Gió thổi ào ào và mưa rơi tí tách khiến cho người ta cảm thấy hơi lo sợ, không sao nén được mà hát lên khúc son ca để tăng thêm lòng can đảm: "Lạy thứ nhất xin dâng lên người bạn cũ, hãy luôn nhớ tới những năm tháng thuở nào; một nghĩa tình khiến muôn người nhớ thương, xin đừng làm cho trời khô hạn và nước ngừng chảy. Lạy thứ hai xin gửi đến loài hoa mẫu đơn, vì chàng bần hàn nên chưa lập gia thất; há bởi sông Giang Hà dâng nước quá ít ỏi mà khiến ruộng nương khô hạn, mạ khó gieo trồng..."

(4) Sông Trường Giang với sông Hoàng Hà.

Phanh -- cái giò bông chóc bị rơi trên mặt đất.

"Cứu. . . A. . . Ô ô ừ ừ. . . Ô. . ." Thôi quả phụ không ngừng giãy dụa, nằng bị người ở phía sau dùng tay trái bịt chặt miệng, liên tục bị lôi ra sau.

"Câm miệng, con tiện nhân này! Người câm miệng cho ta. . ." Nam nhân ở phía sau gào thét điên loạn.

"Ô ô. . ." Thôi quả phụ vốn là người mạnh mẽ, hai mắt tròn trừng, khỏe mắt bốc khói xanh, hai tay vung vẩy lung tung, hung hăng cào cấu vào tay trái của người nọ, tuốt đi một lớp da của gã.

"A. . . Con tiện nhân này, ta muốn giết ngươi. . . Ta muốn giết ngươi. . . Ngươi là cái đồ dâm phụ. . . Tiện nhân. . ." Hai mắt nam nhân kia đỏ tươi, nhìn không thấy quang điểm, miệng không ngừng nhọc mọ.

Thôi quả phụ cũng bị mắng đỏ cả mắt, nâng chân tặng cho gã một cước mười phần khí lực.

"A..." Nam nhân kia bị đau thét lên chói tai, gã chỉ cảm thấy chân phải như chết lạng, bàn tay đang che miệng Thôi quả phụ cũng theo đó mà bót đi mấy phần sức lực.

Thôi quả phụ vốn là thôn phụ nơi thôn dã, cộng thêm thân hình vạm vỡ, khí lực đương nhiên rất lớn, vừa thấy miệng có một kẻ hở, nằng liền ra sức lay động cánh tay phải vạm vỡ đánh tới nam nhân phía sau.

Người kia chịu một đòn trên ngực, cả người bay sang trái, lặn vào sâu trong bụi cỏ.

Thôi quả phụ cũng bắt chặp đi kiểm tra, xoay người nhặt giò trúc của mình lên, chạy vội ra bên ngoài cánh rừng, vừa chạy vừa hô: "Cứu mạng, cứu mạng với, giết người rồi, cưỡng gian nữa. . . Cứu mạng. . ."

p/s: Mình hứa sẽ ko bỏ dở chừng truyện này, nên các bạn có thể yên tâm, thỉnh thoảng comment ủng hộ cho mình ít động lực nhé!

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thôi Quả Phụ

Cùng lúc đó, ngọn đèn dầu trong huyện nha cũng dập chòen lúc sáng lúc tối.

"Công tử, cái Huyện nha này ngu khùng khiếp." Chúc Nhất oán hận than thở hết lần này đến lần khác.

Về mặt Chúc Ti Nam đây hẳn nguyện nằm trên ghế dựa đọc sách, nghe vậy BA~ thoáng cái khép sách lại, cặp mắt đẹp quét về phía Chúc Nhất dạy bảo: "Tiểu Nhất, tiền lương hằng tháng người kiểm của gia đâu cả rồi, không cần tiền tiêu hằng tháng nữa hả?"

"Thế nhưng mà công tử, những người kia mà đến nhất định sẽ phát hiện ngài không giống người thường, điều tra một chút thì lai lịch của ngài thế nào cũng bị lộ." Chúc Nhất nhất không muốn điều đó xảy ra, hai mươi năm qua cũng chưa bị lần nào cả.

"Gia cũng không phải là dựa." Chúc Ti Nam mếu máo.

Đây không phải là trọng điểm. Chúc Nhất nhứt chí co quắp ngồi dưới đất, run rẩy nói: "Lão gia bảo người lần về nhà, ngài ấy còn nói..."

"Nói cái gì?" Chúc Ti Nam lập tức ngồi dậy.

"Lão gia nói, nếu người không về thì sẽ mang hết chính trăm ngàn lượng vàng tiền riêng của người đi sung công." Chúc Nhất vừa nói, vừa lạng lẽ quan sát sắc mặt Chúc Ti Nam.

Quả nhiên, sắc mặt Chúc Ti Nam lập tức thay đổi, thanh âm cũng ngay tức khắc đề cao: "Ta chôn trong phòng nãi nãi sao lão moi ra được?"

Chúc Nhất thù thì: "Lão tổ tông cũng giúp đỡ chuyển bạc mà..."

"Không nên nha... Nãi nãi nguoi, tên phản đồ này... Mẹ ta đâu?" Cả người Chúc Ti Nam đầy hơi lạnh, dám cầm tiền của bốn công tử, không nhằm chứ?

Mặt mũi Chúc Nhất đầy vẻ đồng tình nhìn Chúc Ti Nam, "Phu nhân cũng làm phản rồi."

Một cái tia sét xuất hiện, Chúc Ti Nam như bị sét đánh trúng, ngã ngồi lên ghế dựa, cúi đầu. Lúc này Chúc Ti Nam không như lúc làm con buôn kiếm tiền, cũng không chánh nghĩa lắm nhiên như lúc ngồi trên công đường, càng không như lúc buông lời nói ác độc trước mặt Quý Lương. Chỉ yên tĩnh ngồi ở kia, không biết đang suy nghĩ gì.

Chúc Nhất thấy công tử nhà hần có bộ dáng này, âm thầm cảm thán: Lão tổ tông, lão gia phu nhân, các nguoi tự cầu nhiều phúc đi.

Mắt Chúc Ti Nam hiện lên một tia ánh sáng, khóe miệng lộ ra một nụ cười, nói với Chúc Nhất: "Nghe nói trong phủ bổng có thêm khoản vàng kếp xù, đã thế thì không cần phải cung cấp chi tiêu hằng ngày nữa, báo cho Chúc Nhị, nhớ chiếu cố thật tốt sinh ý trong phủ."

Khóe mắt Chúc Nhất nhảy lên, trong đầu hiện hiện cảnh tượng, toàn bộ hơn trăm người trông coi vàng trong phủ mà không thể động tới, mỗi ngày phải ăn chay uống nước sống qua ngày... Lão gia, phu nhân đối buông vũ khí đầu hàng... Lão tổ tông chạy đến nhà của anh chị em ăn nhờ ở đậu...

"Nguoi làm gì thì đi làm đi, công tử ta muốn đi ngủ rồi." Chúc Ti Nam vung tay lên, cửa phòn vốn đóng chặt lập tức mở ra, "Lần sau, cầm chui qua cửa sổ."

"Công tử kia, Thập Bát Loan bên kia..." Chúc Nhất vẫn chưa xác định được ý tứ của chủ tử.

"Dấu vết đều bị xóa mất?" Chúc Ti Nam đột nhiên hỏi một tiếng, "Bán cho Kinh Ngũ công tử, hẳn chắc chắn sẽ ra giá tốt đấy."

"Vâng." Chúc Nhất ứng tiếng, "Huyện nha lại chiêu bộ khoái, tiểu nhân cũng muốn kiếm thêm khoản thu nhập..."

Lúc này, từ bên ngoài Huyện nha truyền đến tiếng kích trống, sau đó rất nhanh có người thông tri đến Quý Lương: "Đại nhân, quý giết nguoi lại xuất hiện..."

"Nguoi chắc chắn còn muốn kiếm thêm thu nhập?" Chúc Ti Nam sửa sang vạt áo ngoài có chút nếp nhăn, đi ra bên ngoài.

"Không... Tiểu nhân cảm thấy buổi tối vẫn cần phải ngủ..." Tiểu Nhất vừa nói xong liền lách mình rồi đi.

"Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Nguoi đừng khóc vội." Quý Lương nhìn cái vị Thôi quả phụ ngồi trên ghế đang khóc nức nò, trong lòng không khỏi lo lắng.

"Đại nhân... Ta... Ta..." Thôi quả phụ vẫn không ngừng sụt sùi, nói không ra lời.

"Phu nhân đừng vội, uống ngụm trà trước." Chúc Ti Nam khẽ nói, còn mang theo một chút dụ dỗ, ngón tay thon dài trắng nõn nhắc tới ấm trà rót một chén trà nước giao cho Thôi quả phụ.

Thôi quả phụ nhận trà, mắt thấy Chúc Ti Nam anh tuấn bất phàm, uống ực một cái cạn chén trà thờ thề, "Cảm ơn sư gia."

Quý Lương thấy Thôi quả phụ vừa chạm mặt Chúc Ti Nam đã lập tức nói chuyện được, hết sức khó chịu, bất mãn nói: "Phu nhân, giờ có thể nói rồi chứ."

"Vâng, đại nhân." Thôi quả phụ ra về thanh nhã, lại nhìn mắt Chúc Ti Nam mới hồi phục tinh thần lại: "Đại nhân, nửa tháng trước ta về nhà mẹ đẻ rồi, hôm nay mới theo nương sông về, vì đã muộn, nên mới đi xuyên qua Mê Tunnel, ngài không biết đâu, lúc đó gió lớn lắm, sét đánh chớp giật khiến ta cực kỳ sợ hãi..."

Quý Lương cắt ngang câu chuyện lê thê của Thôi quả phụ, "Phu nhân, mời nói điểm chính, rốt cuộc tên hung thủ kia đã làm gì? Ngươi có thấy rõ tướng mạo của gã không?"

"Ta không thấy được hình dạng của gã, gã bịt miệng ta từ phía sau lưng nên chả thấy mặt mũi được, đại nhân ngài cũng biết đấy, một đứa con gái yếu ớt như ta, làm sao chống lại được một đại nam nhân." Thôi quả phụ nói xong lời này, thoát cái đã chuyện chủ đề: "Đại nhân, kẻ xấu kia nhất định là thấy ta là một cô gia quả phụ xinh đẹp, không có sức đánh lại, cho nên muốn muốn khinh bạc ta.... May mắn ta phản ứng kịp thời, bằng không đời này đã bị hủy."

Con gái yếu ớt? Cơ mặt Quý Lương co giật, vóc người này của mẹ, có thể đề chết một người thanh niên đó.

"Phu nhân, ngươi có phát hiện gã có điểm nào đặc biệt không? Ví dụ như tay, thanh âm, dáng người chẳng hạn?" Quý Lương liếc thấy Chúc Ti Nam không ngừng chăm mục, tiếp tục hỏi.

"Lúc ấy trời tối quá, ta cũng không chú ý, dù sao hẳn cứ một mực nắng ta... hết sức khó nghe... Thanh âm có chút nhọn, cảm giác không không quá cường tráng, bằng không sao ta có thể dùng một tay đập bay được chứ." Thôi quả phụ nhấp một ngụm trà nói.

Bọn nha dịch đứng ở bốn phía bật cười, quả phụ này thật là hài hước nha!

"Sao Phu nhân không trở về thành sớm một chút? Ngươi không biết trong huyện t xuất hiện tên giết người biến thái sao?" Quý Lương tiếp tục gắng hỏi.

"A? Ta không biết nha." Thôi quả phụ nghe nói có kẻ giết người, sắc mặt cũng thay đổi, nhưng vẫn không chịu trả lời vấn đề này như trước

"Phu nhân, vì sao không về thành sớm một chút?" Quý Lương nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Thôi Quả phụ.

Thôi quả phụ lúng túng cười cười, cúi đầu nói: "Đại nhân, trên đường chậm trễ, cho nên..."

Trong khi nàng ta cúi đầu, Quý Lương trông thấy giữa cổ nàng có vết tích màu xanh, mắt nhìn ý cười trên khóe miệng Chúc Ti Nam, lập tức rõ ràng.

"Ngươi nói hung thủ kia che miệng của ngươi, ngươi ngẩng đầu lên ta nhìn một chút." Quý Lương vừa nói, đồng thời cầm lấy nển đến gần Thôi quả phụ, thời điểm ánh sáng chiếu đến trên mặt nàng ta, thấy gần miệng có một đường hằn màu đỏ còn chưa tan.

"Có nhìn được gì không?" Chúc Ti Nam đưa mắt về phía phu nhân kia.

"Không rõ ràng lắm, ở gò má bên trái có một dấu vòng màu đỏ, chắc hẳn là dấu tay của hung thủ. Chẳng qua Quý Lương cảm thấy dấu tay của người nọ có chút kỳ lạ.

"Lúc người nọ che miệng ngươi, ngươi cảm giác bàn tay kia thô ráp hay như thế nào?"

"Àn..." Thôi quả phụ suy nghĩ một lát nói: "Không quá thô ráp, chỉ có ít vết chai, cảm giác bàn tay khá lớn."

"Còn gì... nữa không?"

Thôi quả phụ cúi đầu suy nghĩ một chút, "Hết mất rồi."

Quý Lương thờ dài, nhìn cũng biết không hỏi được gì nữa, vì vậy nói với Tô Thu: "Tô Bộ đầu, ngươi mang mấy Người tới nơi Thôi quả phụ kiểm tra thử, xem có đầu mối gì không? Lưu võ đi từng ngõ điều tra xem, người này năm lần bảy lượt đều chạy thoát, tất nhiên có lối đi bí mật, các ngươi phải chú ý nhiều một chút."

"Đại nhân, ta chỉ có một mình không dám về." Khi Thôi quả phụ vừa nói chuyện lại nhìn trộm Chúc Ti Nam mấy lần.

Chúc Ti Nam vận lòng mảy, nói: "Trương Tam đưa Thôi phu nhân về."

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ban Đêm Đánh Nhau

Edit: madokangokngkeck

Đêm đã khuya, trong Huyện nha còn sót lại một ngọn đèn đồng đưa trong hành lang, mưa rơi thành từng tuyến tí tách trên mặt những dải đá xanh được lát trong tiểu viện, tóe lên từng đám bọt nước. Khắp nơi vắng vẻ, chỉ còn sót lại tiếng hô hấp kéo dài của mọi người.

HUU...U...U... Vài bóng người chợt xuất hiện lên vào bên trong huyện nha, tựa như ma quỷ

Khẽ đẩy cửa thư phòng của huyện nha ra, bóng ma lên vào bên trong phòng, thỉnh thoảng lại tránh né những tia chớp kèm theo ánh sáng như ban ngày, thừa dịp mọi người ngủ say, không ngừng tìm kiếm thứ gì đó.

Một người trong đó hỏi nhỏ: "Tìm được chưa."

"Không có."

"Ra phía sau viện."

"Vâng."

Nói xong thì biến mất vô ảnh vô tung, chỉ còn lại thư phòng đã khôi phục yên tĩnh như ban đầu.

Đầu lĩnh Hắc y nhân ra dấu tay, rất nhanh mấy người sau lưng đã rơi vào một chỗ trong sân, nhẹ đập những ván nước đọng trong hành lang, ngọn đèn dầu theo gió chấp chờn chiếu lên những người kia khiến bóng chúng trở nên hẹp dài.

Nhẹ nhàng cạy mở một gian phòng, đang muốn đẩy cửa vào, thì đã nghe một giọng nữ quát to: "Người nào?"

Còn kịp phản ứng, thân hình một vị phu nhân to tướng đã từ trên giường nhảy lên, tung một đá về hướng phía Hắc y nhân còn đang ở cửa. Hắc y nhân cũng không vì thế mà rối loạn, rút Chủy thủ tùy thân bổ tới chân của vị phu nhân kia.

Lục thẩm vội vàng lách sang bên trái, nỗi giận mắg: "Dám tới Huyện nha trộm đồ, xem lão nương ta đánh người đến cha mẹ người cũng nhận không ra." Nói rồi với lấy một cái chổi bên cạnh chặn đòn đánh tới của hắc y nhân. Đồng thời hô lớn: "Người đâu, mau bắt ăn trộm, bắt dâm tặc nha."

Hắc y nhân vừa nghe, dâm tặc? Vì điều này mà thiết thời tạo cơ hội cho vị phu nhân béo thời cơ hô lên. Lập tức nổi lên sát ý, chủy thủ trên tay một cái xoay ngược chém đứt nửa phần cán chổi ở bên dưới, sau đó thừa cơ tới gần, chém tới cổ của Lục thẩm.

Lục thẩm thấy vậy, lập tức lách sang bên trái, chẳng qua cánh tay phải vẫn bị Chủy thủ làm bị thương, bị đau, mắt thấy miệng vết thương không ngừng chảy máu, lạnh lùng nói: "Còn có chút bổn sự." Nói rồi cầm lấy cái cán chổi quét tới hướng hạ bàn của hắc y nhân kia.

Lục thẩm từ tiểu viện bên cạnh chạy tới, trong tay chộp cái cốc vọt vào, "Lục thẩm, ta tới giúp người đây." Nói rồi liền bỏ tới hướng hắc y nhân kia, tuy rằng nhìn như lỗ mắg, nhưng dưới chân vẫn có chút chiều thức.

Phía sau, nha dịch gác đêm của Huyện nha cũng nghe tiếng mà chạy đến, lục thẩm nhìn khóe mắt hắc y nhân lộ ra ngoài như có ý cười trào phúng ý, lập tức phát giác không ổn, "Ly tứ, nhanh đi bảo vệ đại nhân."

"A? A..." Tới đây, Ly tứ cấp tốc phản ứng, lại vác cốc chạy đến Vô Hoạn viện cách đó không xa.

Lúc này trong Vô Hoạn viện, Quý Lương còn chưa ngủ sâu, sớm bừng tỉnh, lại vì tới nay cời khăn tơ buộc ngực, cho nên đành phải quàng chăn màn trốn trong góc phòng.

"A di đà phật.... Quan Thế Âm Bồ Tát phù hộ, ta chưa từng làm việc nào thương thiên hại lý." Quý Lương thì thảo, híp một con mắt, rình coi Hắc y nhân đang khẽ đẩy cửa vào.

Thấy gã tìm kiếm từ trên xuống dưới, giả sách, bàn học, bức họa trên tường... Sắp sửa đi vào nội thất, Quý Lương khóc không ra nước mắt, ngàn vạn chớ vào nha, trong tủ quần áo có bổ buộc ngực, còn có băng nguyệt sự, còn có... Từng ấy bị phát hiện là đủ thảm lắm rồi.

Hắc y nhân như cảm ứng được, tiến thẳng đến nội thất. Bất quá vừa đi vài bước, bỗng nghe bên trong viện truyền đến tiếng đánh nhau, Hắc y nhân nhanh chóng chạy ra ngoài phòng, gia nhập cuộc chiến.

Quý Lương nghe tiếng đánh nhau ùng ùng không dứt, ôm chần, cẩn thận từng li từng tí đến trước cửa sổ, xuyên qua khe của sổ quan sát bên trong viện, thấy nam tử mặc áo xanh bộ dáng bình thường vung vẩy trường kiếm trong tay vẩy đánh với bốn hắc y nhân, lá cây trong Vô Hoạn viện cũng bị chém bay tả là bốn phía.

Kẹt -- Chúc Ti Nam khẽ đẩy cửa sổ ra, nhàn nhã ngồi ở phía trước nấu ấm trà xanh, nhấp từng miếng nhỏ. Trong nội tâm Quý Lương đầy nghi hoặc, mắt nhìn mấy người đánh nhau thành một đoàn, liền minh bạch. Sau đó nhanh chóng khom lưng đập trên bóng râm ra khỏi cửa phòng, ý muốn xuyên qua hành lang, chạy thẳng đến Tây Sương phòng.

Vừa chạy vài bước, liền bị một hắc y nhân phát hiện, lập tức dứt ra khỏi vòng chiến, nắm một thanh trường đao đâm thẳng đến cây cột gỗ cách Quý Lương chừng nửa xích.

Thấy trường đao sáng loáng xuất hiện, Quý Lương tịt mắt, thân thể không nhận được run lấy bầy.

"Đem mật tín giao ra đây!" Hắc y nhân đe dọa, "Nếu không ta chém."

"Ta... Ta không có mật tín..." Quý Lương sợ tới mức hai chân run nần không ngừng, run rẩy nói ra lời này.

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, một rút ra trường đao kia ra một chút, nói: "Xem ra ngươi là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt rồi." Nói xong liền giơ đao lên cao, muốn bỏ xuống.

Một tiếng sấm vang vọng bầu trời đêm, Hắc y nhân lập tức ngã xuống đất.

Quý Lương cúi đầu vừa nhìn, khá lẩm, trên cổ người này sao lại có nắp ấm trà đây?

Chuyển mắt thấy người áo xanh còn đang vây chiến với Hắc y nhân, nhấc chân liền chạy tiếp, một cước đá văng cửa phòng của Chúc Ti Nam, về mặt kinh hoàng chạy đến phía trước cửa sổ ngồi xuống, "Ngươi ở đây an toàn, ta tới trốn."

"Tùy ý." Chúc Ti Nam nhẹ ngời ngời trong không khí còn sót lại một cổ mùi thơm ngát, còn chưa kịp nắm bắt thì đã tiêu tan, nghi hoặc nhìn Quý Lương đang trằm chằm, về mặt hưng phấn ngồi trước cửa sổ xem đánh nhau trong viện.

Quý Lương miễn cưỡng nhìn Chúc Ti Nam, thấy cái ấm kia dường như thiếu mất cái nắp, lập tức rõ ràng, "Vừa rồi cảm ơn ngươi..."

Chúc Ti Nam hé miệng cười cười, "Đại nhân cảm thấy mình đáng bao nhiêu bạc, thì cứ trả bấy nhiêu."

Quý Lương nghe xong, khòe miệng co quắp, "Vật báu vô giá nha." Sau đó suy nghĩ một chút, vút qua một cái ánh mắt: "Chúc sư gia, ta lấy thân tặng cho ngươi, ngươi muốn không?"

Chúc Ti Nam đang uống nước trà, chợt mắc nghẹn ở cổ, ho sặc sụa...

"Dù đã biết người ta lớn lên đẹp như Phan An, ngươi cũng không cần phải cao hứng thành ra như vậy nha..." Quý Lương lại ném tới một cái mị nhãn được nài cho là hấp dẫn.

Chúc Ti Nam ngừng ho khan, nhìn Quý Lương trên dưới cười nói: "Ngươi cảm thấy một con nhộng như ngươi vút ánh mắt dễ nhìn lắm à?"

"Ngươi... Được rồi." Quý Lương buồn bực, chẳng lẽ mình quá dễ nói chuyện? Một hồi quanh co cũng không chiếm được chút tiện nghi.

Một lúc lâu sau Chúc Ti Nam mới buồn bã nói: "Nhớ phải trả bạc đấy."

Dưới tàng cây trong Vô Hoạn viên, ba hắc y nhân và Chúc Nhất đang triển đấu với nhau, Chúc Nhất mặc dù có công phu tốt, nhưng ít không địch lại đông, dường như sắp rơi vào hoàn cảnh xấu.

"Chúc sư gia, vệ sĩ của ngươi hình như sắp thua." Quý Lương bày ra vẻ mặt đáng tiếc, nào có chút bộ dạng kinh hãi trằm chằm chạy vào phòng Chúc Ti Nam lúc này.

"Vệ sĩ? Có ý gì?" Chúc Ti Nam dựa vào cạnh cửa sổ, cũng không có ý muốn hỗ trợ.

Quý Lương suy nghĩ một chút, lựa chọn một từ gần nghĩa: "Thì là... Thị vệ."

"Viện binh lập tức sẽ đến ngay." Tại Chúc Ti Nam nghe ngóng tám hướng.

Quý Lương cho rằng người đến cũng là cao thủ như vậy, nội tâm thấp thỏm thoáng buông lỏng, bực lấy cái chân, nét mặt hưng phấn nhìn Chúc Nhất vùng vẫy kiếm, mặc dù không nhìn rõ chiêu thức nhưng cách vẽ mưa kia thực xinh đẹp nha, chợt có mưa rơi xuống trên song cửa.

"Đại nhân, ta tới cứu người đây." Người Lý Tử còn chưa tới, âm thanh đã tới trước. Sau đó, bèn nhìn thấy gã khiêng một cái cuốc, múa may xong vào vòng chiến, giăm bốt cho Chúc Nhất một ít tình huống nguy hiểm.

Theo sát phía sau là mấy tên nha dịch, vút bỏ đuốc vọt vào, rút ra khoái đao trên eo chém bậy chém bạ về phía Hắc y nhân, Hắc y nhân nhìn nhau, nháy mắt ra hiệu, thoáng cái đã nhảy lên nóc nhà, mượn bóng đêm bao phủ để chuẩn đi.

"Đại nhân, ngài không sao chứ?" Lục thẩm hốt hoảng xông vào, xuyên qua viện chứng kiến một Hắc y nhân bị nắp ấm trà giết chết, theo sau lại trông thấy bên bệ cửa sổ có hai bóng người ngồi trên ghế đầu ăn hạt dưa, xem đánh nhau.

Quý Lương nắm thật chặt chân, che lại vị trí trước ngực, hai mắt híp lại nhìn Lục thẩm: "Lục thẩm, ngươi bị thương à?"

"Không có việc gì." Lục thẩm nhìn trên người Quý Lương khoác cái chân, trong mắt hiện lên vẻ khác thường, quay lại nói với nha dịch ở phía sau: "Các ngươi kéo tên trộm kia ra ngoài đi, mấy ngày gần đây bọn đạo chích rất nhiều, mọi người phải đánh bóng mắt, bảo hộ an toàn cho đại nhân."

Mấy nha dịch lĩnh mệnh bèn rời đi, chỉ để Lục Thâm, Lý Tứ, Chúc Nhất ba người lại, không chớp mắt theo dõi hai bóng người còn đang đấu khẩu.

"Chúc sư gia, những người này tới giết người à?" Lúc này, Quý Lương quay người nhìn về phía Chúc Ti Nam vẫn một mực không mở miệng, "Làm hỏng cái chổi cái cuốc của ta, còn đả thương Lục Thâm của ta, bồi thường đi." Nói xong, bèn duỗi bàn tay trắng nõn ra đòi tiền.

Trích dẫn một đoạn nhỏ(Cái này là nguyên văn nhé!):

"Nương tử, người đã có bảo bảo rồi đừng cố leo tường nữa, ngoan." Mỗ nam mặc áo trắng như tiên đuổi theo, nhìn một nữ tử đang ra sức trèo tường mặt mũi đầy cung chiêu.

"..." Trời ạ! Đến tia sét đánh chết nàng đi, từ sau khi mang thai, hần không chịu cho nàng ra ngoài, đây đã lần thứ một nghìn ba trăm tám mươi tám lần nàng trốn viện, mỗi lần còn kém một chút như vậy, cái tên ác ma này lại vừa vịn chạy đến--

Mỗ nữ bảo trì tư thế bất động,

Mỗ nam phi thân lên ôm nữ tử đang khó chịu, thì thầm vào tai nàng, "Nương tử thực sự muốn đi ra ngoài à?"

Mỗ nữ hai mắt tỏa ánh sáng, gật đầu lia lịa.

"Vậy thì cứ sinh Bảo Bảo ra cái đã." Mỗ nam xấu xa cười nói, "Bằng không thì đừng mong được ra ngoài!"

"..."

Mỗ nam ôm nữ tử nào đó đang khó chịu đi vào trong phòng nghỉ, không quên quay đầu lại nói, "Xây tường cao lên gấp đôi."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Giao Dịch Lén Lút

"Đại nhân, người là đang nói giỡn sao?" Chúc Ti Nam nhiu mày: "Rõ ràng mấy tên hắc y nhân kia là nhằm vào người, nếu không phải thị vệ của ta đến giúp, người đã sớm chết vênh lên rồi." Nhìn về mặt Chúc Nhất như bị rút gân, Chúc Ti Nam lại tiếp tục nói: "Phí bảo vệ, đưa bạc."

"Người... già mồn át lẽ phải." Quý Lương tự cảm thấy mình chưa làm chuyện gì thất đức khiến cho người ta đuổi giết: "Bỏ công tử không gian dám, cướp bóc, cắt đứt đường tài lộc của người khác."

"Cái này thì khó mà nói chắc được nha..." Chúc Ti Nam nhìn đầy mắt mồ mịt của Quý Lương sau đó nghiêm mặt nói với Lục Thâm: "Vì sự an toàn của đại nhân xin hãy suy nghĩ thật kỹ, kính xin người giao cho ta thứ không thuộc về mình."

Lục Thâm quyết tâm che dấu hoài nghi, nghiêm mặt nói: "Chúc sư gia, lão thân không hiểu ngài đang nói cái gì cả."

"Đây chỉ là lần thứ nhất, về sau chắc chắn sẽ còn xuất hiện... Lục Thâm dám chắc sẽ bảo vệ an toàn cho Quý đại nhân hay sao?" Đây cũng là lần đầu tiên Chúc Ti Nam thẳng thắn thành khẩn đối mặt với Lục Thâm và Quý Lương như thế: "Ta có thể cam đoan sự an toàn của đại nhân đó." Rồi quay sang nhìn Quý Lương mỉm cười, bồi thêm một câu: "Không lấy tiền."

"Lục Thâm..." Hiển nhiên Quý Lương nhớ kỹ lúc nãy hắc y nhân kia hỏi mình mật thư giấu ở đâu rồi lại nhớ đến sự tình ngoài thành đêm hôm đó.

Sắc mặt Lục Thâm cũng không tốt hơn là bao, chẳng qua liếc mắt nhìn Chúc Ti Nam và Chúc Nhất đang đứng ở phía sau hần, rồi mới mở miệng nói: "Đại nhân, hiện tại đã là canh bốn, người mau trở về nghỉ ngơi đi." Canh bốn được Lục Thâm nhấn rất mạnh chính là muốn nhắc nhở Quý Lương.

Quý Lương lập tức hiểu ý, mắt nhìn Chúc Ti Nam đang chuyển chén trà sau đó nhanh chóng bọc lấy chân bước ra ngoài.

Trở lại phòng, Quý Lương lấy ra vài gạt được chuẩn bị trước đó: "Lục Thâm ngồi ở đây đi, để ta thay người băng bó một chút."

"Đại nhân, ngài mau nghỉ ngơi trước đi, trở về ta sẽ băng bó ngay thôi." Sau khi đã đuổi Lý Tứ về nghỉ ngơi, trong phòng chỉ còn lại hai người, Lục Thâm mới thấp giọng nói: "Sao đại nhân có thể ăn mặc như thế mà đi ra ngoài."

"Lúc ấy có kịp đâu." Quý Lương khẽ nói sau đó lại đề Lục Thâm ngồi xuống. Lấy ra một ít rượu trắng trừ độc đã được chuẩn bị sẵn rồi cẩn thận từng li từng tí băng bó vết thương: "Lục Thâm, mật thư là ở chỗ người sao?"

Nghĩ vẫn nhưng mang theo khẳng định.

"Đại nhân nói cái gì ta không hiểu." Rất nhanh Lục Thâm buông ống tay áo xuống như muốn rời đi.

"Lục Thâm, lần này chúng ta không phải đã chọc trúng đại phiền toái rồi chứ." Quý Lương có chút dằn người, nhìn cục diện như thế này ai cũng sẽ hiểu ra được một ít, giọng nàng mang thêm vài phần áy náy: "Sớm biết như vậy ta sẽ không chạy loạn rồi..."

"Đại nhân, ngài chớ suy nghĩ lung tung nữa." Lục Thâm yếu ớt thờ dài, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Quý Lương: "Đại nhân mau nghỉ ngơi đi."

"Nhưng mà..." Quý Lương vẫn muốn hỏi một chút về cái mật thư kia.

"Đại nhân, chuyện này cứ giao cho lão thân đi." Lúc Lục Thâm nhận lời cũng vô ý thức đổi cách nhìn.

Nằm trên giường nhìn cánh cửa đang đóng lại Quý Lương không chút buồn ngủ, rốt cuộc cái mật thư kia là cái gì? Nó đáng giá để cho người tiến vào tận trong huyện nha giống trống khua chiêng giết người.

Xuyên qua cửa sổ, nàng nhìn về mái hiên phía tây đang được ngọn đuốc chiếu sáng lấp lờ. Vừa rồi là tiếng mở cửa rất nhẹ nhàng, lại muốn đi đâu nữa?

Ngoài huyện thành, trong một đình nghỉ chân nằm trên con đường lớn, một người đội chiếc mũ rộng vành. Mân lục màu đen rủ xuống che kín cả thân hình.

Bốn gã hắc y nhân từ trong rừng cây lướt qua, rất nhanh đã xuất hiện ở trong đình, quỳ gối sau lưng gã đội mũ rộng vành thỉnh tội: "Phó gia, hành động thất bại, xin thứ tội."

"Thứ tội?" Người được xưng là Phó gia chậm rãi quay người, trong giọng nói không nghe ra là đang vui hay giận, hỏi ngược lại.

"Thuộc hạ làm việc bất lợi, thỉnh Phó gia thứ tội." Hắc y nhân cúi đầu thấp giọng nói, chờ đợi xử trí.

Phó gia hừ lạnh một tiếng, một cước đá văng người gần nhất, tức giận nói: "Đi năm về bốn? Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?"

"Hồi Phó gia, theo như tin tức thu thập được trong huyện nha vốn không có cao thủ ẩn nấp." Một người áo đen trong số đó lên tiếng trả lời: "Thế nhưng đêm nay lại xuất hiện vài cao thủ bảo hộ tên Huyện lệnh đại nhân kia, lão Thất bị tập kích bất ngờ vì thế đã không còn."

"Đồ vô dụng." Phó gia nghe xong liền muốn đá vào một tên hắc y nhân, chân còn chưa kịp đặt xuống đã nghe thấy một người trong số đó nói: "Phó gia xin bớt giận, kính xin ngài cho chúng ta thêm một cơ hội, chúng ta nhất định sẽ không làm nhục sứ mệnh." "Hừ, không bao lâu nữa Nhị gia sẽ tới huyện Ngô Đồng, bản thân tự đi thỉnh tội." Phó gia hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng rời khỏi đình tiến vào trong màn mưa.

"Phó gia, còn mật thư kia..." Hắc y nhân vội vàng mở miệng hỏi.

"Không cần các ngươi nhúng tay vào." Phó gia cười lạnh một tiếng: "Sẽ có người kín đáo ra tay."

*

Quý Lương ngồi vào bàn cơm, liền nhìn thấy Chúc Nhất thanh y nam tử đêm qua hiện đang ngồi bên cạnh Chúc Ti Nam ăn bánh bao và cháo: "Sao người còn ở đây?"

Mất thấy công tử nhà mình không muốn nói chuyện, Chúc Nhất vội vàng giải thích, miệng còn chưa kịp mở đã nghe thấy giọng của Quý Lương: "Ta cũng không có bạc mời người đâu?"

Chúc Nhất nuốt chút nữa đã bị sặc, vội vàng mở miệng: "Quý đại nhân, ngài không cần trả bạc cho ta đâu, ta đến đây chỉ là bảo vệ công tử nhà ta thôi."

"Thật sao?" Quý Lương nhíu mày nhìn Chúc Nhất, sau đó thoáng nhìn qua Chúc Ti Nam đang tạo nhả húp cháo: "Nhớ trả tiền thuê phòng với tiền cơm đó."

"Khụ khụ khụ...." Vừa húp được một miếng cháo, Chúc Nhất liền bị nghẹn ở cổ họng, vẻ mặt đầy ai oán nhìn Chúc Ti Nam: "Công tử..."

"Người xác định muốn thu bạc." Chúc Ti Nam nhếch mép nhìn Quý Lương.

Lục Thâm trừng mắt nhìn Quý Lương, rồi nhanh chóng cắt giọng nịnh nọt: "Chúc sư gia, ngài đừng nghe đại nhân nói bậy, thêm một người lão thân nấu cơm thêm một chút mà thôi, phòng thì chính là...à Chúc Nhất thị vệ muốn nghỉ ngơi ở đâu liền nghỉ ngơi ở đó đi."

"Lục Thâm..." Quý Lương mím môi, trong giọng nói mang theo vài phần nụng nịu không hiểu, đôi môi đỏ ửng nổi bật trên khuôn mặt tuấn tú thật giống như một tiểu cô nương đang yêu khiến Chúc Ti Nam nhìn có chút si mê. Nếu là nữ tử nhất định sẽ rất xinh đẹp đó.

"Công tử..." Chúc Nhất nhẹ giọng gọi Chúc Ti Nam đang thất thần.

Sau khi lấy lại tinh thần, nhẹ giọng đáp: "Sao?"

Chúc Nhất lắc đầu, hẳn chỉ muốn công tử không nên nhìn chằm chằm vào một nam nhân có dáng dấp giống nữ nhân mà thôi a.

Trở lại trong phòng.

"Công tử, cái mật thư này trực tiếp đưa đến tận tay Kinh Ngũ công tử sao." Chúc Nhất nhìn Chúc Ti Nam đang xem mật thư.

Cắt mật thư vào trong phong thư, Chúc Ti Nam nhìn một lần rồi lại nhìn thêm một lần nữa: "Người truyền tin cho hẳn, trên tay ta có thứ hẳn đang muốn, giá cả vẫn như cũ."

"Công tử, người giúp Kinh Ngũ công tử như vậy, lỡ không may lại phá hỏng một thân thanh danh thì sao." Đối với tính cách của người trong Kinh gia, Chúc Nhất đều phi thường không coi trọng.

Chúc Ti Nam nhàn nhạt ném thử một ngum trà xanh: "Có tiền không kiếm, chẳng lẽ chờ nó bị mèo tha đi."

"Thế nhưng là..." Chúc Nhất thật không hiểu nổi vì sao thiếu gia lại yêu tiền đến như thế, rõ ràng nhà đã giàu đến mức không thể đếm được rồi.

Chúc Ti Nam nhẹ nhàng nâng tay trái lên, liếc nhìn Chúc Nhất đang muốn nói tiếp: "Là cảm thấy lưỡi dư thừa, không thoải mái sao?"

"Không dư thừa, không dư thừa..." Chúc Nhất lập tức bày ra nụ cười lấy lòng, bước ra sau lưng Chúc Ti Nam, bắt đầu mát xa hai bả vai: "Công tử, có thấy thoải mái không..."

...

Cộc, cộc.....

"Chúc sư gia, đại nhân sai tiểu nhân đến mời ngài cùng đại nhân đi nghỉ trang một chuyến." Lý Tử nhẹ nhàng gõ cửa phòng Chúc Ti Nam, sau chuyện đêm qua hẳn càng thêm cung kính.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đi Nghĩa Trang

Két.... Cánh cửa chậm rãi mở ra.

Chúc Ti Nam một thân cẩm y màu trắng, tay đóng đưa quạt xếp đi ra khỏi sương phòng. Nhìn thoáng qua thật vô cùng ôn nhu tao nhã, nhưng nếu nhìn kĩ thêm một chút thì giữa hai hàng lông mày hiện lên sự xa cách làm cho người ta sinh ra một cổ cảm giác sợ hãi, không dám tới gần. Chắc trên đời này chỉ có mỗi Quý Lương mặt dày mới dám ôm đuôi người ta nịnh nọt.

"Hiện đại nhân đang ở trong thư phòng chờ sư gia." Lý Tử cúi đầu, vừa nói xong nhanh chóng lui về sau vài bước, những cổ thi thể nằm trên đất đêm qua vẫn còn in rõ trong đầu hẳn một cảm xúc đầy mới mẻ.

Chúc sư gia liếc nhìn Lý Tử, nụ cười yêu nghiệt vừa mức phóng ra: "Bản sư gia đâu có ăn thịt người, sao người phải chạy?"

Lý Tử lúng túng gượng cười hai tiếng: "Sư gia, khí chất ngài xuất trần như là tiên nhân vậy đó. Tiểu nhân sợ tới gần ngài một phen chính là không tôn trọng ngài."

Chúc Ti Nam nhíu mày cười: "Nói hay lắm, nhưng không có phần thưởng đâu. Lần sau còn ca ngợi như vậy là bản sư gia sẽ thu lệ phí đấy."

Chân Lý Tử lui về phía sau vừa vận dụng trúng bạc thang. Người như bị điện giật ngã ngồi trên đất.

Chúc Nhất đi ngang qua bên cạnh khe lắc đầu, gan nhỏ như vậy kháng chiến sao kéo dài được đây?

*

Nghĩa trang nằm ở phía đông của thị trấn, phần lưng dựa vào núi Ngô Đồng để xây lên. Từng bụi cỏ dại hoang vu đến rợn người.

Trước đây căn nhà này vốn là một tòa nhà của một phú hộ nhưng vài thập niên trước một trận đại hỏa kì quái đã thiêu rụi tòa nhà cùng hơn mười miệng ăn. Từng tiếng kêu la thảm thiết gào thét vang vọng khắp một vùng trời, quanh quần đến tận nửa đêm rồi mới tàn đi. Tại sao lại không có người đến giải cứu thì nó vẫn còn là một bí ẩn. Nhưng ngay sau cái ngày đó, lời đồn đại mảnh đất này có ma quỷ cũng bắt đầu xuất hiện. Từ phía Bắc nếu muốn đi lên núi Ngô Đồng đều phải đi đường vòng.

Về sau nó liền trở thành nghĩa trang. Tuy có chút xấu xí nhưng có mệnh bất tự cứng rắn nên mới có người dám tới gần nơi này.

Nhưng tất cả đều là chuyện của vài thập niên trước.

Quý Lương, Chúc Ti Nam cùng với Tô Thu và mấy tên nha dịch đi theo phía sau đã đứng trước cổng chính cũ nát. Bảng hiệu đã sớm bị đập nát nhưng loáng thoáng vẫn có thể nhìn thấy được hai chữ nghĩa trang.

Gió thổi qua. Cách đó không xa trên núi Ngô Đồng, lá cây bị gió thổi kêu vang sào sạt. Quý Lương cảm thấy phía sau lưng mình như phát lạnh. Hai tay tự giác khoanh trước ngực nhìn cánh cửa đang bị khóa chặt.

"Quái Đại Gia, mau mở cửa." Nha dịch tiến lên đập mạnh vào cánh cửa rỉ sắt.

"Đừng gõ nữa, từ xa đã nghe thấy rồi." Bỗng một giọng nói từ phía sau lưng truyền đến Quý Lương giật bắn cả người, mồ hôi lạnh tuôn ra. Quay đầu lại trông thấy một lão đầu quái dị một tay ôm con mèo đen, một tay cầm giỏ thức ăn.

Xương gò má của Quái Đại Gia khắc sâu vào trên mặt cộng thêm những vết đồi mồi in lên làn da trắng bệch nhìn khá dọa người. Khắc khắc cười, những cái răng vàng khè lộ ra khi nói chuyện: "Quý đại nhân đến sớm quá vậy. Ta đi tìm con mèo tham ăn này nhân tiện đến sạp hàng nhỏ của đại nhân mua một chút thức ăn. Lục Thâm thật là một người tốt bụng còn miễn phí cho ta một chén lớn bánh ngọt lạnh. Đại nhân và mọi người đã ăn cơm trưa chưa?"

Quý Lương tưởng tượng Quái Đại Gia ôm lấy một cái chén lớn ngồi ở giữa một đồng thi thể để ăn cơm. Nếu như đồ ăn không đủ hẳn sẽ tiện tay bắt lấy một ít giò bọ trên đồng thi thể đó trộn lẫn vào cơm rồi đưa vào trong miệng ăn. Nghĩ đến đó Quý Lương lập tức rung mình một cái. Vội vội vàng vàng lắc đầu: "Quái Đại Gia, vẫn là nói chuyện chính trước đi."

"Vậy được, đại nhân mời theo ta vào trong." Quái Đại Gia cười khặc khặc. Đi đến phía trước nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đã sớm phai màu kia.

Kết — — cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, bước qua cánh cửa cao cao, đi qua thêm vài bậc thềm đá là tới một sân nhỏ khá trống trải. Từng bụi cỏ dại mọc đầy trên mặt đất, góc tường là một đồng lá khô đã được quét gọn lại. Ở giữa sân chỉ đặt một hòn non bộ, những cột trụ hành lang đều là thân cây cao lớn đã bị mục nát cùng với mái phòng đều là dùng những mảnh ngói bướm chứng tỏ một điều chủ nhân trước của tòa nhà này chính là một người giàu có.

Quái Đại Gia đi thêm vài bước, xấp xếp lại những khối thi thể đã còn không nhiều thịt thối đặt ở trên mặt đất đằng sau hòn non bộ. Ho khan vài tiếng rồi nhỏ một ngụm đờm lớn xuống đất sau đó hẳn mới cất giọng: "Đại nhân xin chờ một chút, ta phải nhốt con mèo chuyên gặm trộm xác người chết này vô phòng trước a."

Vừa đi vừa lẩm bầm chữ: "Ăn ăn ăn...Không sợ ăn chết người luôn sao."

Nghe tiếng mắng chửi ngày càng xa dần, Quý Lương nhìn cỗ thi thể hầu như không có chút vết dấu răng, rung mình một cái, cái con mèo kia sẽ không ăn thịt người này chứ?"

Sau một lúc lâu, mới trông thấy Quái đại gia đi ra, tay phải bưng một chén dấm chua còn tay trái cầm một cái ô làm từ giấy dầu màu đỏ.

Quý Lương đã từng trông thấy tập tục rửa oan bằng phương pháp này, không ngờ quái đại gia còn có ngón nghề này đây.

Quái Đại Gia đặt dấm chua và ô sang một bên. Hơi khom người rồi nói: "Đại nhân, ta đã kiểm tra nơi Tô bộ đầu phát hiện ra thi thể. Là bị nước cuốn trôi đến nơi đó. Mà trôi từ nơi nào thì không thể điều tra ra được. Tất cả dấu vết đều đã bị xóa sạch."

Sau đó hẳn chỉ vào một chút ít thịt nát mỏng dính vào trên khung xương thi thể rồi tiếp tục nói: "Đại nhân, theo như tính toán thông thường mà nói tháng sáu thiên lý rất nóng bức. Nhưng lân cận Thập Bát Loan có khá nhiều núi nên buổi sáng tương đối mát mẻ. Đáng lẽ thi thể sẽ không thể thối rữa đến mức này. Mà trên thi thể lại có dấu vết cắn xé nhưng không thấy một mẫu quần áo hay khăn vải. Chắc chắn sau khi chết đã bị dã thú cắn xé. Nếu đại nhân muốn tìm sự lại phải đi lên núi.."

Nhìn bộ xương người kia Quý Lương cố nén lại cơn buồn nôn quan sát khung xương kia, giống như của một nam tử trưởng thành nhưng không cường tráng cho lắm: "Quái Đại Gia có thể đưa ra nguyên nhân cái chết."

"Đại nhân, ở nơi này rõ ràng là dấu vết bị đao đâm thủng, có thể là một đao chí mạng đó." Quái Đại Gia ngồi xổm bên cạnh cỗ thi thể. Tay nhẹ nhàng quạt quạt cơn ruồi chạy tới để tránh xa rồi chỉ vào mạn sườn trước ngực rồi nói: "Nhìn dấu vết này có thể là do yêu đao* tạo thành."

**: Con dao đeo ở lưng. Thứ bình khí tùy thân thời xưa*

Quý Lương nhún mày liếc Chúc Ti Nam, rút cuộc người này có thân phận như thế nào? Sáng nay nhìn thái độ của Lục Thâm rõ ràng là đã đưa mật thư cho hắn rồi. Mà chính hắn giống như biết rất nhiều chuyện. Bây giờ trong đầu nàng giống như có một đoàn sương mù dày đặc bao phủ không cách nào tản đi.

Lúc này lại thấy Quái Đại Gia lấy ra một con dao cạo sạch toàn bộ thịt vụn còn dính trên khung xương. Sau đó cầm lấy chén dấm chua phun lên phía trên khung xương. Mắt lại nhìn mặt trời đã nhô lên cao liền lấy ô giấy dầu chống lên.

Quý Lương nhìn cái kia đã rất rõ ràng là vết thương. Vì sao còn cần phải dùng cách này để nghiệm chứng? Không phải là vẽ vôi cho thêm chuyện sao?

Không chờ nàng đưa ra câu hỏi, đã thấy Quái lão đầu lấy cái ô ra xa khung xương. Nhìn từ trên xuống dưới rồi cuối cùng mới đem cây dù đưa sang cho Quý Lương: "Mời đại nhân xem, người này xương khớp, xương chậu, xương gò má tất cả đều có vết bầm"

Quý Lương cũng không tiếp nhận cái dù kia, mà ngấm bảo Tô Thu đang một mực đứng lặng im ở một bên cầm dù. Xuyên thấu qua cái dù quả thực nhìn thấy khá nhiều vết bầm. "Người này khi chết bị trọng thương?"

"Đúng vậy đại nhân, người này trước khi chết đã trải qua một cuộc tranh đấu. Với lại khớp xương ở bàn tay bên phải toàn bộ đều bị bẻ gãy." Quái Đại Gia chỉ vào tay phải của thi thể, quả nhiên không giống với bên tay trái.

Chúc Ti Nam cất kỹ công văn đã viết xong rồi nói: "Đại nhân, ý định xử lý như thế nào?"

Ngữ khí phong khinh vân đậm cứ như đang nói chuyện thời tiết hôm nay như thế nào.

Quý Lương hiểu rõ ý đồ của Chúc Ti Nam. Suy nghĩ một chút rồi nói: "Tô bộ đầu, để cho thủ hạ tiếp tục điều tra. Vào sâu trong núi nhìn một chút xem thế nào rồi đến những thôn lân cận hỏi xem có người nào khả nghi xuất hiện không?"

Tô Thu nhìn thi thể, sửng sốt một chút. Ngay cả Quý Lương gọi hắn vài tiếng hắn cũng không có nghe thấy.

"Tô bộ đầu, người có chuyện gì sao?" Quý Lương hỏi.

Được một nha dịch đứng bên cạnh nhắc nhở, Tô Thu lấy lại tinh thần nghiêm nghị chấp tay nói: "Đại nhân, chỉ là thuộc hạ cảm thấy trách nhiệm trên vai mình đã nặng hơn một chút nhưng thuộc hạ sẽ không làm nhục sứ mệnh."

"Cực khổ rồi." Quý Lương gật gật đầu, rất là ưng ý với lời thề của Tô Thu.

Đồng thời cũng dẫn tới sự chú ý của Chúc Ti Nam: "Đại nhân, Tô bộ đầu đã vất vả như vậy ngài nhất định phải hảo hảo khen ngợi mới phải."

"Đó là đương nhiên." Quý Lương tươi cười đồng ý.

"Đây vốn là chức trách của thuộc hạ, đại nhân không cần phải làm như thế." Tô Thu chấp tay nói xong liền dẫn bọn nha dịch đi ra ngoài thành.

Còn Quý Lương và Chúc Ti Nam thì chậm rãi trở về huyện nha. Dọc đường nói qua tình tiết vụ án. Lúc đi ngang qua một con hẻm nhỏ nghe thấy trong hẻm truyền đến tiếng người mắng chửi.

Chỉ thấy một người ăn mặc trang điểm xinh đẹp như một vị phu nhân đang đứng ở trước cửa ra vào mắng chửi thậm tệ một tên nam tử mặc áo xanh: "Cái tên chuyên đồ phản vào ban đêm như mây mà cũng bán thịt lợn à? Ta đúng là xui tận mạng mới để lão Trịnh đồ tể đưa nửa con heo sang, người thử xem, toàn là mùi cứt đất không à!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Khi Ngựa Hoảng Sợ

Nam tử bị chửi cúi đầu không nói. Chỉ là một bên vãi vai khiêng nửa con heo, bàn tay bên kia nắm trong tay áo nhưng có thể thấy nó đang nắm chặt ống tay áo như đang nhẫn nhịn điều gì đó.

"Tên tiểu súc sinh này, ta nói cho ngươi biết. Kêu tên Trịnh đồ tể tranh thủ thời gian mang thêm nửa con heo tới đây cho ta. Buổi tối đãi khách vẫn còn cần đến nó đấy." Phu nhân đưa tay lau son môi đỏ rực như bòn máu đang lúc đóng lúc mở làm cho toàn thân tên nam tử mặc áo xanh kia run lên từng hồi.

Đột nhiên gã ngẩng đầu. Ánh mắt tràn đầy phẫn nộ nhìn phu nhân kia. Trong mắt từng tia hung ác bắn ra.

Phu nhân bị gã nhìn như vậy liền sợ hãi luống cuống rút người về phía sau, lắp bắp run rẩy nói: "Ngươi... Ngươi... Ngươi trừng ta cái gì? Lão nương nói cho ngươi biết, ta không sợ ngươi đâu...."

Hung quang chợt lóe lên rồi biến mất, nam tử lại nhanh chóng cúi đầu. Không nói một lời khập khiễng khiêng nửa con heo từ trong hẻm nhỏ ra ngoài đường cái.

Khi đi ngang qua hai người Quý Lương, cả người gã tỏa ra một cỗ tàn ác mãnh liệt khiến cho Quý Lương phải lui về sau vài bước.

"Tránh ra... Tránh ra... Mau tránh ra, ngựa nổi điên rồi....nổi điên rồi...." Từ hướng Bắc, một cỗ xe ngựa mất khống chế lao thẳng về phía Quý Lương.

"A....." Hai bên đường người không ngừng hét lên. Con ngựa càng thêm hoảng sợ không ngừng giẫm đạp lên củ cải cùng đòn gánh vứt bỏ vung vãi bên đường.

"A... Cứu mạng, cứu mạng a....." Trong xe ngựa truyền đến tiếng kêu của một nữ nhân.

Hai người Quý Lương đi vài bước ra khỏi ngõ hẻm. Trông thấy xe ngựa đang lao đến, sắc mặt Quý Lương đầy lo lắng: "Chúc sư gia, trên xe ngựa có người, người không đi giúp một chút sao?" Lúc đang nói chuyện theo bản năng Quý Lương đưa tay nắm lấy cánh tay phải của Chúc Ti Nam.

Chúc Ti Nam cúi đầu nhìn đôi tay nhỏ nhắn đang nắm lấy tay mình, trong lòng không hề cảm thấy có chút bất mãn ngược lại tận trong đáy lòng lại có chút nhảy nhót: Tay của người này sao lại nhỏ như vậy? Là thiếu dinh dưỡng sao?

"Mau tránh ra!" Về mặt tên sai vật trần đầy hoảng hốt. Gã ghì chặt sợi dây cương, tay còn lại không ngừng vung vẩy để người ở trước chú ý mau chóng tránh ra.

Chúc Ti Nam cúi người nhặt một khối đá ở trên đất. Thừa dịp ném loạn ra lại vừa vận ném trúng đầu gối của con ngựa điên. Một tiếng răng rắc rất nhỏ chôn vùi trong tiếng khóc tiếng thét ầm ĩ.

Vì chân trái của con ngựa điên bị đánh gãy, lập tức va vào quán nhỏ phía bên trái sau đó theo quán tính nó chạy thêm vào bước, vọt tới ngõ hẻm Quý Lương đang đứng rồi té ngã trên đất. Thùng xe đằng sau cũng ngã lệch xuống đất: "A..... A.....Ân...." tiếng rên rỉ đau đớn từ bên trong thùng xe vang lên.

Thanh y nam tử vốn đang đứng ở đầu ngõ nhìn thấy một màn như vậy thì sợ hãi vội vàng lui về phía sau vài bước. Người đụng vào góc tường nửa con heo cũng theo đó mà rơi xuống đất.

Rất nhanh mọi người đã hồi phục lại tinh thần, vội vàng tiến tới kéo gã phu xe đang nằm trên đất lên. Sau một trận thất điên bát đảo, gã phu xe lấy lại tinh thần nhìn con đau xuống vội vã nhìn về thùng xe bị ngã ở đằng sau rồi hô lên: "Tiểu thư, Thu Quý tỷ, hai người không sao chứ."

"Ừm... Ân...Hình như tiểu thư bị thương, nhanh, mau đỡ chúng ta ra ngoài." Từ bên trong xe truyền đến một giọng nữ tử đang khóc nức nở.

"Oh." Gã sai vật đã lấy lại tinh thần. Muốn mở cánh cửa ra nhưng vì bị thương nên hần lại không tài nào mở ra nổi: "Xin mọi người tới giúp một chút cứu tiểu thư nhà ta ra với." Gã sai vật che cái ót đang đau đớn mở miệng cầu xin những người đang đứng nhìn.

"Là Tam tiểu thư của Đàm gia đấy." Tiếng bàn tán xôn xao từ trong đám người truyền tới. Sau đó lại nghe thấy một giọng nam: "Ta tới đây, ta tới đây...." Nói xong hần liền tiến lên xô cửa sổ có chút cũ nát trong giọng nói không kìm được sự hưng phấn.

Quý Lương nhú mày, nam nhân này rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi của Đàm gia Tam tiểu thư đây. Vài bước chân hần đã vượt qua con ngựa đang nằm thờ hờn hên bước thẳng đến phía thùng xe. Dùng toàn bộ sức lực của đấng nam nhi để mở cánh cửa đang đóng thật chặt kia.

Rắc rắc —— mở.

Chỉ thấy ở bên trong, một nữ tử áo tím đang nằm ở trên trán đã bị thương, bên cạnh là một nha hoàn với trang phục màu xanh.

"Đàm tiểu thư, tại hạ là Huyện lệnh huyện Ngô Đồng, năng không sao chứ?" Quý Lương hỏi.

"Không sao, đa tạ đại nhân." Nữ tử áo tím chậm rãi mở miệng. Một tay cầm lấy khăn tay che lại cái trán bị thương còn tay kia thì được nha hoàn Thu Quý dìu lấy. Nàng cẩn thận từng li từng tí khom người đứng lên. Từ nơi cánh cửa vừa mới được mở ra dần dần hiện ra thân thể.

Quý Lương nhìn cấu trúc của xe ngựa rồi nói: "Tiểu thư cứ đứng ở trên ghế mềm, ta đỡ cô nương xuống."

"Đa tạ đại nhân." Đàm Tam tiểu thư cẩn thận đứng ở trên băng ghế mềm, cánh tay nhẹ nhàng đặt vào trong lòng bàn tay của Quý Lương. Cẩn thận bước lên tám ván gỗ rồi giẫm lên bánh xe nhảy xuống.

Quý Lương đỡ lấy Đàm Tam tiểu thư bước đi đang có chút bất ổn đến một chỗ trống trải để nghỉ ngơi.

Qua một lúc sau, Đàm Tam tiểu thư được nha hoàn Thu Quý dìu đỡ liền hành lễ với Quý Lương: "Đa tạ đại nhân." Một đôi mắt dịu dàng như nước tràn đầy cảm kích nhìn Quý Lương.

"Đàm Tam tiểu thư không cần khách khí, đây là chức trách của bổn quan." Quý Lương nói xong liền xoay người nói với những người đang đứng vây xung quanh: "Không có chuyện gì rồi, tất cả mọi người mau tản đi đi."

Lập tức mọi người tản đi như bầy chim.

Quý Lương nhìn về phía góc tường, liền thấy hai tay gầy yếu của thanh y nam tử vội vàng vác thịt heo rơi trên mặt đất lên rồi lại đặt lên trên vai, tay trái nhanh chóng rút vào bên trong tay áo quay người khép khiêng rồi đi.

Có chút kỳ quái.

Khi ánh mắt gã chuyển qua trên người Chúc Ti Nam trông thấy ánh mắt kì quái của hần nhìn gã, giống như cười mà không phải cười.

"Huyện lệnh đại nhân, ngài đã cứu ta, ta phải báo đáp ngài như thế nào đây?" Đàm Tam tiểu thư ôn nhu nói.

"Không cần khách khí, ta vốn là vì dân phục vụ, nàng không cần để ý đâu." Quý Lương nói xong mắt lại nhìn xuống con ngựa điên đang nằm trên mặt đất sau đó lại nói: "Chỉ sợ xe ngựa này không thể dùng được nữa, hay là ta phải người tới thông báo cho Đàm viên ngoại phái xe đến đón nàng nhé?"

Đàm Tam tiểu thư lắc đầu, mỉm cười khẽ nói: "Không làm phiền đại nhân, ở phía trước không xa, chúng ta đi là được rồi."

Quý Lương gật đầu tiếp tục nói: "Hay là Đàm tiểu thư đi tìm đại phu nhìn vết thương trên trán một chút đi. Dây dưa lâu sợ phải để lại sẹo đó."

"Đa tạ đại nhân rồi. "

Quý Lương gật đầu, chấp tay hành lễ, cùng với Chúc Ti Nam đi về hướng Bắc tiến thẳng đến huyện nha.

"Đại nhân, diễm phúc cũng thật không cạn." Chúc Ti Nam thật không thích ánh mắt hâm mộ của nữ nhân trước khi đi kia.

"Có sao?" Quý Lương cũng không rõ sau đó như nghĩ đến cái gì lại nói: "Hôm nay nguoi ra tay thật lợi hại, nhưng rõ ràng nguoi có thể trực tiếp khống chế được con ngựa kia. Vì sao...."(nhớ chăm phẩy)

"Nguoi lại không trả tiền." Chúc Ti Nam nói thật hùng hồn rồi đi thẳng về phía trước.

Lại là tiền... Quý Lương vội vàng bước đuổi theo: "Cách nhìn của nguoi không chính xác một chút nào."

"Ồ? Vậy cách nhìn của nguoi thì chính xác. Nguoi hưng phấn nhìn người ta sống chết đánh nhau là có ý gì? Đừng nói với ta đó là mặc niệm." Chúc Ti Nam nhún mày trả lời.

Quý Lương không ngờ tới bị chỉ trích như vậy, khóe miệng co quắp che giấu nói: "Nguoi nhìn lầm rồi, ta là tại...Suy nghĩ không cần đi truy tìm hung thủ....Không đúng...." càng nói lại càng không hợp thói thường.

"Hừ...Nguoi chính là như vậy, bản sư gia đã nhìn thấu." Chúc Ti Nam học động tác lần trước của Quý Lương, hai ngón tay chỉ chỉ vào mắt.

"Vì sao ngựa của Đàm tiểu thư lại nổi điên? Là có người cố ý hãm hại nàng?" Quý Lương suy nghĩ. Không lẽ đây là âm mưu trong nội viện Đàm gia? Không đúng, Đàm gia cũng chỉ có duy nhất một phu nhân không có thiệp thất nha.

Chúc Ti Nam nhìn con ngựa điên tê liệt ngã xuống đã bị mang đi. Mắt nhìn một vòng rồi mới lên tiếng: "Trùng hợp thôi."

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Chỉ vài ngày nữa là đến đêm trung thu.

Không biết từ nơi nào, Quý Lương tìm thấy mấy trái bưởi da xanh. Đặc biệt ân cần bóc vỏ, chia cho Chúc Ti Nam nửa quả.

"Sư gia, nếm xem có ngon không?"

Sư gia cầm lấy múi bưởi nếm một chút. Mặt mày nhăn thành một đoàn: "...Đắng..Chát.."

"Đắng là được rồi.."

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đêm Tìm Hiểu Nghĩa Trang (Thượng)

Dịch giả: Diệp Thiên Di

Biên: madokangokngkeck

Ban đêm, Quý Lương ngồi trong thư phòng xâu kết lại một chuỗi sự việc liên hoàn của vụ án giết người biến thái trên giấy Tuyên Thành

"Đại nhân, nguoi thật chăm chỉ, có cần ta hỗ trợ không?" Chúc Ti Nam không biết đến từ lúc nào. Trên tay hắn cầm một chiếc đèn lồng, trên bề mặt có hơi ẩm ướt.

"Đòi tiền sao? Ta không có bạc đâu." Quý Lương không ngẩng đầu mà hỏi.

Mấy ngày qua, chính tay mình viết ra bảng thông báo tuyển dụng sư gia nhưng đều bị người ta xé mất. Vài ngày cũng không thấy có người tới ứng tuyển.

Quý Lương mím môi, nhin.

Nhìn trên giấy Tuyên Thành là đặc trưng của những người đã chết, thời gian tử vong, điểm giống nhau của các nạn nhân thì ra lại có nhiều đến như vậy.

Thứ nhất, phát hiện ra thời gian hai người bị sát hại đều là ban đêm chứng tỏ hung thủ thường đi lại trong đêm sẽ không đưa tới hoài nghi.

Thứ hai, tính cả vị phu nhân đến báo án thì ngày thường ba gã này đều khá nóng nảy, hoặc là tính cách đều có phần cay nghiệt.

Thứ ba, ngoại trừ kỹ nữ kia thì hai người còn lại đều có nhân tình. Suy ra cuộc sống của ba người này khá dâm dăng.

Thứ tư, dựa theo cách tử vong khẳng định tính cách hung thủ có chút vắn vẹo chính xác là mắc bệnh tâm lý. Hơn nữa gã đều giết người bằng cách bóp cổ.

Bóp ở... Bóp ở? Đột nhiên trong đầu Quý Lương hiện lên hình ảnh vết máu ứ đọng ở cổ của Lạc Hoa và Tăng Mỹ Ngọc nhìn không rõ lắm. Còn có Thôi quả phụ kia lại gặp được bàn tay hơi lớn một chút.

Quý Lương mím môi, ngón tay liên tục gõ lên mặt bàn. Trong đầu thoáng hiện lên một bóng người, nhanh đến mức bắt không được. Nàng chợt ngừng đầu nhìn Chúc Ti Nam đang ngồi uống trà.

Cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình, Chúc Ti Nam đáp trả bằng một ánh mắt khiêu khích rồi sau đó mới mở miệng: "Người nghĩ tới gì à?"

Quý Lương đứng dậy, bước đến trước mặt Chúc Ti Nam, ra lệnh: "Đưa, tay ra..."

Chúc Ti Nam cũng không phản bác. Duỗi bàn tay thon dài với khớp xương rõ ràng ra. Giọng nói có chút lười biếng: "Ta còn không biết đại nhân có đam mê với tay."

"Nói nhảm nhiều quá." Quý Lương nhìn bàn tay của người nam nhân trước mặt. Tuy biết sự suy đoán của mình có chút không logic nhưng giác quan thứ sáu mách bảo với mình rằng vẫn nên tiếp tục.

Theo lý thuyết, đôi tay của một người lớn hay nhỏ đều có quan hệ với thân hình và công việc nhưng cũng trừ vài trường hợp mắc bệnh về tay. Trên thi thể của người kia, vết bóp tuy rằng không rõ ràng nhưng ở nơi lòng bàn tay quả thực có chút khác biệt. Giống như có nhiều hơn một chút.

Quý Lương nhẹ nhàng nâng tay. Nhẹ nhàng gấp lại ngón út của Chúc Ti Nam. Thiếu một ngón tay quả thật rất quái dị.

Có đúng là như vậy không? Bây giờ cũng chưa thể xác định vì cũng không biết có thể tìm thấy dấu vết trên thi thể kia hay không.

"Ta nghĩ Chúc sư gia nên cùng ta đến nghĩa trang một chuyến." Quý Lương ngồi ở trên ghế ngoay ngoay một hồi rồi mới chậm rãi nói ra.

Chúc Ti Nam cũng sớm đoán được, ngẩng đầu: "Người xác định, lúc này?"

"Ừm, ta thêm bạc." Quý Lương không muốn chờ thêm nữa. Nếu không sẽ thêm một đêm không ngủ yên.

"Quý đại nhân, sáng khoái." Chúc Ti Nam đặt chén trà xuống. Tay cầm lấy chiếc đèn lồng châm thêm một ngọn nến rồi nói: "Đi thôi."

Quý Lương đuổi theo Chúc Ti Nam: "Người muốn đi?"

"Ta chỉ là đốt đèn lồng đi kiếm bạc thôi." Chúc Ti Nam cười cười sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người một trái một phải. Giẫm lên ánh sáng mờ nhạt, chậm rãi đi thẳng về hướng Đông đến nơi hoang vu nhất. Chợt có tiếng gõ mõ cầm canh truyền đến: "Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa."

*

Quý Lương đi đường có chút nóng bức. Vừa lại gần ngõ hẻm của nghĩa trang liền cảm thấy bốn phía lạnh lẽo. Trên núi Ngô Đồng tiếng chim kêu liên tục truyền tới khiến người ta có chút nổi da gà.

Sao mình lại cương quyết đi đến nghĩa trang cơ chứ, thật đúng thật là ngốc mà. Đi ở một bên, Quý Lương cúi đầu nhỏ giọng lầm bầm A Di Đà Phật, Phật Tổ phù hộ, các từ ngữ linh tinh.

Chúc Ti Nam giương chiếc đèn lồng lên cao. Nương theo ánh sáng hơi ngả vàng hai chữ nghĩa trang hiện lên càng thêm âm u lạnh lẽo. Phía bên trên là tám vãi bố màu trắng đung đưa theo nhịp gió. Những tờ tiền âm phủ chẳng biết rơi vãi từ lúc nào cũng theo gió mà cuộn lên bay đến một nơi tối tăm hẻo lánh, một ít dừng lại bên chân của Quý Lương như đuổi theo hơi thở của người sống.

"Đại nhân... Gõ cửa đi vào hay là lén lút đi vào?" Đột nhiên Chúc Ti Nam lên tiếng, cắt đứt suy nghĩ của Quý Lương.

Quý Lương hít mũi một cái rồi nói: "Lén lút vào thôi, đêm hôm khuya khoắt nhìn thấy Quái Đại Gia thật sự là rất khủng bố."

Chúc Ti Nam đã rõ. Vươn tay nắm lấy đai lưng của Quý Lương. Nhảy nhẹ một cái đã rơi vào trong sân lúc buổi sáng đã đến, chỉ là bộ khung xương kia đã không nhìn thấy nữa.

"Người biết nó ở chỗ nào không?" Quý Lương không biết thì thể ở đâu.

"Chậm rãi tìm từng gian phòng...." Chúc Ti Nam âm u nói.

"A? Rất khủng bố đó...." Quý Lương theo sát sau lưng Chúc Ti Nam. Thình thoảng quay đầu nhìn phía sau thử xem có phải đang có con cương thi nào nhún nhảy đi theo hay không?

Hai người đi thẳng qua sân nhỏ, đi đến đầu một hành lang dài rồi dừng lại. Trên mặt đất rơi vãi rất nhiều giấy tiền vàng mã, hai bên hành lang đều treo vãi bố màu trắng với những lá cờ đều bị gió thổi rung lên phấp phật.

Quý Lương cảm thấy ở cổ như có một luồng hơi lạnh quán lấy, thúc giục nhanh nhanh đi qua hành lang, rất nhanh hai người dừng ở trước một cánh cửa đang đóng chặt. Trên cánh cửa cao cao còn cấm vài nén nhang đã cháy hết.

Chi nha... Chúc Ti Nam cố ý chậm rãi dùng cán cây đèn lồng để đẩy cánh cửa ra. Âm thanh kéo dài vang tới khiến cho Quý Lương sợ đến mức rùng mình. Khi biết là Chúc sư gia cố ý nâng căng thêm nỗi giận, một tay túm cái đèn lồng một tay đẩy cánh cửa, đi ngang qua Chúc Ti Nam rồi bước thẳng vào trong phòng.

Quý Lương vừa bước vào trong phòng đã cảm thấy một cổ âm lãnh đập thẳng vào mặt thuận tiện bao vây toàn thân mình. Lạnh quá!

Phòng rất lớn rất tối. Mượn ánh sáng của đèn lồng để ước chừng tình hình thực tế. Chỉ thấy bên tay trái bày ba quan tài ở phía dưới có lót bằng ghế gỗ thật dài. Ở dưới quan tài đều thấp một chén đèn nước, lúc sáng lúc tối rất dọa người. Mà ở phần đuôi của quan tài còn có một đồng hương tro như vừa mới làm lễ truy điệu.

Quý Lương hít sâu một hơi. Cố gắng kìm chế lại trái tim đang không ngừng nhảy lên. Nàng không ngừng tự nói với chính mình chỉ là một cổ thi thể không có ý thức mà thôi, không cần phải sợ, không cần phải sợ...

Mở mắt, nàng đi thật nhanh đến chiếc quan tài gần nhất.

Chúc Ti Nam đi ở phía sau. Khóe miệng cong lên thành một tia cười nhạt. Nhất gan mà còn hiếu thảng. Không lẽ nam nhân lớn lên giống nữ nhân đều như vậy.

Còn chưa bẻ quan sao? Cách mấy bước chân Quý Lương đã nhìn thấy cái lỗ hơi hơi mở ra bởi vì khá tối nên không nhìn rõ bên trong mà thôi.

Quý Lương điều chỉnh lại hô hấp. Giơ đèn lồng lên cao thăm dò cái bên trong quan tài kia.

"A...." Quý Lương bị dọa đến hét lên. Tiếng hét không hề bị che giấu quanh quẩn bên trong căn phòng. Bị đồ vật bên trong quan tài dọa sợ cả kinh lui về phía sau vài bước. Chiếc đèn lồng trong tay trái cũng rơi xuống đất.

Bỗng chốc, Quý Lương lao vào ngực của Chúc Ti Nam. Quý Lương còn chưa hoàn hồn tròn tròn mắt, bộ dáng không thể tin nhìn cái quan tài kia. Giọng nói vẫn như trước không hề che dấu âm lượng, nói năng lại thêm phân lộn xộn: "Cái kia... Cái kia..."

Chúc Ti Nam cúi đầu nhìn người trước ngực mình. Một mùi thơm của nữ nhi tràn ngập trong khoang mũi. Mượn ánh sáng mờ mờ của chiếc đèn lồng Chúc Ti Nam nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Quý Lương. Trong đầu thoảng hiện lên một cái gì đó nhanh đến nỗi không thể bắt được!

Phục hồi lại tinh thần, Quý Lương vội vàng lấy chân giẫm lên chiếc đèn lồng đang bắt lửa rồi nói: "Ai nha, cháy rồi sao, cháy rồi sao."

Chúc Ti Nam hít một hơi thật sâu. Đã không nghĩ thấy hương thơm này nữa. Trong mắt tràn đầy sự nghi hoặc nhìn Quý Lương. Trong lòng hoài nghi như giọt nước nhỏ giọt, gọi lên những gợn sóng.

"Người thấy cái gì hả?" Chúc Ti Nam nhìn chiếc đèn lồng đã bị đập tắt. Mượn công lực nhìn ban đêm để nhìn Quý Lương nhưng lại không hiểu kì nhìn cổ thi thể kia. Cái kia xen lẫn với cảnh thông cùng mùi hôi không cần nghĩ cũng biết sẽ là một cảnh không hề đẹp mắt.

"Là...Cái mặt kia...." Quý Lương không muốn miêu tả lại chút nào. "Người tự nhìn đi."

Trong bóng tối bỗng truyền đến một giọng nói khắc khắc: "Đêm hôm, đại nhân đến đây làm gì?"

---- đề lời nói với người xa lạ---

Hôm nay là Chủ nhật rồi

~Mọi người chơi vui vẻ

~Lại nói đêm qua ta gặp một chuyện vô cùng quái đản. Trong giỏ hàng có ba loại hàng hóa. Có A, B đều cùng một loại.

Vốn là mua A. C... Kết quả có thể là vì được nói chuyện phiếm với bạn bè quá happy nên mua sai thành A.B

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đêm Điều Tra Nghĩa Trang (Hạ)

Thanh âm u ám của Quái đại gia từ sau lưng truyền đến, Quý Lương sợ tới mức run cập cập, vội vàng chạy đến trốn sau lưng Chúc Ti Nam. Thân hình cao lớn của hắn vừa vịn che kín nàng.

Chúc Ti Nam nhìn động tác nhanh như chớp của Quý Lương, khoe miệng co rút, ngơ cho rằng bây giờ người trốn thì còn hữu dụng sao?

Mượn ánh nến yếu ớt trong tay Quái đại gia, có thể trông thấy khuôn mặt đầy khe rãnh và con mắt đục ngầu của lão.

"Đại nhân tới đây làm chi." Miệng Quái đại gia khề mấp máy, nếu không phải đã biết lão là người sống, còn tưởng mới bò từ trong quan tài ra.

Chúc Ti Nam xê dịch bước chân, để lộ bóng dáng Quý Lương ở phía sau.

Quý Lương bỗng nhớ tới khi còn bé lên trốn ra ngoài lên mạng, lúc mở cửa bị phụ thân tóm được, tâm tình lúc đó cũng giống hệt bây giờ, kinh hồn bạt vía, chờ bị gặng hỏi, rồi lại vất hết óc kiểm soát.

"Đại nhân..." Quái đại gia mở miệng lần nữa.

Quý Lương ha ha cười gượng hai tiếng, "Quái đại gia, người còn chưa ngủ nha, ta và Chúc sư gia đột nhiên nghĩ ra một ít manh mối nên đặc biệt muốn nghiệm chứng thoáng một cái.

Quái đại gia lạnh lùng nhìn Quý Lương, nửa bữa tiệc mới sâu kín nói: "Đại nhân, canh ba là lúc mãnh quỷ hoạt động, cẩn thận quỷ hà hơi vào cái cổ của người..."

Vừa ghe nói vậy, Quý Lương theo bản năng muốn sờ cổ, chẳng qua tay thoáng cái đã bị Chúc Ti Nam nắm lại, nghe hắn nói: "Quái đại gia, người chớ dọa đại nhân, cứ thấp ngọn nến lên trước, để cho đại nhân nhanh chóng tra xét manh mối, sớm ngày phá án.

Quý Lương nghe vậy thì vội vàng gật đầu, "Quái đại gia, nhanh thấp nến lên, u ám quá dọa người đấy."

Quái đại gia nhìn thoáng qua Chúc Ti Nam, hồi lâu sau mới quay lưng đi đến chỗ để nến ở bên cạnh, rất nhanh toàn bộ sảnh đều sáng lên rồi.

Lúc này, Quý Lương mới nhìn rõ bố cục trong phòng, căn phòng nó lớn chừng hai gian phòng học, bên trái để mấy cỗ quan tài, chính giữa là mấy hàng bài vị, mà bên phải thì để một cái bàn dài trống không.

"Đại nhân tới xem đi." Trong tay Quái đại gia vẫn cầm ngọn nến lúc trước, tới gần bộ quan tài mà Quý Lương vừa nhìn, mắt liếc cách thi thể xếp đặt, lúc này mới lên tiếng: "Đại nhân coi chừng tâm thần, thi thể này đã hư thối nghiêm trọng, hai mắt đã bị con mèo đen ăn, vận may ta phát hiện kịp thời, bằng không thì lúc này đại nhân chỉ có thể nhìn thấy khung xương thôi.

Đúng vậy, lúc này Quý Lương thấy trên mặt thi thể có vết mèo cào, còn có thi ban, nhiều chỗ đã thối rửa chảy mủ, mà hai mắt thì trống rỗng bên chỉ có vài con giòi đang bò.

"Đại nhân cứ xem từ từ, ta về trước để làm việc..." Quái đại gia không đáp lại ánh mắt nghi hoặc của Quý Lương, đập lên bóng tối chậm rãi chậm rãi đi ra ngoài.

Quý Lương mắt nhìn bốn phía, ngừng thờ tới gần cái quan tài kia, nhìn bên trên thi thể của Lạc Hoa như có một tầng sương lạnh ngăn cản tốc độ hủ hóa.

"Chỗ ấy để khỏi băng, vì thế nên lạnh ngắt." Chúc Ti Nam nhìn nàng nghi hoặc, thông thả giải thích.

Quý Lương gật gù đầu, đẩy nắp quan tài ra một chút, cầm cây đèn tới gần cỗ của thi thể, trong ánh nến chớp chồn vẫn có thể thấy rõ ràng.

Chỉ thấy Quý Lương khoa chân múa tay, như đang nghiệm chứng thứ gì đó.

"Thế nào?" Chúc Ti Nam đứng lúc lên tiếng.

"Không sai biệt lắm." Vừa rồi Quý Lương đã tính toán qua, căn cứ vào bàn tay của nam tử bình thường mà đoán, thì vết tích kia còn lớn hơn một ít.

Quý Lương nhanh chóng đi đến gần thi thể Tăng Mỹ Ngọc ở ngay bên cạnh, vẫn đo đạc như vậy, trong lòng đã có kết luận.

Gặp Quý Lương đã để tắm quan tài lại như cũ, Chúc Ti Nam dập tắt một ít ngọn nến liền lui ra ngoài cửa chờ.

Chúc Ti Nam nhìn động tác tiện tay đóng cửa của Quý Lương, trong mắt hiện lên vẻ quý dị không dễ dàng phát hiện, sau đó rời khỏi nghĩa trang.

Ra khỏi nghĩa trang, Quý Lương phảng phất như được sống lại, cả đi đường cũng co sức sống, đang lúc nói chuyện muốn đưa tay chạm mặt mình.

"Đừng nhúc nhích..." Chúc Ti Nam đột nhiên lên tiếng.

"Làm sao vậy?".

"Nếu ta là người, ta nhất định sẽ không chạm tay vào mình đâu, đề nghị người mau mau đi rửa tay."

"Làm sao vậy?" Quý Lương mù mịt.

Trên cửa ở nơi để thi thể có rải thạch tín. "Lúc này, Chúc sư gia mới ung dung mở miệng.

"Cái gì?" Quý Lương nhìn lại bàn tay của mình, quả nhiên có một tầng bột phấn màu trắng, lúc nàng xem xét thi thể vẫn nghĩ đây là bột phấn trên ngọn nến, "Sao bây giờ người mới nói cho ta biết?".

"Đúng thời điểm nha". Chúc sư gia nhún vai vô tội.

"Sao người không ngăn cản ta đi mở cửa?" Quý Lương tức giận tới mức dậm chân, có người hợp tác như thế này quả thật là tự tạo nghiệp chướng.

"Là người tự mình mở, lúc ta muốn ngăn đã không kịp nữa rồi." Chúc Ti Nam suy nghĩ một chút tiếp tục nói: "Ta còn ngăn người sờ ột nữa nha."

"Vậy lúc ta đi ra?".

"Ta nghĩ, dù sao cũng đã sờ rồi, sờ thêm vài cái nữa cũng chẳng sao." Suy luận của Chúc Ti Nam, quả thật khiến người ta muốn nổi điên.

"Ta thế nào lại có người hợp tác như người, ta đã tạo nghiệt gì, thật tức chết ta.

Hợp tác? Chúc Ti Nam mím môi, một cái từ mới mẻ nha.

Vài bước đuổi theo Quý Lương đang run rẩy mò mẫm đi đường, nói ra: "Với tư cách hợp tác, ta cho người biết, người tốt nhất điều tra thêm cái tên Ngỗ tác (người khám nghiệm tử thi) này, cùng với chất độc kia đi." Cái huyện Ngô Đồng nho nhỏ, cứ nhiều góc tối như vậy?

"Người không giúp ta? Chúc sư gia?". Quý Lương dừng bước, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Chúc Ti Nam, "Người dù gì cũng là sư gia ta thuê."

Ngay lúc Chúc Ti Nam nói trên tay nàng có bột thạch tín, nàng đã nghĩ qua là ai muốn hại Ngỗ tác kia hay là nàng, nhưng bọn chúng làm sao biết nàng muốn đến nghĩa trang cơ chứ? Có phải quan hệ gì tới bộ khung xương kia không? Lúc này, Quý Lương cứ như rơi vào một dòng xoáy âm mưu cực lớn, càng dấn dụa thì lại càng hãm sâu.

Chúc Ti Nam nhìn đôi mắt đầy nghiêm túc và mong đợi của Quý Lương, cũng không biết thế nào không nảy sinh ý nghĩ từ chối.

Quý Lương nhìn bộ dáng suy tư của hắn, hai mắt lóng lánh, nhất định phải đáp ứng mình mới tốt, trực giác nói cho nàng biết, nếu hắn thật tâm muốn giúp nàng, tất cả khó khăn đều sẽ được giải quyết dễ dàng.

"Chúc sư gia, người giúp ta một chút đi!" Quý Lương mím môi giả bộ đáng thương.

Chúc Ti Nam cười nhạt xem cái đức hạnh này của Quý Lương, khiêu mi nói: "Người nhất định muốn ta hỗ trợ?".

"Đòi tiền đúng không?". Quý Lương rừ mí mắt, sau đó ngả ngón cười nói: "Đòi tiền không có, muốn liều mạng cũng không, người ngược lại có một cái." Đồng thời nâng hai chân mày: "Người muốn không?". Theo Quý Lương đoán, nàng càng như vậy, Chúc Ti Nam khẳng định sẽ không còn cách nào đành đáp ứng nàng.

Chúc Ti Nam thấy nàng nhích lại gần hắn, thì lui ra nửa bước, nghĩ ngợi một chút quay đầu nói: "Muốn".

"A?" Quý Lương nhất thời không kịp phản ứng, ngay ngắn cả người.

"Ta nói ta muốn." Chúc Ti Nam vỗ vỗ lên bả vai nho của nàng, "Về ghi cái hiệp nghị, sau này đại nhân chính là người của bản sư gia, còn có... cái hiệp nghị trước kia chúng ta cũng nên sửa lại".

"Cái gì..." Quý Lương như thế nào cũng không nghĩ đến ở nơi này chỉ với hai câu nói đã đem mình bán đi, "Không được, ta là Huyện lệnh, người phải nghe lời ta đây, ta không đồng ý..."

"Không đồng ý cũng phải đồng ý, Huyện lệnh đại nhân cần phải giữ lời hứa mới phải, vừa mới nói giờ lại lật lọng?". Tâm tình đang Chúc Ti Nam rất tốt, cười càng thêm khoa trương.

Quý Lương nghĩ nghĩ, cũng không ai nghe thấy, không đối chứng. "Không có nhân chứng, ai biết nha."

"Đúng không? Chúc Nhất, người nói đi?". Chúc Ti Nam khiêu lông mày đẹp, nói với một vị trí không khí phía sau lưng.

Phút chốc, bèn thấy Chúc Nhất xuất hiện ở trước mặt Quý Lương, vẻ mặt đồng tình cười cười: "Đại nhân, thuộc hạ nghe thấy."

"Người người người... người từ đâu đi ra đây... đến đây lúc nào?". Quý Lương dùng mu bàn tay xoa xoa mắt, cứ ngỡ mình nhìn nhầm.

"Từ lúc đại nhân ra cửa, thuộc hạ đã theo sau rồi." Chúc Nhất mỉm cười nháy mắt, nhìn thấy được thứ không nên nhìn thấy, nghe thấy được thứ không nên nghe.

"..."

"Đại nhân, về viết hiệp nghị đi." Chúc Ti Nam suy nghĩ một chút, "Quý đại nhân, sau này là người của bản sư gia rồi, phải ngoan ngoãn nghe lời nhé!".

"Đừng hồng... ép mua ép bán, bức dân lành làm kỹ nữ(1)..." Thanh âm phát rồ của quý lương râm ran trên đường cái vắng vẻ, quanh quẩn, quanh quẩn...

(1) Nguyên văn "Cường mãi cường mại, bức lương vi xướng".

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Khế Ước Bán Thân

Dịch: Diệp Thiên Di

Biên: madokangokngeck

Chúc Ti Nam quăng một tờ hiệp nghị tới trước mặt Quý Lương: "Ký tên... Không đúng, ấn dấu tay."

"Viết cái gì nha?" Quý Lương méo miệng ủy khuất, cầm lấy bản hiệp nghị: "Cái gì? Cái gì! Cái gì!!!!".

Nếu khuôn mặt mà có thể thay đổi màu sắc, thì khuôn mặt của Quý Lương bây giờ có thể được miêu tả bằng năm màu rực rỡ.

"Người chính là cường thủ hào đoạt, cái này không công bằng... Không công bằng! "Quý Lương chỉ vào bản hiệp nghị rồi nói: "Tại sao ta sống là người của người đến lúc chết còn thành quỹ của người? Còn nữa, cái gì mà không phát lương tháng còn bắt ta phải nghe theo lời của người, giá ta rẻ đến vậy sao? Còn có cái này nữa, tại sao bắt ta phải lấy vinh dự của người làm vinh quang, lấy sỉ nhục của người làm hổ thẹn. Dựa vào cái gì mà người kêu ta chết ta không thể sống. Dựa vào cái gì mà bắt chẹt luôn cả tiền thực đồng* của ta rồi còn chia người tám ta hai? Thế thì sau này ta làm sao còn tiền riêng được nữa?"

* Thực đồng: là tiền để đem đi chuộc tội

Khấp sân nhỏ đều nghe thấy tiếng gào thét của Quý Lương.

"Ta chia cho người 2 phần là đã tận tình tận nghĩa lắm rồi."

"Hay chia 5-5 có được không? Người phải cho ta con đường sống chứ."

Chúc Ti Nam xoay xoay cổ. Cầm lấy bản hiệp nghị vuông vức đang nằm trên mặt bàn, tay phải nắm lấy ngón tay cái của Quý Lương ấn xuống mực đỏ sau đó đóng xuống phần tên của Quý Lương trên bản hiệp nghị.

"Có ai như người không? Cái này gọi là ép buộc! Ta cự tuyệt!."

Chúc Ti Nam thu hồi bản hiệp nghị, nghiêm mặt hỏi: "Đại nhân thật sự không muốn."

Bị tra hỏi như vậy, Quý Lương biết rõ ẩn ý trong lời nói của hắn, đến cùng có cần sự trợ giúp của hắn không? Nếu như không cần mình cũng không thể đi thông báo tuyển dụng sư gia một lần nữa. Không có cách nào tìm được người hỗ trợ. Lòng người hiểm độc có khi mình lại gặp phải phiền toái.

Mà mình căn bản không có cách nào đi thăm dò những cái nguy hiểm tiềm ẩn kia cộng thêm Lục Thẩm Lý Tử còn có bọn nha dịch nữa đều không

được.

Nghĩ là nghĩ như vậy nhưng Quý Lương vẫn như cũ rất nhanh lắc đầu: "Điều kiện của ngươi quá hà khắc, ta muốn làm lại bản hiệp nghị."

"Cái kia cho ngươi." Bỗng nhiên Chúc Ti Nam lấy bản hiệp nghị ném về phía Quý Lương: "Đại nhân, tại hạ một mình xin trở về trước." Nói xong liền kiêu ngạo bước ra ngoài phòng.

Quý Lương nhìn bản hiệp nghị ngồi trong thư phòng suy nghĩ một đêm. Ngày hôm sau trời vừa sáng nàng liền cầm bản hiệp nghị chạy thẳng đến trước sương phòng của Chúc Ti Nam ngồi chờ.

Chúc Ti Nam vừa mới mở cửa đã trông thấy ngài Huyện lệnh ngồi một đống trước cửa phòng làm hấn hết cả hồn: "Đại nhân bị mộng du sao. Sao lại ngủ trước cửa ra vào của tại hạ?."

Quý Lương đỡ hai con mắt đen tròn, cầm lấy bản hiệp nghị bán mình đưa cho Chúc Ti Nam: "Chúc sư gia, ngươi cầm đi, chỉ cần ngươi giúp, tất cả ta đều nghe theo lời của ngươi." Hiện tại Quý Lương không còn biện pháp nào cả. Chỉ ít đi theo sau người này sẽ không bị chém chết, còn có thể tham ô tiền được hai phần.

Khà Khà, Huyện lệnh đại nhân ngươi đã nghĩ lắm rồi. Kề bên cạnh ngươi chính là phi đao, mà hiển nhiên Chúc Ti Nam là dao cầu rồi.

"Đột nhiên không muốn có thêm người hầu." Chúc Ti Nam dịch ra xa Quý Lương muốn đi ra ngoài.

Quý Lương nhìn Chúc Ti Nam kiêu ngạo, trong lòng gầm lên: Em gái nhà ngươi ấy, đùa ta à? Nhưng nàng vẫn vội vàng ôm lấy chân thon dài của Chúc Ti Nam: "Hôm nay ngươi muốn cũng được, không muốn cũng phải muốn."

"Đại nhân lại rě vậy sao? Vội vàng bán mình?" Chúc Ti Nam nhiu mày, chính là muốn nhìn xem Quý Lương lại muốn như thế nào đây?

Quý Lương nói một tay, lấy cái hiệp nghị nhét vào trong đai lưng của Chúc Ti Nam: "Cầm lấy, khế ước bán thân."

"Không lấy."

"Ngươi dám không lấy, có tin ta cần... mộng ngươi không?" Quý Lương nhìn nhìn, rồi nhích đầu mình đến gần sát cái mộng.

Đi ở phía sau là Chúc Nhất, nghe xong câu này thiếu chút nữa chết cười.

Chúc Ti Nam trừng mắt với Chúc Nhất sau đó nhìn Quý Lương buồn bã nói: "Quý đại nhân à ngươi không cảm thấy mất mặt sao? Rốt cuộc ngươi có phải là nam nhân không vậy? Một chút cốt khí cũng không có." Tuy ngữ khí có chút không kiên nhẫn nhưng vẫn không nâng chân đá nàng ra khỏi người.

"Ta có phải là nam nhân hay không, Chúc sư gia muốn nghiệm chứng sao?" Quý Lương bĩu môi.

Đột nhiên, Chúc Ti Nam nhớ tới mùi hương cùng giọng nói đêm qua: "Ta thật sự rất hoài nghi."

"Công tử, người đừng làm khó Huyện lệnh đại nhân." Lúc này Chúc Nhất mới mở miệng nói nhưng lời này rơi vào trong tai Quý Lương chẳng khác nào gặp được cứu tinh, nghe tiếp câu sau lại như đá người ta rơi vào vực thẳm: "Quý đại nhân là đoạn tụ đấy, công tử bị hấn quần lâu sẽ không tốt."

Chúc Ti Nam lướt qua sắc mặt không vui của Quý Lương: "Cũng đúng." Cầm lấy bản hiệp nghị đưa cho Chúc Nhất rồi nói: "Hiện tại có thể buông ra được chưa?"

Quý Lương thấy vậy lập tức buông cái chân dài kia ra. Ai oán nhìn hấn đi xuống bậc thang rồi thầm nghĩ: Nàng vội vàng bán thân phỏng chừng hấn cũng đã đoán trước rồi.

Chúc Ti Nam đi vài bước, lo lắng hỏi: "Tiểu Nhất, cái chứng đoạn tụ này không lây truyền. Công tử nhà ngươi bị Huyện lệnh đại nhân ôm đùi vài lần rồi..."

"Công tử, sẽ không sao chứ! Không thể nào lây lan nhanh vậy được."

"Vậy phải thu một ít bạc xem như phí đền bù tổn thất. Ngươi nói thử xem ôm một phát thu liền thu một ngàn lượng có phải rất tiện nghi không?"

"Công tử, đúng vậy a. Nhưng Huyện lệnh đại nhân vì dân mà hao phí sức vẫn nên giảm giá đi"

".... "Quý Lương nghe đoạn đối thoại vô lương của chủ tử nhà kia thật muốn làm nàng tức chết mà.

*

"Đại nhân, khi nào thì thả Tiêu Đại Ngưu ra?" Phạm Lang nhìn Quý Lương không ngừng ngáp ngáp dài cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Vẫn còn bị nhốt trong nha huyện sao?" Quý Lương khó hiểu.

"Dạ, đại nhân chưa nói thả tiểu nhân không dám thả." Phạm Lang cười hắc hắc.

Quý Lương nhấp một ngụm trà đặc, chậm rãi nói: "Ta quên mất, bây giờ thả đi."

"Dạ."

"Đại nhân, bên thôn Đông Gia đã thu xếp ổn thỏa. Còn tiền bạc đã làm theo đúng như chỉ thị của đại nhân mang bùn đất trên núi xuống trải lên toàn bộ những con đường đá, trời mưa cũng không sợ khó đi nữa rồi. Dân chúng trên núi khen ngợi đại nhân rất sáng suốt đấy ạ." Tô Thu hồi báo tình hình những ngày gần đây, sau đó cúi đầu nói: "Còn về chuyện bộ xương kia vẫn không tìm ra manh mối. Tiểu nhân lên tận đỉnh núi cũng không phát hiện có sự khác thường."

"Trước cứ gác cái đó lại đi." Quý Lương nhìn Tô Thu: "Bây giờ tăng cường điều tra vụ án giết người liên hoàn. Hiện tại biết được hung thủ có bàn tay trái to hơn bình thường một chút, hơn nữa có thể là sáu ngón tay, nhưng bị cắt đứt một ngón." Dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Người này thường xuyên hoạt động vào ban đêm chắc chắn có biện pháp trốn rất không tầm thường. Đặc biệt hung thủ vô cùng chán ghét những nữ nhân có cuộc sống phóng đảng, tính tình cay nghiệt, tùy ý mắng chửi người. Các người cứ theo phương diện này mà điều tra."

"Dạ, đại nhân." Tô Thu chấp tay.

"Đứng rồi, buổi chiều nhớ đi thành Đông tuần tra một phen, khu đó rất không an toàn." Quý Lương bổ sung, tiếp theo nâng lại nghĩ tới buổi chiều có thể đi khắp hang cùng ngõ hẻm, tùy ý ra vào huyện thành mà không bị người khác hoài nghi sẽ là những ai: "Trong huyện thành ai là người đồ phân đêm?"

"Đồ phân đêm là Chu đại gia không có vợ sống ở thành Tây." Tô Thu hồi đáp. Hắn sống trong một ngõ hẻm của khu dân nghèo của thành phía Tây: "Là sư gia hoài nghi hắn sao? Mặc dù hắn là một người thọt nhưng tuổi già vô lực còn không trói nổi một phu nhân cường tráng đâu."

"Điều tra những người tiếp xúc với hắn." Chúc Ti Nam tiếp tục mở miệng nói, mắt nhìn Quý Lương. Tuy rằng hắn đã sớm đoán được đáp án nhưng vẫn nên để cho Huyện lệnh đại nhân chậm rãi điều tra, từng bước một phân tích chân tướng như vậy sẽ càng tốt hơn.

"Chuyện này..." Tô Thu bối rối nhìn Quý Lương, cuối cùng ai mới là chủ?

"Nghe theo an bài của Chúc sư gia." Quý Lương nói xong. Về sau Chúc sư gia nói chính là bốn quan nói."

"Dạ, đại nhân." Tô Thu lĩnh mệnh sau đó cùng với những người còn lại rời đi.

Đưa trà vào là Lý Tứ, vừa vặn nghe thấy một câu như vậy lại nhớ lại cảnh tượng buổi sáng đại nhân và Chúc sư gia thỏa thuận gì đó. Không lẽ hai người đã thành khối đồng minh rồi sao? Cái này chính là một việc đại sự, phải mau nói cho Lục Thẩm biết mới được.

"Lý Tứ, chạy đi đâu đó?" Quý Lương nhìn Lý Tứ đang cố chạy trốn.

"Đại nhân, tiểu nhân đi giúp Lục Thẩm bán mì lạnh." Lý Tứ nói cũng rất thật tình. Máy bữa nay kiếm không ít bạc vào việc bán cái này đó.

"Đi đi." Quý Lương vừa dứt lời đã nghe thấy nha dịch truyền lời: "Đại nhân, Tam tiểu thư Đàm gia tới cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Đàm Tam Tiểu Thư Tới Chơi

Dịch giả: Diệp Thiên Di

"Nàng tới làm gì? "Quý Lương nghi hoặc.

Còn chưa rời đi, về mặt Lý Tứ có chút bất quá nói: "Đại nhân, trên đường cái đều đồn đại ngày hôm đó người anh hùng cứu mỹ nhân. Cái này không phải Đàm tam tiểu thư sẽ tới báo ân đó chứ?"

"Báo ân? Lấy thân báo đáp sao? " Suy nghĩ một chút, toàn thân Quý Lương rùng mình.

"Đại nhân, gặp không?" Nha dịch thông báo cũng nhìn ra được một chút. Rõ ràng Huyện lệnh đại nhân đối với mỹ mạo như hoa của Đàm tam tiểu thư không có bất kỳ hứng thú nào. Chẳng lẽ tin đồn là sự thật. Mang theo ánh mắt chứa đầy thú vị liếc nhìn hai mỹ nam tử Huyện lệnh đại nhân và Chúc sư gia.

"Mời vào" Chúc Ti Nam lại muốn nhìn xem vì sao Đàm tam tiểu thư lại tới.

"Phải gặp? Ngộ nhờ nàng thật sự lấy thân báo đáp thì phải làm sao bây giờ?" Quý Lương có chút lo lắng. Hắn lớn lên khỏi ngũ tuần tú là chuyện ai cũng biết. Nhưng hắn không thể thích gái nhân được nhà!

"Đại nhân, người cũng đã mười tám rồi. Nam tử ở độ tuổi này bình thường đều đã có hài tử." Lý Tứ vẻ mặt đầy lo lắng: "Nếu như Đàm tam tiểu thư thực sự có ý đó, đại nhân nên đồng ý. Hai nhà thực sự rất môn đăng hộ đối đó."

"Không được..." Quý Lương còn muốn mau mau đến ngày từ quan, khôi phục lại thân phận nữ nhi tìm một cái cao phú soái để làm chính thất phu nhân rồi ngồi đếm tiền đến bong cả gân.

Thấy Quý Lương cự tuyệt dứt khoát như vậy, Chúc Ti Nam cũng có chút nhịn không được liền hỏi: "Vì sao?"

Quý Lương liếc mắt nhìn Chúc Ti Nam tướng mạo cũng tốt lắm, tức giận trả lời: "Không tại sao hết."

Nhìn Quý Lương đang nhìn Chúc Ti Nam cộng thêm thái độ kiên quyết cự tuyệt kia. Lý Tứ vẻ mặt táo bón: "Đại nhân... Người... Quả nhiên là như thế..." Bộ dáng của hắn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Bụng ấm trà đi ra đại sảnh, hắn muốn tìm Lục Thẩm nói chuyện một chút. Nhất định phải uốn nắn lại sở thích của đại nhân.

Mấu chốt nhất chính là đại nhân không thành thân, thì khi nào hắn mới có thể kết hôn được?

"Bái kiến đại nhân." Đàm tam tiểu thư bước vào đại sảnh tiếp khách. Làm một cái lễ thực nữ.

"Đàm tam tiểu thư khách khí, mời ngồi." Quý Lương nhìn tên nha dịch còn chưa ly khai, nói: "Dâng trà cho Đàm tam tiểu thư".

"Đa tạ đại nhân." Đàm tam tiểu thư mặt như hoa đào, hết sức kiều diễm. Một thân váy hồng nhạt càng tôn thêm vẻ mềm mại.

Màu sắc thật tốt. Quý Lương không khỏi nghĩ thầm. Lại dừng một chút rồi hỏi: "Không biết Đàm tam tiểu thư đến huyện nha là có chuyện gì?"

"Dân nữ mạo muội đến đây, kính xin đại nhân đừng nên trách." Đàm tam tiểu thư ôn nhu hữu lễ, làm cho người ta tìm không ra điểm sai. "Nếu đại nhân không chê gọi dân nữ là Đàm Nhã là được, gọi là Tam tiểu thư thật sự là quá xa lạ."

"Đàm tam tiểu thư, lễ không thể bỏ, miễn có người lại hiểu nhầm." Quý Lương hơi hơi nhíu mày. Nữ nhân cổ đại thật phiền toái. Nói một câu cũng nhơ nhỡ nghe đến đau cả phổi: "Đàm tam tiểu thư đến đây là có chuyện gì sao?"

"Đại nhân, lần này dân nữ đến đây là thay mặt Đại gia phụ đưa thiệp mời. Ngày mùng 10 tháng 8 là gia phụ tròn năm mươi tuổi. Bởi vì gia tỷ cũng trở về thăm nhà cho nên gia phụ muốn mười bảy sẽ bắt đầu thiết yến. Xếp hai ngày để mở tiệc chiêu đãi hương thân và các thương hộ bá tánh. Đến khi đó, kính mời đại nhân cùng với Chúc sư gia hân diện tiến đến." Khi Đàm Nhã đang nói chuyện, ở một bên nha hoàn Thu Quý đưa thiệp mời màu đỏ đã chuẩn bị sẵn đưa cho nha dịch. Sau đó nha dịch lại giao cho Quý Lương.

Quý Lương tiếp lấy thiệp mời rồi nhìn thêm vài lần. Đúng là chính mình tự mình đa tình nên nhanh chóng cười nói: "Khi đó Bồn quan và sư gia nhất định sẽ đến."

"Kính đợi đại nhân." Nói xong, Đàm Nhã tươi cười dịu dàng rồi đứng dậy cáo từ.

"Cái tên Đàm viên ngoại keo kiệt bủn xỉn như vậy mà dạy dỗ ra được nữ nhi ăn nói rất tốt đó chứ." Quý Lương đưa mắt nhìn Đàm tam tiểu thư đang rời đi càng sinh ra vài phần thiện cảm.

Chúc Ti Nam nhấp một hớp trà Long Tỉnh vừa mới bốc bốc Quý Lương mua, rồi nói: "Ngược lại, Đàm viên ngoại càng lúc càng hào phóng rồi."

"Cũng không có quan hệ với chúng ta, điều tra ư?" Sớm lúc trước Quý Lương đã có chút suy đoán này.

"Nếu có tiền liền điều tra thôi." Chúc Ti Nam nhìn chung trà, âm u nói.

"Chưa thấy qua ai ái tài keo kiệt như người." Lời vừa ra khỏi miệng Quý Lương liền thấy hối hận. Hiện tại vị lão đại này sao có chút ngu người như thế nhỉ. Khẳng định tí nữa lại tìm mình gây phiền toái.

"Cái này không phải là tội." Chúc Ti Nam nhíu mày.

"Người thẳng." Quý Lương bắt đầu dĩ liếc mắt. Đại não phải suy nghĩ làm thế nào để cố gắng nhét bản hiệp nghị cho Chúc Ti Nam nên bây giờ một chút quyền chủ động cũng không có. Nhất định là do đêm qua suy nghĩ quá nhiều nên tâm trí đã mất phương hướng. Phạm sai lầm.

Chúc Ti Nam cười cười: "Cho nên?"

Quý Lương nghe hắn dùng tiếng cười mang theo ngữ khí trào phúng liền nhanh chóng dời sang đề tài khác: "Điều tra trên thi thể có thể xác định được hung thủ xác thực rất đặc biệt. Trong huyện thành có hai, ba vạn người cũng không tiện để tra tìm."

"Không đi thăm dò ư, đại nhân không cần quá mức lo lắng."

Quý Lương thờ dãi: "Hy vọng lần này phỏng đoán đúng."

Trái cây Vô Hoạn là một vị thuốc Đông y, chuyên trị thanh nhiệt trừ đàm, sát trùng, trị cổ họng đau nhức, ho khan... Vô của trái cây còn dùng tẩy rửa, gội đầu, hiệu quả vô cùng tốt.

Từ lúc Quý Lương xuyên qua đến nay, cách năm ba ngày lại lấy mấy xâu xuống, bọc lại dùng thay xà phòng.

"Nói hay lắm, người thật là vô dụng." Quý Lương không ngừng chỉ huy: "Trên đỉnh cây kia có mấy xâu, thấy không?" Nói xong hết sức bắt nã gãi gãi da đầu, hai ngày nay không gội đầu cầu bần đây.

"Đại nhân." Trương Tam từ ngoài viện chạy vào: "Đại nhân, đã có manh mối rồi." Quý Lương cũng bất chấp chỉ huy Lý Tứ, chạy thẳng vào trong thư phòng của huyện nha.

Trong thư phòng, Tô Thu đã đứng đợi ở cửa, thấy Quý Lương vội vàng hành lễ, rồi cũng cùng vào bên trong.

"Sư gia đâu?" Quý Lương tiến vào không thấy có người trong phòng.

"Đã ra khỏi Huyện nha, không biết là đi đâu." Trương Tam cẩn thận hỏi đáp.

Quý Lương gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa, lại nhìn Tô Thu hỏi: "Thế nào?"

"Đại nhân, đã hỏi qua Chu đại gia rồi". Tô Thu kính cẩn đáp lời, "Vào một ngày mưa, Chu đại gia không cẩn thận bị ngã gãy chân, những hôm này đều ở nhà tĩnh dưỡng, bình thường đều do tiểu tử Diệp gia chăm sóc."

"Chu đại gia nói Tiểu tử Diệp gia là người rất tốt, còn bảo ngày thường hẳn được gã chiếu cố, làm công, cho bạc cũng không nhận."

"Tiểu tử Diệp gia là ai?" Quý Lương chú ý đến người này.

Tô Thu lúng túng cười cười, quên bèn đại nhân nhà mình không biết tiểu tử Diệp gia là ai, thích thú giải thích: Tiểu tử Diệp gia cùng ngõ với nhà ta, ở cuối con hẻm. Tên gã là Diệp Xuân, cha mẹ mất sớm, bây giờ sống với nhị nương nương tựa lẫn nhau.

"Nhị nương? Là thân thích?" Quý Lương hỏi thêm vài câu.

"Là bố dượng gã lấy thêm vợ." Khi còn bé, Tô Thu không ít lần bắt nạt Diệp Xuân, nên thường xuyên bị mẹ đánh, sau này lớn lên đi tòng quân nên không còn giao thiệp với gã.

Quý Lương thấy trên mặt Tô Thu có vẻ xấu hổ, thích thú hỏi: "Như thế nào? Từng ức hiếp gã?"

Tô Thu lúng túng, gật đầu: "Khi còn bé ta không hiểu chuyện nên hay bắt nạt gã, cho rằng người có sáu ngón tay là quái vật."

Trong đầu Quý Lương đột nhiên có thứ gì đó nổ tung.

Tô Thu thấy trong mắt Quý Lương đầy nghi ngờ, trong đầu không khỏi hiện ra một bóng người gầy gò, luôn sợ hãi trốn sau đám người, không dám nói chuyện lớn tiếng. Bởi vậy không muốn nói thay gã vài phần: "Đại nhân. Diệp Xuân là người nhất gan, nhưng tâm địa rất tốt."

"A" Quý Lương cũng chẳng hề biết Diệp Xuân kia, nên không có tình cảm. Hơn nữa hiện nay gã là đối tượng tình nghi số một, nên không thể khai dấy đồng tình với hắn.

Tô Thu thấy Quý Lương lạnh nhạt, ngấm lại kính cẩn nói: "Đại nhân, còn có gì phân phó?"

Quý Lương liếc mắt nhìn Tô Thu và Trương Tam ở phía sau, khó khăn nói: "Tô Bộ đầu, vài ngày trước luân phiên phát sinh án mạng, người chết đều có dấu vết bị bóp cổ, mà vết bóp kia rất đặc biệt, lòng bàn tay rộng thùng thình không giống người bình thường, vị trí các ngón tay cũng không hợp lý."

Quý Lương đã nói rõ ràng như vậy, Tô Thu há lại còn không hiểu, nhưng vẫn không muốn tin: "Đại nhân, Diệp Xuân không làm chuyện đó đâu, hơn nữa, huyện Ngô Đồng rất lớn, người có sáu ngón tay cũng rất nhiều, không cách nào phán định đó chính là Diệp Xuân được."

Trương Tam thấy Tô Thu chống đối Huyện lệnh đại nhân, lo lắng, bị đánh bằng roi là chuyện nhỏ, bị sa thải thì thảm rồi, vội vàng nhắc nhở: "Lão đại, đừng chống đối đại nhân."

Quý Lương để cảnh hai người lén lút vào trong mắt, mỉm cười: "Ta chẳng qua chỉ nghi ngờ, cũng đâu nói là gã làm. Trương Tam người dẫn người theo dõi gã, xem gã có gì dị thường không? Tô bộ đầu người... hay cứ bố trí người đi tuần tra, buổi tối phải chặt chẽ một chút, còn buổi chiều ai muốn ra khỏi thành đều phải đăng ký, biết không?" "Đại nhân..." Tô Thu muốn giải thích, hẳn hoàn toàn có thể theo dõi Diệp Xuân.

Quý Lương nhìn đầy mắt Tô Thu đen như than chỉ cười cười: Tô bộ đầu, đã bao nhiêu ngày người không chịu nghỉ ngơi đầy đủ rồi hả? Hôm nay cho người nghỉ nửa ngày, mai lại đến."

"Đại nhân, ta không cần nghỉ ngơi, buổi chiều vẫn có thể đi tuần tra." Tô Thu sợ Quý Lương cứ thế mà sa thải hắn, dù sao trong Huyện nha này cũng có vật mà hắn muốn.

"Người đã thức đêm tuần tra 3 ngày liên tục, cứ cố gắng tiếp e là sẽ xảy ra án mạng rồi. Mau về nghỉ ngơi đi." Quý Lương nói xong liền ra khỏi thư phòng.

"Lão đại, đại nhân cũng vì muốn tốt cho người thôi."

Thành Tây, con hẻm nhỏ Tô gia.

"Mẹ, hôm nay buôn bán thế nào ạ? Trương Tam vẫn mang trên mình phục sức (quần áo + trang sức) nha dịch màu đỏ xám, chỉ thiếu điều không mang yêu đao, tùy ý tựa vào quầy đậu hũ của Tô đại nương."

Tô đại nương đang cúi đầu lau bàn bày đậu hũ, nghe thấy tiếng của Tô Thu thì lập tức ngẩng đầu, thấy khuôn mặt chữ quốc(国) của con trai có phần tiêu tụy, khuôn mặt vốn mừng rỡ lập tức chuyển sang lo lắng: "Con trai, có chuyện gì quan trọng ư? Sao sắc mặt lại kém như vậy?"

"Không có chuyện gì đâu mẫu thân, tại buổi tối mấy ngày nay đi tuần tra nên không nghỉ ngơi tốt." Tô Thu đang nói chuyện lại ngáp một cái.

Tô đại nương vội vàng lau tay lên tạp dề trên hông, đi lên hỏi: "Vậy mau vào nhà đi, mẹ làm cho con chút đồ ăn mà con thích, ăn xong rồi hảo hảo ngủ một giấc." Nói xong muốn đem đậu hũ mới còn dư trên bàn ào tiểu viện phía sau.

"Mẹ, không cần đâu, con đã ăn tại Huyện nha rồi." Tô Thu tranh thủ ngăn động tác của Tô đại nương, đứng dậy vươn tay lấy một miếng đậu hũ vỡ trong chậu bỏ thẳng vào miệng, còn thỉnh thoảng gật đầu: "Mẹ, người làm đậu hũ thật là ngon."

"Người thích thì mẹ làm cho người ăn". Tô đại nương yêu thương nói, chợt nghĩ đến một chuyện: "Đúng rồi, con trai, hung thủ kia đã bắt được chưa? Có manh mối gì không?"

"..." Tô Thu nghĩ đến lời nói của Quý đại nhân lúc sáng, trong nội tâm có chút cảm giác không phải, sắc mặt càng kém hơn.

Tô đại nương thấy thế, chỉ cho là không có manh mối, nhiều lòng mảy mò: "Sao thế, thật sự không có manh mối ư? Người không phải nói Quý đại nhân đã không còn bộ dạng như trước sao?"

"Mẹ, Quý đại nhân tự có tính toán của ngài ấy." Tô Thu lại nhét một miếng đậu hũ vào miệng, lầm bầm "Mẹ, con vào nhà trước."

"Tốt, vậy người đi ngủ một lát đi, buổi tối mẹ sẽ làm món người thích ăn." Tô đại thúc dục.

Tô Thu hạnh phúc cười cười: "Mẹ, người thật tốt." Nói xong liền đi qua quán đến cửa tiểu viện phía sau, vừa mới tới cửa lớn thì nghe thanh âm còi mở của Tô đại nương: "Tiểu Xuân, lại ra ngoài có việc hả?"

Tô Thu nghe thấy tiếng mẹ mình, thân hình chợt dừng lại, chậm rãi xoay người liền trông thấy Diệp Xuân mặc bộ đồ màu xanh lá đứng trước quán nhỏ của Tô đại nương, chỉ gật đầu, nói nhỏ: "Tô đại nương."

"Tiểu xuân, Hôm nay lại ở nhà một mình à? Nhị nương người sao vẫn chưa thấy về?" Tô đại nương có phần bênh vực kẻ yếu: "Bình thường ả vẫn hạn không thể mọc rễ trong thành cơ mà, lần này mong cho nàng ta ở cái sơn cốc kia đừng có về nữa."

Diệp Xuân nhếch môi lắc đầu: "Tô đại nương, ta cũng không biết nữa."

"Buổi tối ăn gì?" Tô đại nương vội vàng cắt một khối đậu hũ bỏ vào trong chén đưa cho Diệp Xuân: "Mang về nhà mà ăn."

Diệp Xuân cười nhạt, đưa tay phải nhận đậu hũ Tô đại nương cho, nghiêm túc nói: "Cám ơn Tô đại nương, đợi nhị nương trở về ta sẽ trả tiền cho người."

Ngày bình thường, bạc Diệp Xuân kiếm được từ làm công đều do Nhị nương Lý Thúy Hoa giữ, trong túi chẳng còn mấy văn tiền.

"Không cần đâu, chẳng đáng mấy đồng, đến lúc đó mang chén trả lại là được". Tô đại nương rất thông cảm với hoàn cảnh của Diệp Xuân, bình thường hay chiều cố hần.

Tô Thu đứng cạnh cửa nhìn Diệp Xuân, tay trái gãi vẩn một mực giấu trong tay áo, tay phải bưng chén đậu hũ, chậm rãi đi vào sâu trong ngõ nhỏ, tấm lưng kia trông cực kỳ cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Quán Trọ Ở Thành Nam Sau Giờ Ngọ Vô Cùng Náo

Nhiệt

Đa số những người không phải lo kiếm sống trong huyện Ngô Đồng đều sẽ tới chợ Hoa Điều ở thành nam đi dạo. Đương nhiên không phải rảnh đến đây tản bộ mà là vì ở sâu trong chợ có rất nhiều quán trà kiểu như sòng bạc: Sòng bài, bên trong có chọi gà, đấu vịt, đấu đấu.

Quý Lương hôm nay mặc một thân hoa phục màu đen, cổ và tay áo thêu một ít hoa văn chìm bằng chỉ đỏ sậm, càng thêm trầm ổn và khí thế. Trên đầu vẫn như cũ cài một cây trâm phi thủy, hàng tay cầm quạt xếp để sau lưng, xuyên thẳng qua đoạn đường hồi hải vào bên trong.

Các cô nương qua lại thấy Quý Lương bộ dáng công tử văn nhã, cùng tùy tùng Lý Tứ lúc nói lúc mỉm cười không khỏi xấu hổ đỏ mặt, tâm thần hoảng loạn (^o^).

"Đại nhân, người xem đi, đoạn đường này người đã trêu chọc biết bao cô nương." Trong lời nói Lý Tứ không khỏi toát ra vẻ hâm mộ.

Quý Lương đứng lại, vỗ vỗ bả vai Lý Tứ còn cao hơn chính mình một chút, trấn an nói: "Ta biết thừa gần đây người kéo Lục thẩm đi nhờ Hoa môi bà (bà mối) giúp người làm mai, tuy rằng không thành công nhưng người cũng không cần quá khổ sở, dù sao Hoa môi bà kia cũng không đáng tin cậy."

Lý Tứ mặt như khóc tang, "Thà rằng đi hủy miếu, cũng không thể hủy đi một mối hôn sự. Đại nhân còn có người như người sao?"

"Người cũng không phải không được mà." Quý Lương thờ dãi, "Ta nghe nói cái Hoa môi bà kia ưa thích ghép đôi cho mấy dạng người không đứng đắn, người không thành lại là chuyện tốt."

"Đại nhân, Hoa môi bà nói làm mai cho ta với một cô con gái rượu." Lý Tứ nói lời này ra, lại có chút oán khí, "Đại nhân, việc này cũng phải trách người, cô nương nhà người ta ghét bỏ ta chỉ là một tên tùy tùng, chẳng mấy đẹp trai. Theo lý ta là thân tín của người, lớn lên cũng không tệ lắm, nhưng bị đại nhân người chen ép bên dưới, lộ ra cái gì cũng không được." Lý Tứ lẩm bẩm, "Chẳng lẽ ta phải mang chuyện ta còn có mấy ngàn lượng bạc nói cho cô nương kia mới được ư?"

Quý Lương nghe xong, nếu có râu ria chắc là đã sớm tức đến vênh lên, hán đẹp trai cũng không thể trách hán nha. Giơ quạt xếp trong tay ngỏ nhẹ lên đầu Lý Tứ, "Người gốc quá, vạn nhất người ta lừa bạc thì làm sao? Một mình người giữ nhiều bạc như vậy thật nguy hiểm, thôi đưa đây để bản quan trông nom giúp cho."

"Đại nhân, bạc của người bị Chúc sư gia lừa hết? Nên giờ ngập nghề của ta sao?" Lý Tứ nhìn khuôn mặt Quý Lương cười nhẹ, cảm giác, cảm giác trong ngực cười ẩn chứa rất nhiều dao mổ heo, vội âm thầm đề chặt túi tiền bên hông, khi chắc chắn bạc vẫn còn mới yên tâm.

Quý Lương nhìn toàn bộ động tác của Lý Tứ, khóe miệng co quắp, khiêu mi nói: "Ta nói cho người biết, cố gắng sang năm chúng ta về Lạc Thành rồi, người muốn ở chỗ này ở rẻ?"

"Đương nhiên không." Cha mẹ Lý Tứ vẫn đang ở Lạc Thành đây. Quý Lương đang muốn nói tiếp liền thấy Trương Tam mặc một thân thường phục lên lút đứng ở một quán sơn phần bên cạnh, giả bộ như đang chọn đồ. Người bán hàng rong nhiệt tình chào hàng, cái gì mà sơn phần bột nước có thêm bột trân châu, và các tài liệu trân quý, đã dùng thì vua cũng thỏa mãn.

Quý Lương nhìn theo hướng mắt của Trương Tam, thấy Diệp Xuân vẫn như cũ mặc một thân áo vải qua giặt giũ mà chuyển sang trắng xanh, vàng ả cúi đầu, đang nói gì đó với phụ nhân ở đối diện. Đến gần vài bước, liền nghe phụ nhân kia quát mắng Diệp Xuân, "Lại là người, cái thứ đồ phân, hề gặp là xui xẻo, lửa nướng khô tám đời, ra cửa đụng ngay phải thứ như người."

"Ta... thực xin lỗi..." Diệp Xuân ngập ngừng xin lỗi, vậy mà lại khiến phụ nhân kia càng thêm khó chịu, "Quả nhiên là thứ đồ không ai dùng, cả nói cũng không được, sống kém kỏi như vậy sao người không chết luôn đi."

Quý Lương thấy sắc mặt buồn nôn của phụ nhân kia, nhớ lại ngày ấy ở hẻm nhỏ đông thành cũng gặp phải mụ, cũng y như vậy, Diệp Xuân khiêng nửa miếng thịt heo bị mắng té tát.

Diệp Xuân cúi đầu, không thấy rõ biểu ộ trên mặt, chẳng qua thân thể gã đang run nhè nhẹ chứng tỏ gã đang tức giận cực độ.

Một bà chủ cửa hàng hảo tam ra hòa giải, "Được rồi được rồi, Đại muội tử (em), gã cũng hông cố ý đụng vào người, người cũng đừng quá so đo."

"Đúng vậy, cũng chẳng phải chuyện gì to tát cả."

Mọi người "người một lời, ta một câu" nói phụ, nghe vậy phụ nhân kia cũng mắc cỡ, ra vẻ rộng lượng vẫy vẫy tay, "Ta cũng không muốn so đo với gã, nhưng gã là loại xui xẻo, gặp lần nào hỏng lần ấy, phi." Phun một bãi nước bọt trên đất xong liền gạt đám người, nhắm về hướng đông bên cạnh mà đi.

"Phụ nhân Chu gia này sao lại nóng này như vậy." Có người quen biết lên tiếng.

"Chuyện này người không biết đâu, nghe nói phụ nhân Chu gia đi đánh bạc thua hơn mấy chục lượng."

"Khó trách gặp lần nào hỏng lần ấy."

"Ai biết được."

...

Diệp Xuân cúi đầu đi từ trong đám người ra, lướt qua bờ vai của Quý Lương.

Quay đầu nhìn lại trong thoáng chốc vừa vặn thấy gã ngẩn đầu, khuôn mặt của gã bình thường không có gì lạ, trong mắt là ác độc, oán hận, sát khí, hàm răng cắn chặt môi rịn ra một chút tơ máu.

Quý Lương nhìn thoáng qua bóng lưng biến mất trong đám người, mím môi suy tư.

"Đại nhân..." Trương Tam cầm trong tay mấy hộp son phấn, về mặt lưng túng chạy tới bên cạnh Quý Lương, nhỏ giọng hô.

Quý Lương mắt nhìn bộ dáng không được tự nhiên kia của Trương Tam, cũng không trêu chọc, "Đuổi kịp gã, khả năng đã chờ không được."

"Vâng." Nói xong đưa cái hộp son phấn cho Lý Tử, nhỏ giọng nói: "Mang về giúp ta."

"..." Quý Lương vừa muốn nói gì chợt nghe sau lưng có người gọi, xoay người liền nhìn thấy một người quen.

"Quả thật là Quý đại nhân, ta còn tưởng mình nhìn lầm chứ." Mạc Tri Noãn mỉm cười chào hỏi, "Đại nhân cũng tới chỗ này mua hoa?"

Quý Lương nhìn Mạc Tri Noãn, áo tơ thượng đẳng màu xanh, nụ cười ấm áp, làm cho người ta không nhận được thân cận, lại nhìn gã sai vặt phía sau hắt ôm một chậu hoa cúc kiêu diễm, nên tiên lên hai bước nói: "Đứng rồi."

Mạc Tri Noãn nhìn hay tay Quý Lương trông trơn, thích thú hỏi: "Vậy đại nhân đã ưng ý cây nào chưa? Bên trong có không ít cây hoa cúc giống, có Chu Đan Hồng Sương, còn có Hương Sơn Sò Phượng." (Chịu nha, chắc là một giống cúc của tàu)

"..." Trong trường hợp này có thể nói Quý Lương hấn đến để xem chơi gà sao?

Lý Tử đem son phấn nhét vào trong túi trước ngực làm ngực gã phình lên, vừa ngốc nghếch chít chít tiên lên nói: "Đại nhân, chơi gà sắp bắt đầu rồi, chúng ta mau vào thôi."

"..." Quý Lương, Thật là muốn một tát đập bay gã, sao gã có thể ở trước mặt người khác làm mất mặt mũi hấn đây?

Mạc Tri Noãn nhìn về lưng túng trên mặt Quý Lương, rất nhanh cấp cho Quý Lương một cái bậc thang, "Oh... Đại nhân cũng biết hôm nay là ngày đẹp nên đến quan xem chơi gà sao? Ta mới mua hoa cúc cũng muốn đi vào xem một chút đây. Quý đại nhân không bằng chúng ta đi chung được không?"

Chắc chắn chắc... Nói chuyện thì tao nhả hửu lễ, quan tâm như vậy, như vậy...hiếu chuyện? Quý Lương moi hết ruột gan, cuối cùng vô lực từ chối. Quan trọng nhất là so với Chúc Ti Nam cái loại người có vào chứ không có ra mạnh thì hơn nhiều. Lập tức liền cười gật đầu, đồng thời làm ra tư thế xin mời.

Mạc Tri Noãn đuổi kịp Quý Lương, đi bên trái phía sau hấn.

Lão bản quán trà đang ở cửa đón khách, thấy Quý Lương bước lên bậc thang tiến đến, trong lòng không khỏi thầm than, vị tổ tông này sao hôm nay lại tới rồi hả? Còn nhớ ngày đó Quý đại nhân ngày đêm ngâm mình ở chậu trắng sau quán trà này, thua sạch tiền rồi còn quỵt nợ, đã gần một tháng không thấy lui tới cứ tưởng hấn đã thay đổi rồi.

Lại nhìn phía sau Quý Lương là Mạc Tri Noãn công tử không ai không biết, trên mặt lập tức chất đầy nụ cười, tiến lên hơi khom người, dẫn nhị vị đại gia đến phía sau quán trà, "Mạc công tử cùng Quý đại nhân có thể cùng tới đây, làm cho quán trà của kẻ hèn này càng thêm vẻ vang."

Quý Lương cười cười, cũng không vạch trần lời nói không coi trọng và ánh mắt đầy ghét bỏ của lão vừa rồi.

"Tìm một nhả gian có thể nhìn thấy hậu viện, mang thêm một bình trà đến" Mạc Tri Noãn nói.

"Tốt, nhị vị mời sang bên này." Lão bản quán trà cười tủm tủm dẫn hai người lên lầu, đẩy mở một gian phòng "XUÂN", trong phòng mùi hoa Quế thoảng thoảng bốn phía.

Lão bản khom người mời mấy người lên nhả gian, sau đó mở toàn bộ cửa sổ trong phòng ra, ngay lúc đẩy cửa liền có thể nghe thấy tiếng ồn ào trong sân: "Mạc công tử, ở đây ở thể thấy cảnh tượng ở hậu viện."

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Chơi Gà

Quý Lương đi đến bên cửa sổ, tựa vào song cửa tình tình hướng bên dưới. Tiểu viên tứ giác trồng đầy Quế Hoa thụ, vừa lúc hoa Quế nở thảo nào trong

phòng tràn ngập hương hoa. Trong sân là một vài hàng rào nhỏ vây quanh lối đi, cạnh đó là một chiếc bàn để đặt cược, còn có một ít thẻ bài treo điểm. Xung quanh lối đi là một vòng chỗ ngồi hình thang được dựng tạm, bên trên ngồi đầy người, để mọi người dễ quan sát tình huống bên dưới.

Quý Lương nhìn cảnh vật bên trong cảm thấy rất không tệ, mọi người cũng không chen lấn một đồng quanh vòng đấu rồi hú hét như trong tưởng tượng.

Mạc Tri Noãn thấy Quý Lương đứng bên cửa sổ nhìn chằm chằm bên dưới, cũng đứng sang bên kia nói: "Đại nhân rất thích chơi gà ư?"

Quý Lương cười lắc đầu, "Ta đã lâu không tới xem, cho nên cảm thấy đặc biệt mới lạ."

Mạc Tri Noãn mắt nhìn tình hình trong sân nói: "Hôm nay Thường Thắng Tướng Quân Hắc Ứng (tên con gà) quyết chiến với tân hắc mã Trường Minh (tên con gà).

"Con Trường Minh kia vượt dự kiến của nhiều người, thắng trước trong chợ bán thức ăn vì kêu suốt thời gian nửa nén hương mà có tiếng, sau đó được Cầu Kim - Công tử Cầu gia ra giá cao mua về đặt tên là Trường Minh. Con gà này lông sau cổ màu đỏ, lông chân và lông đuôi màu đen, là hồng kê thượng đẳng nhất (gà tốt nhất). Nửa tháng nay chiến không đối thủ, sau đó tuyên chiến với quán trà Thanh U này, muốn so chiêu với Hắc Ứng nhà hắc." Mạc Tri Noãn biết những thứ này, chỉ vì cha yêu thích chúng, lão viên ngoại dựng râu tròn mắt đứng đối diện con gà trong đám người kia chính là cha của Mạc Tri Noãn - Đông Hữu Quyên.

"Hóa ra Mạc công tử có nghiên cứu đối với chơi gà, ta còn lầm tưởng rằng người là nhà sĩ thích cầm kỳ thi họa đấy." Quý Lương có chút giật mình.

Mạc Tri Noãn nghe xong, nhẹ giọng cười: "Đại nhân nói ta không làm việc đảng hoàn cũng được đấy."

"Ta cũng biết Mạc công tử buôn bán khắp các địa phương ở Kinh Nguyệt quốc (cái tên nước khiến ta...), đây cũng không phải là việc mà một người không đảng hoàn có thể làm được đâu." Quý Lương chân thành nói, mắt thấy khuôn mặt Cầu Kim với cái đầu bóng đang ngồi ở đối diện đập vào mặt, nhớ lại Quý Lương đã từng đi nghe hí khúc với Cầu Kim đấy.

"Đại nhân khen trật rồi." Mạc Tri Noãn cười nói.

"Thế nào, mọi người đều biết ngài là thanh niên tài俊." Quý Lương thành thật, "Tại hạ thật bội phục."

Mạc Tri Noãn yếu ớt cười, ôn nhu như gió xuân: "Đều là người trong Huyện đồn thổi mà thôi, Đại nhân uống trà." Mạc Tri Noãn cẩn thận vuốt vuốt ống tay áo, nhắc âm trà rót cho Quý Lương chén nước, động tác nước chảy mấy trôi cực kỳ ưu nhã.

"Tạ Mạc công tử." Quý Lương bụng chén trà nóng đang bốc hơi, hít sâu, hương trà nhàn nhạt làm tâm hồn tỉnh táo.

"Quý đại nhân, không đặt cược sao?" Thanh âm dễ nghe của Mạc Tri Noãn mang lên bên tai.

"Không được đâu, ta không hiểu nhiều." Quý Lương lắc đầu, ngẩng lại trước kia thua nhiều ngân lượng như vậy. (Quý Lương trước đây nha).

"Đại nhân giác ngộ như vậy, thật là tốt. Không giống cha ta mấy chục năm vẫn chứng nào tật ấy."

"Đông viên ngoại thích chơi gà ư?"

"Đúng vậy, ở kia đấy." Mạc Tri Noãn tựa bên cửa sổ, chỉ chỉ một người đàn ông trung niên bụng phệ ở khán đài trước mặt, hai mắt lão nhìn chằm chằm Hắc Ứng, không ngừng gào thét: "Hắc Ứng...Hắc Ứng..."

"Ông ấy cũng chỉ yêu thích này thôi." Trong giọng Mạc Tri Noãn mang chút bất đắc dĩ, giống như không thèm để ý Đông viên ngoại bài bạc thua tiền, chỉ muốn lão được an nhàn một chút.

Quý Lương nhớ tới lời đồn đại về Đông viên ngoại, nghe lão dựa vào thổ sản vùng núi mà làm giàu, sau đó ở rể Mạc gia kinh doanh tư lự, mọi việc trong nhà đều do phu nhân Mạc Như Mỹ quản lý, bà ta chính xác một con cọp cái đúng nghĩa.

(biết vì sao anh này họ Mạc mà cha họ Đông chưa? ^_^)

Mạc Tri Noãn bụng cốc trà bốc hơi nóng, khẽ chạm môi lại hỏi: "Đại nhân, Ta nghe Huyện nha vì mưa gió mà hồng rất nhiều phòng, ngài có cần hỗ trợ không?"

"Không cần làm phiền Mạc công tử, Huyện nha đã mời Sư phụ gạch ngói tìm ngày tốt để khởi công rồi."

"Cũng tốt, Sợ là phải qua trung thu, Thời tiết bây giờ mưa rào, sấm chớp e là có sửa cũng phải ngừng lại."

"Àn, qua trung thu lại giải quyết, không vội."

"Đêm trung thu Thư viện Tấn Hoa kết hợp với Huyện nha tổ chức hội Đèn Lồng, đại nhân có đến xem lễ không?" Mạc Tri Noãn hỏi.

Quý Lương đương nhiên biết việc đó, đã giao hết thầy cho Chúc Ti Nam xử lý. "Đến lúc đó rồi nói sau."

"Nghe nói, pháo bông ở hội đèn lồng có thể so với pháo bông nhà giàu ở Kinh thành, hơn nữa tiền thưởng cũng rất phong phú." Mạc Tri Noãn cười,

"Mấy năm qua cũng có hội đèn lồng nhưng tất cả mọi người cũng không chờ mong đến như vậy."

Lọt vào tai Quý Lương chỉ sót lại mấy chữ "có thể so với nhà giàu ở Kinh Thành", Chúc Ti Nam là loại người keo kiệt sao có thể hào phóng như vậy, Tân Hoa thư viện là dựa vào người quyền tiền mà thành lập, vậy bạc kia từ nơi nào đến?"

Mạc Tri Noãn đợi đã lâu, vẫn trầm mặc như cũ, nghiêng đầu nhìn bộ dáng nghi hoặc của Quý Lương, trong nội tâm sinh ra vài phần buồn cười, "Mấy người trước, Chúc sư gia có hạ thiệp mời, mời phú hộ trong huyện hỗ trợ, quyên góp một ít ngân lượng chuẩn bị cho hội đèn lồng."

"Đa tạ Mạc huynh đã trợ giúp." Quý Lương cảm tạ, trong lòng thầm mừng Chúc Ti Nam lên lút xin hỗ trợ, khẳng định toàn bộ bạc đã lọt vào trong túi hẵn hết rồi.

"Đại nhân, Trường Minh thắng rồi." Lý Tứ kêu to.

"Thắng thì thắng, người hưng phấn cái..." Cọng lông à...

"Đại nhân, ta vừa đặt cược đấy." Lý Tứ hưng phấn hận không thể chạy ngay xuống đấy, bèn nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, đông đông đông chạy xuống lầu.

"Mạc công tử để người chê cười rồi." Quý Lương đưa tay nâng trán. áy náy nói.

"Không ngại." Mạc Tri Noãn khẽ cười.

Quý Lương nhìn nụ cười ấy không tự chủ được nghĩ, nếu hắn có thêm cái lúm đồng tiền như Chúc Ti Nam thì cười rộ lên nhất định càng đẹp hơn.

Ở một chỗ trong gian phòng đối diện, không gian tĩnh lặng, mùi hương trà cùng hương hoa Quế cũng không sao giấu được sóng ngầm cuộn cuộn.

"Kia chính là Huyện lệnh Ngô Đồng Quý Lương?" Tiếng hỏi trầm thấp khàn khàn phiêu đảng trong gian phòng trang nhã, người nghe lại cảm thấy mồ hôi lạnh ứa ra."

"Đúng vậy, Phó gia." Nơi hẻo lánh một bóng người cúi đầu không thấy rõ vẻ mặt.

"Đã nhiều ngày như vậy, tìm được chưa?" Phó gia dạo bước đến bên cạnh người này, càng hạ thấp tham âm hỏi.

"Thuộc hạ... Thuộc hạ đã lật khắp nơi trong Huyện nha nhưng cũng không tìm được." Thanh âm có chút run rẩy.

"A? Người nói xem ta cứu người để làm gì, một chuyện còn con cũng làm không xong."

"Phó gia, kể từ đêm đó, ở Huyện nha, bên cạnh Chúc sư gia xuất hiện rất nhiều cao thủ tùy tùng, thuộc hạ suy đoán thân phận của Chúc sư gia rất không tầm thường, Phó gia muốn từ trên người Chúc sư gia..." "Cái người này tựa hồ bất chấp mọi giá rồi, mắt nhìn khuôn mặt bình thân của Phó gia tiếp tục nói: "Phó gia, xin hãy cho thuộc hạ một cơ hội nữa, thuộc hạ nhất định sẽ tìm được."

"Chúc sư gia?" Phó gia bỏ xuống nghi hoặc, lạnh lùng nói: "Nhị gia cuối tháng sẽ đến Huyện Ngô Đồng, người tự mình xử lý đi. Còn nhớ trong nhà người còn có mẹ già, còn có người nào nữa kia mà?"

"Tạ Phó gia nhắc nhở."

"Cút."

"Vâng." Người trong góc lên tiếng liền nhanh chóng rời đi, biến mất khôn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Phó gia, người này không thể tin." Một Hắc y nhân bên cạnh lên tiếng.

"Người có thể tin ư? Cái loại không có tiền đồ." Phó gia nhắc chân đã vào người Hắc y nhân.

Đội Quý Lương và Mạc Tri Noãn đi ra khỏi phòng thì đã sắp đến giờ Dậu, hai bên sau khi tạm biệt, Quý Lương liền đi về hướng Huyện nha.

Vừa đi vài bước thì đụng phải Cầu Kim đầu đội lông gà trống đi ngang qua, theo sau là một tên tùy tùng.

"Ồ, đây không phải Quý đại nhân sao? Lâu rồi không gặp, đến Túy Hồng lâu nghe xướng khúc thế nào? Chỗ ấy vừa có thêm mấy tiểu quan (traí bao), lớn lên rất anh tuấn." Cầu Kim từ trước đến nay quen thói, muốn tiến lên vịn vào bả vai mảnh mai của Quý Lương.

Còn chút khoảng cách thì bị một cây chiết phiến (quạt) ngăn lại.

Tay bị ngăn cản, trong lòng Cầu Kim nhất thời nổi hỏa, cái tên Quý Huyện lệnh này so với mấy tên tiểu quan kia còn ngon hơn nhiều, thật vất vả mới chiếm được chút tiện nghi đã bị ngăn trở, nộ khí bốc lên: "Người là ai? Cút ngay, không thấy ta đang vui vẻ nói chuyện với Quý đại nhân sao?"

Quý Lương quay người thấy Chúc Ti Nam nhú lông mày lại, lập tức nhảy sau lưng hắn: "Chúc sư gia, hần mời ta đi dạo Túy Hồng lâu."

"Muốn đi sao?" Chúc Ti Nam ôn nhu nói.

"Không muốn!" muốn đi cũng phải vụng trộm mà đi nha.

"Cái người này là ai đây, ôm gà ị loạn khắp nơi, thật không có đạo đức nơi công cộng." Chúc Ti Nam liếc mắt nhìn Cầu Kim, vừa dứt lời đã thấy tiếng "Phốc" vang lên, chú gà trống bị tiêu chảy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Đấu Gà

Chương 36: Đấu gà

Quý Lương nhìn đai lưng của Cầu Kim xuất hiện một "bãi" màu xanh đen, lại nhìn gã ôm Trường Minh, trong cảnh vút đi cũng không được mà giữ lại cũng không xong, hết sức lúng túng.

"Phốc" Quý Lương không nhịn được bật cười.

Sắc mặt Cầu Kim chuyển sang màu đen như Bao Công, thấy Quý Lương cười buông thả, trong lòng gã cực kỳ khó chịu, nhưng ngại thân phận của Quý Lương, cũng không dám phát tác.

"Thực xin lỗi, ta nhịn không được." Quý Lương nói xong vội vàng che miệng lại, nhưng vẫn không thể che kín hai con mắt cong cong như vầng trăng.

"Chúc sư gia, đây là Cầu công tử và... gà chiến của gã." Quý Lương không biết Chúc Ti Nam không biết thật hay là giả vờ, nhưng vẫn kiên trì nói đệm vài câu.

"A?" Chúc Ti Nam giương cao giọng, nghe xong, Quý Lương như mở cò trong bụng, mỗi lần bộ dạng hần như vậy đều khiến người khác phải ghen hợ.

"Đúng rồi, Chúc sư gia, con gà trong ngực Cầu công tử vừa chiến thắng "Thường Thắng Tướng Quân" Hắc Ứng, đã nhận được vinh dự thật lớn." Quý Lương giới thiệu rất đúng trọng tâm.

Lý Tử còn đang đắm chìm trong việc thắng cược, không cách nào kìm chế.

Chúc Nhất thương xót nhìn Cầu Kim và con gà của gã, công tử được rồi đấy! Đến cả con gà ngài cũng không chịu buông tha!

Chúc Ti Nam cười nhạt gật đầu, chấp tay nói khẽ: "Hạnh ngộ."

"Không dám." Cầu Kim ôm con gà kiêu gạo gật đầu, tên sư gia này so với Huyện lệnh càng có nhiều hương vị hơn.

Chúc sư gia trông thấy ánh mắt buồn nôn của Cầu Kim, vụn lông mày quay về phía Quý Lương nói: "Đi thôi."

"A? Ngươi bỏ qua cho gã à?" Quý Lương khó hiểu, hôm nay Chúc Ti Nam sao lại đổi tính rồi?

"Đại nhân nói phải, không thể để ta buồn nôn vô ích được." Chúc Ti Nam dừng lại, nghiêm mặt nhìn Cầu Kim, "Cầu công tử, chắc hẳn ngươi đã biết, Huyện lệnh lúc mới nhậm chức đã ban lệnh phải giữ đường phố sạch sẽ, súc vật bị tiêu chảy không được chạy rong ra đường chính, nếu không phải nộp 2000 lượng cho huyện theo luật."

Khóe mắt Quý Lương co rút, hần từng ban luật thiếu đạo đức như vậy? Sao hần không biết?

"(phân gà) Không có rơi trên đường phố." Cầu Kim liều chết không nhận, còn cố gắng lui về sau hai bước.

"Toẹt" (âm thanh bắt hủ)

Bãi phân gà vốn chất đồng trên đai lưng của Cầu Kim đã "không may" rơi xuống đất.

"Ha" Quý Lương nhanh nhẩu chỉ vào đồng phân "màu sắc đẹp đề" trên nền đá xanh, "Thế này, còn dám chối nữa không?"

"Nhị công tử, nếu không. " Gã sai vật sau lưng Cầu Kim run rẩy nhỏ giọng kêu.

"Nếu Cầu công tử không mang sẵn bạc, lát nữa ta sẽ phải nhả dịch đến thu sau, cảm tạ Cầu công tử đã ra sức vì Huyện Ngô Đồng." Lúc này Quý Lương biết không thể né được, vội đứng dậy "giờ" giọng quan.

Nếu theo tính khí nóng nảy ngày trước, thì Cầu Kim kiên quyết không giao, nhưng vì gần đây cha gã đã dặn dò, đành phải cố nén bực tức, cau mày móc bạc có được từ thắng đầu gà ra nộp cho Quý Lương.

Quý Lương cũng không so đo, thò tay nắm 10 tờ ngân phiếu trăm lượng, hít hít cái mũi, "Ách... Phía trên ngân phiếu cũng có mùi phân gà, người xem" Nói xong liền đưa tới trước mũi Chúc Ti Nam, "Người xem."

"..."

Cầu Kim tức run cả người, ôm Trường Minh quay người đi về hướng ngược lại.

Còn nghe Quý Lương ở sau lưng hảo tâm dặn dò: "Cầu công tử, gà nhà ngươi hình như đã ngã bệnh, mau mau tìm đại phu xem sao."

.....

"Nghe nói người tìm bọn Cầu viên ngoại chi tiền để tổ chức hội đèn lồng Trung Thu?" Quý Lương trước "hỏa nhãn kim tinh" của Chúc Ti Nam chăm chú nhét ngân phiếu vào trong túi, bỏ qua khúc miệng co giật của ba người còn lại, cực kỳ tự nhiên mà hỏi.

"Án."

"VẬY cái khoản kia định phân chia thế nào." Quý Lương tham tài vươn tay trái của mình ra đòi tiền.

"Dùng hết rồi."

"Làm sao được, chừng đó ít nhất cũng 5 vạn lượng" Quý Lương cũng không ngốc nha.

"Thích tin hay không thì tùy."

"Ngươi..."

Đạo bước đã đến huyện nha, Chúc Ti Nam đột nhiên dừng bước lại, cúi nhìn người mang cả đồng của là Quý Lương, cất giọng nói: "Lấy ngân phiếu vừa rồi ra đây."

"Ngươi không phải không cần à?" Quý Lương che túi trước ngực, sau đó lui lại một bước lớn.

Chúc Ti Nam tủm tỉm: "Lúc này mùi hương kia quá nồng, để người ngồi trước cho bớt mùi." Nhìn bộ dạng cẩn thận của Quý Lương, "Đại nhân cứ yên tâm, theo như khế ước bán thân của ngài, ta sẽ vẫn cho người 4 trăm lượng đấy."

"..." Lý Tứ ôm cái hộp son phấn của Trương Tam mà lắc đầu, mỗi đại nhân liều chết không từ, nhưng kết quả cuối cùng đều phải cắt đất đền tiền.

"Chúc sư gia, người dẫu ta hôi bạc cũng không thêm phân cho ta một đồng, giờ còn không biết xấu hổ mà tìm ta đòi bạc? Ta không đưa!" Quý Lương gào thét tháo chạy vào trong Huyện nha.

Quý đại nhân người ta là một thiếu niên anh tuấn, bị công tử áp bức không thể nào minh oan, Chúc Nhất không nhìn nổi nữa: "Công tử, người đừng khi dễ Quý đại nhân quá."

"Án." Chúc Ti Nam nhìn Quý Lương vừa chạy thực mạng vừa la hét, quay đầu cười tủm tỉm nhìn Chúc Nhất, "Xem đi, người ta càng bị áp bức càng thêm khỏe mạnh, lại nói cái tên Kinh Ngũ khốn kiếp kia khi nào mới chịu trả tiền đây? Trước trung thu mà không thấy bạc thì người phải đến đòi."

"Công tử, đó là việc của Chúc Nhị, tiểu nhân... không dám qua mặt..." Chúc Nhất muốn đầu lý, nhưng lại thiếu đi vài phần dũng khí, nói chuyện trở nên lấp bắp.

Chúc Ti Nam cười cực kỳ vô hại, đưa tay vỗ vỗ bả vai Chúc Nhất, thân mật dặn dò: "Ta rất coi trọng ngươi."

"..."

Canh ba giờ Hợi, huyện Ngô Đồng bốn bề yên lặng, ngoài thành tiếng ếch kêu râm ran thêm vài phần thú vị.

Sâu trong cánh rừng bên ngoài thị trấn, Quý Lương và Chúc Ti Nam đứng trong bóng tối nhìn thị trấn xa xa đang dần dần ngủ say.

Đây là lần hành động đầu tiên trong đời của Quý Lương, ngấm lại cũng có chút kích động!

"Đại nhân, đã chuẩn bị ổn thỏa." Tô Thu thấp giọng nói.

Quý Lương trầm mặt không lên tiếng, mắt nhìn chăm chăm cửa thành tây cách đó không xa, trên cửa thành kia treo một chiếc lồng đèn âm đạm, giúp người đi đêm phân biệt rõ phương hướng.

Hôm nay vào giờ Tuất, Trương Tam sai người đến báo phía Diệp Xuân có dị thường, ở bên ngoài sân nhỏ mà Diệp Xuân cư trú nghe thấy âm thanh mắng nhiếc đầy tức giận, lại như có tiếng bóp cổ của một giọng nữ, kẻ đó Diệp Xuân lại giúp Chu đại gia đẩy một chiếc xe nhỏ đi về hướng thành đông.

Sau đó, nương nhờ đêm tối gã theo chân phụ nhân đã mắng gã lúc chiều đến thành nam.

Đáp án kia đã được miêu tả hết sức sinh động, chỉ cần đợi lát nữa thôi.

"Đông -- đông! Đông!" Âm thanh điểm canh vang lên trong thành, nhanh chóng truyền lại: "Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa."

"Đã canh ba." Quý Lương ngẩn đầu, xuyên qua nhánh cây nhìn vầng trăng hình bán nguyệt, quay đầu lại hỏi: "Hội đèn lồng trung thu thưởng bao nhiêu bạc thế?"

Chúc Ti Nam cười không nói.

"Đại nhân, Diệp Xuân đã ra khỏi thành, đi đến rừng cây bên này." Tô Thu nhỏ giọng nói.

Quý Lương nhìn lại hướng cửa thành, quả nhiên nhìn thấy Diệp Xuân đang đẩy một chiếc xe nhỏ đi ra. Chiếc xe đẩy kia chất đầy phân và nước mã, bên trên treo một chiếc đèn lồng âm đạm làm bằng trúc, ánh nền mờ nhạt khiến khuôn mặt gã có chút quỷ dị.

Trục xe được chở vật nặng di chuyển phát ra âm thanh rọc rọc khó nghe, cứ như lâu rồi không được tra dầu mỡ, bánh xe cán qua con đường nhỏ trải đá xanh, tiến về cánh rừng chuyên để xử lý vật chất ô uế.

"Trương Tam đâu?" Quý Lương thấy Diệp Xuân xuất hiện đã một hồi lâu nhưng vẫn mãi không thấy bóng dáng của Trương Tam đâu.

"E là trên đường chậm trễ." Tô Thu không dám đưa ra kết luận.

"Phạm Lang, Lưu Võ, các người dẫn người vào trong thành tìm xem." Quý Lương có dự cảm chẳng lành, nhìn chăm chăm thân ảnh đơn bạc của Diệp Xuân đang ra sức đẩy xe trong đêm tối.

Tất cả mọi người ngừng thở, cảnh giác phòng bị, trừ một người là Chúc Ti Nam còn đang ngái ngủ dưới gốc cây.

Chỉ thấy Diệp Xuân đẩy xe ngừng lại trong rừng, xách những thùng được đầy sẵn, đổ xuống một cái hố lớn.

Một thùng lại một thùng, cực kỳ thông thả.

Diệp Xuân đặt thùng lại trên xe, bắt đầu đẩy trở về, ngay phút chốc chuẩn bị rời đi, gã quay đầu hướng về vị trí Quý Lương đang ẩn nấp cười lạnh, rất nhanh đã gục đầu xuống đẩy xe trở về.

Tô Thu thấy vậy thở dài một hơi, sau đó nhìn Quý Lương với sắc mặt mờ ảo trong đêm tối, cẩn thận hô: "Đại nhân..."

Quý Lương nhú lông mày, mắt nhìn Chúc Ti Nam, đôi mắt kia vẫn một màu sâu thẳm không thấy được một chút cảm xúc, đợi giây lát mới nghe Chúc Ti Nam nói: "Đại nhân đã có suy đoán, cứ thế mà làm."

Quý Lương mím môi, mặt mày nhăn nhúm, "Mau phái người đi theo gã, tìm Trương Tam ngay."

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Soát Nhà

Dịch giả: madokangokngkeck

"Đại nhân... ta đi ngay." Trương Tam thấy Quý Lương có phần nóng nảy, liền quay người phân phó nha dịch đang ẩn nấp xung quanh rút lui.

Lần này, là Trương Tam theo chân Diệp Xuân.

Sau khi Diệp Xuân trở về từ thành Tây thì ở mãi trong tiểu viện không thấy ra ngoài, Trương Tam nằm trên bờ tường nhìn nền trong nội viện phụt tắt, nhẹ nhàng thở ra, chỉ ít thì như vậy Diệp Xuân cũng không giống hung thủ giết người.

Mà bên kia, Phạm Lang và Lưu Võ từ thành đông chạy tới, đụng phải Chu Lão Thất, nha dịch cuối cùng mà Trương Tam sai về báo tin, địa điểm hành động là ngõ hẻm Thanh Y ở thành đông, ngay tại cửa hàng may vá của gia đình vị phu nhân đã chữa mắt Diệp Xuân lúc chiều.

Lúc này, cửa hàng may vá lớn kia đã đóng chặt cửa, chiếc đèn lồng trúc đã tắt lửa theo gió đông đưa. Trên mặt đất có một chút máu, rất ít, chỉ vài giọt mà thôi.

Phạm Lang nhìn vết máu kia, trong nội tâm sinh ra dự cảm chẳng lành, đang chuẩn bị đi thông báo cho Quý Lương thì đã thấy đoàn người Quý Lương tìm đến.

"Đại nhân, không phát hiện ra tung tích của Trương Tam, nhưng ở đây có vết máu." Phạm Lang duỗi ngón tay trỏ chạm vào vết máu thấy nó còn chưa khô, "Xem ra, đã được 2 khắc chuông."

Quý Lương nhìn bốn phía, cửa hàng ở ngõ Thanh Y này đóng cửa từ rất sớm, xung quanh không có ai. Theo như lúc mà người Trương Tam sai đưa tin trở về là nửa canh giờ trước, địa điểm cuối cùng là đây, rốt cuộc người kia đã đi đâu? Đã nhìn thấy những gì?

"Đến tiểu viện bỏ hoang đối diện nghĩa trang xem thử." Chúc Ti Nam đột nhiên lên tiếng nói.

Quý Lương nghe xong, tỉnh ngộ.

Tiểu viện bỏ hoang kia và nghĩa trang bị cháy cùng năm, không biết thế nào lại truyền ra chuyện ma quỷ, người trong phố dần dần dọn đi, hiện tại cũng chỉ còn sót lại vài người.

Trong tin tức Trương Tam sai người đưa về có nói mấy ngày nay Diệp Xuân đều đến căn nhà bỏ hoang đối diện nghĩa trang, không biết làm gì, nhưng rất lâu mới đi ra.

Lúc trước Trương Tam đến điều tra, căn nhà cũ nát đó ngoài mạng nhện chỉ có bùn đất mới do chuột đào hang.

"Đi nhanh." Thanh âm Quý Lương có chút run rẩy.

"Vâng." Phạm Lang dẫn nha dịch còn lại chạy đến tiểu viện cũ nát.

Phía sau, Quý Lương và Chúc Ti Nam dạo bước đến. Lòng Quý Lương tràn đầy nghi hoặc, rút cuộc cũng mở miệng hỏi: "Ngay từ đầu người đã biết không đúng phải không?"

Chúc Ti Nam nhún vai bất đắc dĩ: "Không có."

Vậy sao ngày trước người còn đánh cược ta không thể bắt được hung thủ."

"Hung thủ cũng không phải là kẻ ngốc, đã biết người nhìn chằm chằm còn giống trống khua chiêng giết người sao?"

"Thế nhưng... đó rõ ràng... vậy vết máu kia người giải thích thế nào đây?"

"Đoán chừng gã cảm thấy ở ngay dưới mí mắt của người phạm tội cũng rất kích thích." Chúc Ti Nam nói xong bèn đi nhanh về phía trước, còn bỏ lại một câu: "Không cần khách khí."

Đám người Phạm Lang nhanh chóng bao vây căn phòng bỏ hoang kia đi lại, đợi lệnh của Quý Lương.

Quý Lương đưa tay ý bảo mọi người đợi một lát, sau đó liền núp vào một nơi bí mật gần đó, yên lặng nghe ngóng âm thanh trong phòng.

Nghe như có tiếng nước nổ nghẹn ngào xuyên qua căn phòng truyền ra.

Quý Lương cũng không nghe được rõ ràng, chỉ có chỉ đưa mắt hỏi Chúc Ti Nam loại cao thủ này, chỉ thấy bộ dáng hần vắn cả phát cả phơ như trước dựa mình lên một vách đá của bức tường đã bị vỡ, không thèm để ý đến Quý Lương.

"Phanh phanh...kèo kẹt..."

Trong phòng truyền ra âm thanh va đập vào ván cửa, còn có tiếng bùn đất rơi xuống.

Rất nhanh lại có tiếng bước chân đi qua đi lại, thỉnh thoảng đá vào cái gì đó, ngẫu nhiên lại có âm thanh nước nổ vang lên, nhưng vẫn không thấp thỏm.

"Ồ ô...Ủm..." Có tiếng giấy giũa và âm thanh như muốn nói chuyện mà không thể phát ra.

"Đại nhân, giống như tiếng của Trương Tam." Phạm Lang nghe thấy âm thanh có vài phần tương tự, thích thú nhỏ giọng nói.

Quý Lương hiểu ý, còn chưa kịp lên tiếng thì trong phòng đã truyền đến tiếng phịch, như có vật gì đó bị đánh ngã.

Rất nhanh lại có một giọng nam ồm ồm vang lên: "Cho người nằng ta này, cho người nằng ta này!" Nhạc đệm chính là những tiếng bập tai ba ba.

"Ô ô...Ừ ừ..." Không thể nói chuyện kèm theo tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của một nữ nhân.

"Con tiện nhân! Ta muốn giết ngươi!" Giọng nam gào thét, xen lẫn những tiếng đập phá đùng đùng.

Quý Lương nghe đến đây, lập tức ra nháy mắt ra dấu cho đám người Phạm Lang, tất cả mọi người lập tức rút Yêu đao bên không vọt vào.

Người bên trong nghe được âm thanh bên ngoài, càng thêm giãy giụa, dần dà phát ra được một chút thanh âm.

Phanh phanh phanh... Trong phòng tối đen, đột một lúc mọi người mới thích ứng được hoàn cảnh trong phòng. Đây là một căn phòng tối tăm, vách tường chỉ còn sót lại mấy viên gạch xanh, những mảnh ngói vụn vương vãi đầy đất.

Góc tường có bóng dáng hai người đang bị trói, một người không ngừng nức nở, bên cạnh người còn lại có một cây côn gỗ, đao, và một cái chậu.

Phạm Lang cảm đèn lồng đi tới gần, thấy Trương Tam bị trói rất chặt, trong miệng bị nhét một chiếc giẻ màu đen, bên trái trán là một mảnh máu đã sớm đông lại. Cạnh gã là một phụ nhân, nguồn gốc của tiếng vang lần sau, cũng giống như gã bị bịt miệng, đôi má sung đỏ không nhận ra hình dáng, nước mắt dàn dụa.

Sau khi cởi trói cho Trương Tam, gã chưa kịp xem xét vết thương đã vội vàng chỉ vào một đồng bùn đất trong góc hàng lang, mở miệng nói: "Đại nhân, Diệp Xuân... đã chạy vào cái động kia."

"Đại nhân, đầu bên kia cái động đã bị bùn đất chặn lại, muốn thanh lý cần thời gian nữa nén hương." Lưu Võ từ trong động bò ra nói.

Xem ra đây là do Diệp Xuân đã dự đoán được mà chuẩn bị trước.

"Lưu Võ, ngươi dẫn người xuống đuổi theo, những người khác theo ta đến Diệp gia." Thất bại liên tiếp khiến Quý Lương không khỏi có chút nhụt chí. "Sau khi xuống dưới thì điều tra phương hướng xem gã có thể về nhà hay không."

"Vâng, đại nhân."

...

Diệp gia tọa lạc ở một ngõ hẻm rất hẻo lánh ở phía tây, lúc một đám nha dịch xuất hiện ở cửa sân nhỏ của Diệp gia, thì Tô Thu cũng vừa vọt từ trên bờ tường nhảy xuống.

"Đại nhân, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tô Thu khó hiểu.

Phạm Lang tiếng lên giải thích: "Lão đại, Trương Tam bị Diệp Xuân đánh gãy xiêu, bị trói trong một tiểu viện bỏ hoang đối diện nghĩa trang, còn có một phụ nhân nữa."

Tô thu càng thêm nghi hoặc nói: "Đại nhân, ta vẫn luôn theo dõi Diệp Xuân, không hề thấy gã đi ra ngoài."

"Gã đi thông qua động đất."

"Phá cửa." Quý Lương lạnh lùng mở miệng.

Phạm Lang nhấc chân đá mạnh vào cửa chính, tiếng vang rất lớn, kinh động đến hàng xóm xung quanh.

"Các ngươi làm gì vậy?" Một phụ nhân mang theo đèn lồng đi tới hét lớn.

"Tần thẩm, đây là Huyện lệnh đại nhân, tới đây phá án." Tô Thu tiến lên giải thích.

"Huyện lệnh cũng không thể tự tiện xông vào nhà dân a! Các ngươi còn đá hỏng cửa, phải bồi thường! Các vị hương thân, mọi người nói xem có đúng hay không?" Phụ nhân đưa mắt nhìn những người khác đang từ trong sân đi tới xem náo nhiệt hồi vang.

"Đúng a, Huyện lệnh cũng không thể cố tình vi phạm luật pháp nha." Lại thêm một phụ nhân vừa cắn hạt dưa ăn vừa nói.

Quý Lương nhún mày không nghĩ tới Diệp Xuân lại rất được bảo vệ, suy nghĩ một lát nói: "Các vị đại thẩm nghe được âm thanh mà Diệp Xuân cả buổi cũng không hề mở cửa, ta sợ gã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên vào xem. Nếu mọi người còn ngăn trở, làm trễ nải việc cứu chữa, các ngươi muốn đền mạng cho hắn sao?"

"Ai biết ngươi nói thật hay giả?"

"Đúng đúng, ai biết thật hay giả?"

"Nếu như đại nhân đã nói như vậy thì để ngài ấy vào đi thôi." Tô đại nương và Tô Thiên chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trong ngõ hẻm.

"Tô đại nương, ta biết con của ngươi làm bộ đầu, nhưng của không thể vì con của mình mà xông vào nhà Diệp Xuân a." Người nói chuyện là một bà

nương từng có quan hệ không tệ với nhị nương (*) của Diệp Xuân, ngày thường thích khua môi múa mép, trong lòng sớm ghen ghét Tô đại nương có con trai làm bộ đầu, mà con mình lại không trúng tuyển.

*nguyên văn là “bổ dưỡng”, nhưng mình nghĩ là “nhị nương” tức mẹ kế của Diệp xuân thì đúng hơn, thành thực phải nói bàn tiếng trung lổ khá nhiều.

"Lâm thị, người nói gì thế?" Tô đại nương cũng nổi nóng, hướng về mẹ ta nói: "Nhị nương hấn bao lâu rồi không về nhà? Có lẽ đã sớm bỏ trốn cùng người ta à? Ta thấy nên để Huyện lệnh đại nhân vào xem xét, bằng không nhà có trộm cũng không hay biết gì."

"Nói không chừng là vừa ăn cướp vừa la làng đấy." Lâm thị hừ lạnh vài tiếng, quay về sân nhà mình.

Chúc Ti Nam ngồi trong không khí có mùi thối thoang thoang, nhắc chân đá văng cách cửa vốn đã bị cài chốt bên trong.

Nha dịch đuổi nhau mà vào, nhanh chóng đi lục soát.

Quý Lương đi vào sân nhìn quanh bốn phía, trong sân bày biện một vài thùng chứa nước tiểu, và một xe đẩy nhỏ dùng để kéo phân.

"Thúi quá, ta đã nói người thấy mùi thối, không ngờ bắt nguồn từ Diệp gia."

"Gã không phải làm nghề hiến súc vật sao? Từ lúc nào thay Chu đại gia làm nghề này kiếm sống?"

"Đúng vậy nha, ta cũng không biết đây." Những người vây ở cửa che mũi thảo luận.

Rất nhanh nha dịch đã xem xét một vòng rồi đi ra báo: "Đại nhân, đã lục soát qua, không tìm thấy người."

"Đại nhân, trong bếp có một cái bồn lớn lỗ lậu (*)." Phạm Lang mang cái bồn chuyển ra, "Mùi vị kia như thức ăn gà đã bán mấy hôm trước ở chợ."

(*)mình đoán là cái bồn đựng thịt, lòng ... của người thì chuẩn hơn

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Bắt

Dịch giả: madokangokngkeck

Là mùi vị kia, Quý Lương gật đầu, sau đó như nghĩ đến cái gì, cảm giác buồn nôn xộc thẳng lên đầu. Nói: "Các người đến kho củi, hay nhà xí gì gì đó xem thử."

"Vâng."

"Đại nhân, mau đến xem, kho củi có một cái động." Tiếng Phạm Lang từ trong kho củi truyền ra.

Quý Lương đi vào trong nhà vừa nhìn, quả nhiên bên dưới đồng củi có một cái hố, "Người mang một người xuống xem nó đi thông hướng nào."

"Vâng." Phạm Lang lên tiếng, mang theo một cây đuốc nhảy vào động.

"Đại nhân, đại nhân..." Người điều tra nhà xí đột nhiên kêu lên, "Đại nhân mau tới đây, trong nhà xí có người."

"Người có phải đã sớm biết rồi không?" Sau khi kinh ngạc qua đi, Quý Lương nhìn về mặt lạnh nhạt của Chúc Ti Nam hỏi.

"Sớm đoán được, đại nhân mau đi đi, bắt được hung thủ rồi kết án luôn." Chúc Ti Nam nói xong liền đi ra gian ngoài của tiểu viện.

"Người không đi ư?"

"Thúi quá, ta đi về tắm rửa trước." Chúc Ti Nam nhủ mảy, nhà xí có thêm mùi máu tươi.

"A..." Quý Lương cam chịu số phận, tiêu soái quay về trong sân, nói với nha dịch: "Đi báo cho Ngõ tác đến."

...

"Trời ạ, người này... sao lại xuất hiện trong nhà xí Diệp gia... Chuyện gì xảy ra..." Người vây xem nhìn thấy một cỗ thi thể được phủ vải trắng được mang ra từ nhà Diệp gia, tản ra mùi tanh tươi, chẳng qua không rõ đó là mùi thi thể thối rửa hay là mùi phân.

"Quả nhiên là Diệp Xuân làm?"

"Ta nghĩ đúng vậy, bằng không Huyện lệnh đại nhân thế nào lại mang người đến đây lục soát?"

"Ai nha ông trời ơi..., uổng công ta đối tốt với gã như vậy, gã vậy mà giết người..."

"Đúng đấy, quá kinh khủng..."

Huyện lệnh đại nhân, thật sự là do Diệp Xuân gây nên sao? Tiểu Xuân không phải là người như vậy, gã có chút nhát gan, hay rụt rè sợ hãi, không thể nào lại đi giết người được?" Tô đại nương tiến lên muốn ngăn Quý Lương rồi đi.

"Đúng rồi, đại nhân, ở giữa có phải có hiểu lầm gì đó không?" Tô Thiên nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Quý Lương, mặt mũi đầy thẹn thùng, cúi đầu nhỏ giọng nói. Quý Lương nhú mày, "Đúng sai như thế nào, bản quan tự có chủ ý." Nói xong liền lách người rồi đi.

"Đại nhân..." Tô Thiên ngán đầu, đôi mắt đầy dịu dàng nhìn chằm chằm bóng lưng tiêu soái của Quý Lương.

"Tiểu Thiên..." Tô đại nương lo lắng.

"Mẹ..." Tô Thiên suy nghĩ một chút nói: "Mẹ, đại ca nửa đêm còn phải bề bộn nhiều việc, sợ không tốt cho sức khỏe, hay mai để ta mang cơm cho đại ca đi."

"Con gái..." Tô đại nương thở dài, như muốn nói lại thôi.

*

Sáng hôm sau, tin tức Diệp Xuân là hung thủ đã truyền ra khắp thị trấn Ngô Đồng.

Mà giờ khắc này, nha dịch vẫn không ngừng tìm kiếm, Diệp Xuân rốt cuộc đi đâu?

Quý Lương từ trên đường cái trở về huyện nha, tới cửa nha môn thì đụng phải Tô Thiên.

Có lẽ nàng đang đợi ở chỗ này đấy, gặp Quý Lương đi tới thì ngại ngần tiến lên hành lễ: "Đại nhân."

"Người là?" Quý Lương nghi hoặc, ta nhận biết ư?

"Đại nhân, ta là tiểu muội của Tô Thu, xin hỏi đại nhân, đại ca của ta có ở đây không?" Tô Thiên cẩn thận từng li từng tí nói, ngẫu nhiên vụng trộm liếc mắt nhìn sắc mặt của Quý Lương.

Quý Lương đưa mắt nhìn hai tên nha dịch đang canh giữ ở cửa, lại nhìn một chút biểu lộ của Tô Thiên, sau đó không có vẻ gì là nóng nảy nói: "Bản quan không rõ ràng lắm, người có thể hỏi thăm nha dịch thủ vệ." Nói xong trực tiếp tiến thẳng vào nha môn.

"Đại nhân, gần đây điềm phúc thật cạn." Lý Tứ cười trộm.

"Đúng không? Vậy phải chia cho người chút ít rồi." Quý Lương đi nhanh về Vô Hoạn viện, "Chúc sư gia, ta có chuyện muốn nói với người." Vừa nói vừa đẩy cửa bên mái hiên phía tây.

Chỉ thấy Chúc Ti Nam đang mặc một chiếc áo mỏng, từ góc độ của Quý Lương vừa vận trông thấy cơ bắp lồng ngực, rất trắng, rất dễ nhìn.

Quý Lương nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng, khá lắm, đáng người tốt như vậy, thật là muốn tự tay kiểm tra.

"Đã xem đủ chưa?" Chúc Ti Nam nhú mày, động tác lưu loát rất nhanh đã mặc quần áo từ tế, trên mặt có vẻ giận đối mặt với Quý Lương: "Quý đại nhân có cái khẩu vị thật là tốt, hừ."

Quý Lương bị đẩy ra, lui về sau mấy bước, "Thi thể bị mổ bụng bên trong nhà xí kia, đã được xác minh là nhị nương của Diệp Xuân, Diệp Xuân có thể đã chạy vào núi Ngô Đồng, ta đã phái người bao vây núi, rất nhanh có thể bắt được."

"Ân." "Đúng rồi, việc ở nghĩa trang thế nào rồi?"

"Không có liên quan đến Quái đại gia." Chúc Ti Nam nói xong liền đi ra, lưu lại một mình Quý Lương chẳng biết làm sao.

"Người có thân phận thật là giỏi nha".

"Đại nhân, người đang làm bấm gì đấy?" Lục tẩu chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở sau lưng Quý Lương.

"Lục thẩm, tâm tình ta không tốt, buồn bực, nóng nảy..."

Lục thẩm nhìn quanh bốn phía, nói nhỏ: "Nguyệt sự sắp tới rồi hả?"

"Còn không có đây." Quý Lương lắc đầu, "Lục thẩm, ta bị Chúc sư gia gài bẫy."

Lục thẩm đã sớm biết chuyện này, lo lắng nhìn Quý Lương, thầm nghĩ: Đại nhân luôn luôn đơn thuần, bị Chúc Ti Nam gài bẫy là tự nhiên, nhưng đối với hắn thì có chỗ tốt gì chứ?

"Đại nhân không cần lo lắng quá mức, Chúc sư gia có lẽ cũng không có ác ý." Trực giác của Lục thẩm, Chúc Ti Nam cũng không có tâm mưu hại đại nhân, tình huống hiện thời ngày càng nguy cấp, chỉ dựa vào mỗi đại nhân là không thể giải quyết.

Quý Lương mím môi, thật không có ác ý sao? Nhưng nhìn không thấu, rất đáng sợ.

...

Trong thư phòng, chỉ có mỗi một người là Quý Lương.

"Đại nhân... Đại nhân..." Trương Tam trên đầu còn cuốn băng gạc chạy vội vào thư phòng.

"Đờ hơn chút nào chưa?" Quý Lương nhìn Trương Tam hỏi.

"Tạ đại nhân quân tâm, đã tốt hơn nhiều." Trương Tam cười ngây ngô sờ lên cái trán đang được bọc kín, "Đại nhân, tối qua đều tại ta, bằng không đại nhân đã sớm bắt được hung thủ rồi."

"Chuyện này không liên quan đến ngươi." Quý Lương nhẹ giọng nói, lại rót một chén trà đưa cho gã: "Ngồi đi, uống ngụm trà." Trong lời nói mang theo ý không được phép từ chối.

"Tạ đại nhân." Trương Tam dè dặt ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh, cúi đầu.

"Đêm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Bắt đại nhân, ta vốn ở trong bóng tối theo dõi Diệp Xuân, thấy gã ở ngõ Thanh Y đánh bất tỉnh một phụ nhân rồi đặt lên xe đẩy mang đi. Ta lo lắng gã hại vị phu nhân kia, bèn vội tiến lên ngăn cản... Thực có lỗi với đại nhân, ta đã phá hủy kế hoạch của ngài, còn để cho gã chạy mất." Trương Tam ảo não, chỉ hận thời gian không thể quay ngược lại.

Quý Lương cười trấn an: "Ngươi không cần phải để trong lòng, bọn Tô bộ đầu đang lục soát trên núi Ngô Đồng, rất nhanh sẽ bắt được gã thôi."

"Đại nhân, nếu ta để tâm nhiều hơn vào căn nhà rách nát kia, chuyện này cũng đã không xảy ra." Trương Tam thẹn đỏ cả mặt, "Đều tại ta nhất gan, không chịu xem xét cẩn thận."

"Trương Tam, ngươi có nhớ tình trạng Diệp Xuân khi đó thế nào không? Đại loại như liều lộ, hay động tác?" Quý Lương đã hỏi qua Chu phu nhân, nàng ta chỉ lo khóc, căn bản không nhìn thấy được gì.

Trương Tam nhớ lại, "Lúc ta đi phía sau gã, cảm thấy gã dường như đang kiểm chế gì đó, không ai muốn tới gần hắn. Đêm qua lúc gã đi đổ phân, bộ dạng hùng hổ, động tác trên tay cực kỳ thô lỗ. Gã ở bên ngoài cửa hàng thợ may đợi lúc Chu phu nhân đi ra, canh lúc nàng đang đóng cửa tiệm thì dùng một cây côn gỗ vốn để quấy nước gạo đánh vào gáy nàng." Trương Tam dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Gã giống như đã biết ta ở phía sau, ngay lúc ta vừa đến gần thì cho ta một gậy vào trán."

"Sợ là gã đã thấy cái bóng của ngươi." Quý Lương suy đoán.

"Đại nhân, tên Diệp Xuân kia rất nóng nảy, tức giận, gã thực sự muốn giết Chu phu nhân." Trương Tam bổ sung.

"Còn nhớ cái gì đặc biệt nữa không?"

Trương Tam lắc đầu, thật sự nghĩ không ra.

"Không thể nghĩ ra thì thôi, ngươi lui xuống nghỉ ngơi trước." Quý Lương mím môi tiếp tục suy tư.

Cái tên Diệp Xuân có có nội tâm rất phù hợp với phạm trù của một gã tội phạm giết người biến thái, dưới kích thích bên ngoài này sinh ý đồ phạm tội, nhưng nhân cách của gã lại có chỗ thiếu sót, quá mức thiếu khả năng khống chế. Kích thích và hoàn cảnh giống nhau đều có thể thúc đẩy gã gây án, đánh mất khả năng tự khống chế, dục vọng mãnh liệt, cho nên sẽ áp dụng một loạt các mách khéo để thực hiện hành vi phạm tội.

Nhưng có cảm giác nếu Diệp Xuân thực sự là hung thủ giết người, kết hợp với bối cảnh thân phận của gã, lại giống như người có tính cách phân liệt, hoặc là tinh thần phân liệt ngắt quãng(*)?

() có thể hiểu là lúc bệnh lúc không*

Quý Lương chẳng qua chỉ suy đoán, nàng cũng không am hiểu phân tích những thứ này, chẳng qua chỉ yêu thích truyện trinh thám thôi.

Giữa trưa, trời nắng chang chang, phía sau nghĩa trang là núi Ngô đồng, tiếng ve kêu râm ran bốn phía.

Lưu Võ gỡ túi nước bên hông uống ừng ực vài miếng. "Lão đại, núi lớn như vậy, gã có thể chạy đi đâu?"

"Cứ theo hướng kia mà đuổi theo, đừng để gã chạy thoát, mọi người phải chú ý đến những sơn động mà người có thể ẩn nấp." Tô Thu chỉ vào cành lá bị bẻ gãy, ánh mắt u ám nhìn cách rừng Ngô Đồng gió thổi không lọt.

"Vâng..." Trương Tam rút yêu đao, trái phải chém cành lá, cận thận từng li từng tí đi lên núi.

Gió phất qua, rừng núi âm u.

"Lão đại, ai cũng nói Ngô Đồng có chuyện ma quái xảy ra, lở như..." Phạm Lang có chút sợ hãi, mỗi lần đi nghĩa trang đều là thách thức với gã đấy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Thẩm Vấn (1)

Dịch giả: madokangokngkeck

"Giữa ban ngày ban mặt sợ cái quỷ gì." Tô Thu quát to: "Không làm chuyện trái với lương tâm, không sợ quỷ gỗ cửa, tìm kiếm cẩn thận cho ta, nếu để cho gã chạy thoát, thì thật không có cách nào bàn giao bên phía đại nhân."

"Vâng."

"Rầm ào ào"- Trong cánh rừng Ngô Đồng rậm rạp truyền tới âm thanh chạy nhanh.

"Lão đại, bên kia có động tĩnh." Lưu Võ vội vàng hô lên.

"Đuổi theo." Tô Thu gấp gấp chạy vào trong rừng, không thấy tung tích.

Đám người Lưu Võ vội lần theo dấu vết Tô Thu để lại đuổi theo, không lâu lắm, từ trên sườn dốc sâu trong rừng nhìn xuống có thể thấy thấp thoáng bóng dáng Tô Thu và một thanh niên áo xanh đang vật lộn.

Tô Thu không rút đao, mà nắm lấy vạt áo của người thanh niên kia, vung nắm đấm đánh vào má trái của người nọ. Người nọ cố gượng giãy giụa nhưng trốn không thoát.

Mấy người Phạm Lang cẩn thận bò xuống sườn dốc, vừa đến gần thì nghe thanh âm chất vấn của Tô Thu vang lên, "Diệp Xuân, có thật là người làm?"

Diệp Xuân không trả lời, chỉ một mực trầm mặc.

"Uổng công mẹ ta đối xử với người tốt như vậy, người làm những chuyện thế này chẳng khác nào phụ lòng của bà ấy." Tô Thu không ngừng chất vấn, nắm chặt nắm đấm lại muốn đánh vào má của Diệp Xuân."

Phạm Lang và Lưu Võ tranh thủ thời gian tiến lên, một người giữ chặt nắm đấm của Tô Thu, một người không chế Diệp Xuân lại.

Phạm Lang nhìn mặt mũi Diệp Xuân bị đánh bầm dập. không đành lòng cao giọng khuyên nhủ: "Lão đại, quả đấm thép của người nếu đánh chết hán thì phải làm sao đây? Đại nhân còn phải tra án đấy."

Tô Thu đã bị kéo ra, nhổ ra trên mặt đất một ít máu loãng, nâng tay trái xoa xoa vết trầy trên mặt, thờ hờn hờn lạnh lùng nói: "Mang đi."

"Lão đạo, người không có việc gì chứ?" Phạm Lang nhìn vết thương trên mặt Tô Thu, đầy lo lắng hỏi.

"Không có việc gì." Tô Thu lau cái trán đã rịn đầy mồ hôi, bò lên phía trên sườn dốc.

**

Quý Lương mặc một thân quan phục màu xanh ngồi phía sau án đường, cầm kinh đường mộc(*) đập vang - phanh.

(*)*cái phách để gõ của quan khi xử án, bạn nào xem phim trung quốc nhiều chắc biết.*

"Thăng đường." Tiếng nói đầy quyền lực.

"Uy Vũ." Sáu nha dịch đứng hai bên, cầm thủy hỏa côn(*) hô hào đầy uy vũ.

(*)gậy công sai.

Bên ngoài đại đường đầy dân chúng vây quanh.

Quý Lương mắt nhìn dân chúng bên ngoài, người huyện Ngô Đồng quả nhiên bát quái.

Sau khi Tô Thu mạng Diệp Xuân về quy án vào chiều hôm qua, Tô Thu suốt đêm thẩm tra một phen, nhưng Diệp Xuân vẫn duy trì trầm mặc.

Sau khi Chúc Ti Nam sửa sang xong toàn hồ sơ vụ án(án lục) giết người liên hoàn, giao cho Quý Lương, để cho nàng thẩm tra.

Sở dĩ chọn lúc sáng gần đến trưa để thẩm tra, đó là vì chiếu cố Lục thẩm ở cửa huyện nha bày quầy bán hàng (quá cơ hội rồi>_<)

Quý Lương nâng giọng hô: "Dẫn phạm nhân."

Tô Thu dùng thanh âm cao gấp mấy lần lặp lại: "Dẫn phạm nhân."

Chính khí vang vọng đại đường, phối hợp với mấy chữ "minh kính cao huyền(*)" trong đại đường càng khiến không khí thêm trang trọng nghiêm túc.

(*) Gương sáng treo cao.

"Diệp Xuân đã được mang đến." Phạm Lang và Trương Tam, mỗi người một bên đè ép Diệp Xuân vốn đã bị gồng cùm, xiềng xích hai tay, hai chân đi vào trong đại đường, trực tiếp đá gã quý trên mặt đất. Một thân áo trắng tù nhân kia ngược lại lộ ra chút khí tức công tử.

Bên ngoài truyền đến thanh âm, "Thật là tiểu Xuân"

"Không biết có phải sự thật hay không, đừng có xử án oan nhé."

"Ai biết nha, cái Huyện lệnh kia dường như so với trước kia tốt hơn nhiều..."

"Yên lặng." Quý Lương gõ vang kinh đường một lần nữa, lạnh lùng nói: "Bên dưới là Diệp Xuân." Diệp Xuân cúi đầu, nhẹ nói: "Vâng." Không hề ngẩng đầu.

Nếu không phải trong đại đường yên lặng đến tiếng kim rơi đều có thể nghe được, thì âm thanh như tiếng côn trùng kia thực khó mà nghe thấy.

"Nói lớn lên!"

"Vâng!" Thanh âm đề cao một chút.

Quý Lương cầm án lục(hồ sơ vụ án) mà Chúc Ti Nam đã sớm chuẩn bị hỏi: Đêm mưa lớn ngày 18 tháng 7. Hoa Lạc cô nương bị người ta hành hạ đến chết tại dưới cầu thành Bắc, phía trước thân thể bị người mổ bụng moi hết ngũ tạng. Đêm mưa lớn ngày 26 tháng 7, bà chủ cửa hàng rèn sắt ở thành Nam là Tăng Mỹ Ngọc bị giết hại trong miếu sơn thần ở ngoài thành. Nơi vụ án phát sinh có dấu vết heo nhà từng xuất hiện. Chạng vạng tối ngày mừng một tháng tám, Thôi quả phụ bị người tập kích ở Mê Tùng Lâm(rừng) ngoại thành. Đêm khuya ngày mừng 8 tháng 8, Chu phu nhân bị người tập kích tại ngõ Thanh Y. Sau đó bị mang đến tiểu viện bỏ hoang đối diện nghĩa trang."

Một bên ghi nhớ, một bên quan sát phản ứng của Diệp Xuân, khuôn mặt gã đầy căm ghét, chán ghét quý ở nơi đó, đôi bàn tay dẫu trong tay áo.

"Còn nữa, trong nhà xí của nhà ngòi có một thi thể đã thối rữa ở mức độ cao. Trên cổ thi thể kia đeo một vòng trân châu giả vốn là của nhị nương Lý Thúy Hoa của ngòi." Quý Lương nhếch môi tiếp tục nói: "Bổn quan đã phái người đến thôn của Lý Thúy Hoa hỏi thăm, được biết nàng ta chưa từng về nhà mẹ đẻ."

Diệp Xuân nghe tên của Lý Thúy Hoa, giữa lòng mảy mui chật, khuôn mặt đầy ghét bỏ và khinh bỉ.

"Tất cả những người chết đều bị mổ bụng, hạ thể và lưng đều có dấu vết bị người ta dùng côn gỗ ngược đãi, trừ nhị nương của ngòi, trên thi thể của những người khác đều có dấu vết bàn tay của ngòi đang che giấu kia." Quý Lương nói xong, hí hai mắt nhìn gã, quả nhiên thấy gã duỗi tay từ trong áo ra, sau đó tiếp tục nói: "Trong tay nhị nương của ngòi còn nắm chặt thủ trạc(vòng tay) mà mẹ ngòi để lại cho ngòi."

Mặt mũi Diệp Xuân vẫn đầy chán ghét và khinh thường như cũ, giống như đêm qua, không hề lên tiếng.

"Vi sao ngòi lại giết các nàng? Các nàng đều không làm hại ngòi, vì sao ngòi phải dồn bọn họ vào chỗ chết." Quý Lương có chút kích động, ả ả mang theo cảm xúc chủ quan của mình quát, thanh âm không ngừng quanh quẩn trong sảnh đường.

"Quý đại nhân..." Chúc Ti Nam lạnh giọng nhắc nhở Quý Lương, phải tránh việc quá mức kích động.

Quý Lương mấp máy môi, che giấu hận ý trong đáy mắt, thu hồi cảm giác đồng tình và kích động, chốc lát tỉnh táo tiếp tục ép hỏi: "Diệp Xuân, đừng tưởng cứ trầm mặc là có thể che dấu sự thật ngòi đã giết người."

Diệp Xuân vẫn một mực cúi đầu như trước, thù hận và chán ghét trong mắt khiến người ta khó hiểu.

"Đại nhân, ngài cũng không thể vu oán giá họa nha."

"Đúng đấy đúng đấy, người ta cũng không nói gì, tất nhiên là không phải."

"Ai biết được, tri nhân tri diện bất tri tâm(*)."

(*) *biết người biết mặt nhưng không biết lòng.*

"Chúng ta là người nhìn Diệp Xuân trưởng thành, không thể nào là tội phạm giết người được."

"Người không phải ngày nào cũng trông coi gã, người biết cái đêch gì..."

Bên ngoài đại đường, đầy rẫy thanh âm tạp nham, Quý Lương không thể không gõ vang kinh đường một lần nữa, "Yên lặng."

Trong mắt Diệp Xuân, vẻ chán ghét sâu không thấy đáy, Quý Lương nhìn thấy cũng có chút kinh hồn bạt vía, suy nghĩ một chút bèn thay đổi phương thức tra hỏi, ôn nhu mở miệng: "Năm người tám tuổi, mẹ người gả cho bố dượng của người, nhị nương của người bây giờ là thê tử tái giá của bố dượng người sau khi mẹ người mất đúng không?" (*Phức tạp quá, chương trước có lỗi mình sẽ điều chỉnh lại, sr*)

Diệp Xuân nghe thấy mẫu thân của gã, môi mắt bị thù hận che lấp xuất hiện một chút rung động.

"Bố dượng và nhị nương đối xử rất tệ với người đúng không?"

"Bọn họ thường xuyên đánh chửi người đúng chứ?"

"Bọn họ chẳng những chiếm đoạt phòng ở của cha người, mẹ người còn vì một nhọc mà mắt, bình thường không đánh thì cũng mắng người đúng hay không?"

Không nói một câu, khuôn mặt Diệp Xuân càng dữ tợn thêm một phần.

"Sau khi bố dượng của người chết, nhị nương của người càng thêm ghét bỏ người, không ngừng đánh chửi người, cho nên người mới giết chết nàng ta đúng chứ?" Thanh âm của Quý Lương càng thêm êm dịu, ôn nhu mang theo vài phần dụ dỗ.

Nếu ở xã hội kia, đã sớm có luật sư phản đối việc nàng dụ dỗ rồi.

"Hành vi của nàng ta không bị ước thúc, bèn dùng người để trút giận, ruộng bỏ người cái này không tốt cái kia không tốt..."

Thanh âm của Quý Lương không ngừng phiêu đảng trong đại đường, người ở đây nghe được trong lòng không khỏi run sợ.

"Cho tới hôm đó, người không nhẫn nhịn được nữa, nhìn ô ngôn uế ngữ không ngừng từ miệng phun ra từ miệng của nàng ta, người liền hận không thể giết chết ả. Rốt cuộc người xông lên bóp cổ nàng ta, không ngừng bực tai, mắng nàng ta là tiện nhân. Nàng ta không ngừng giãy giụa, với tay lên mặt, cánh tay của người, người thật sự rất ghét, rất hận ả."

Quý Lương nhìn khuôn mặt giãy giụa của Diệp Xuân, hai tay siết chặt nắm đấm, toàn thân phát run, tựa hồ đang khắc chế cái gì đó, nàng nhủ mảy tiếp tục nói: "Người tiện tay cầm một cái côn gỗ vừa thô vừa to, không ngừng đâm vào lưng và hạ thể nàng ta, không ngừng mắng chửi ả ta là đồ đê tiện ngàn người cười, vạn người gỏi. Đêm hôm đó, sấm sét vang dội, mưa to gió lớn, căn bản không ai nghe được tiếng kêu cứu của nàng ta. Người đâm đủ rồi, liền cầm lấy thanh đao người hay dùng để chặt xương xẻ bụng của ả ra, không cần thận chém trúng sưng sườn của ả, bã xương liền văng tung tóe lên mặt, lên người, trong miệng người... Người không ngừng mắng chửi ả, ả dựa vào cái gì hành hạ người, dựa vào đâu mà đối xử với người như vậy, người muốn xem xem lòng của ả rốt cuộc có phải màu đen không... Người moi từng cái, từng cái ra ngoài, tùy ý ném vào trong chậu đồng. Huyết dịch đầy đất như hoa hồng nở rộ, rất tươi đẹp đúng không?"

"Cảm thấy rất vui vẻ, cảm thấy như được giải thoát, cuối cùng đã đem tất cả mọi thứ ả gây ra cho người trả lại hết cho ả, rút cuộc giải thoát rồi." Thanh âm quanh quẩn càng thêm linh hoạt kỳ ảo.

"Người cho rằng người ác độc như ả, không đáng được mai táng, đến cả địa ngục cũng không được phép đi, nên ném xác ả vào trong hầm phân để ả mang tiếng xấu muôn đời, mặc kệ dòi bọ quần quanh, mặc kệ thân xác ả từ từ hư thối." Quý Lương thả lỏng hai bàn tay đang nắm chặt thành quyền dưới bàn, móng tay đâm vào da thịt, như kim châm muốt xát. "Mỗi ngày, lúc người đi vệ sinh, có phải hay không sẽ tới xem vài lần, xem xem ả đã rửa nát hay chưa. Người mũi thối rửa kia, có phải cảm thấy đó mới là chân thật."

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Thảm Vấn (2)

"Mỗi lần người tình khỏi ác mộng bị dọa đầy người mồ hôi lạnh, có phải theo bản năng người sẽ chạy đến xem đèn trong phòng ả có sáng lên..."

"Đúng!" Tình thân Diệp Xuân đã sụp đổ, móng tay ghim vào trong da thịt, máu tươi rỉ ra, hai mắt trống rỗng nhìn về phía trước, lớn tiếng quát: "Đúng, người thật đáng chết, con tiện nhân này, giống như Vương lão tam, chết chưa hết tội, các người dựa vào đầu mà mắng ta, dựa vào đầu mà đòi đánh ta, dựa vào cái quái gì mà đối xử với ta như vậy, ta là súc sinh, ta là đồ dê tiện, ta là tạp chủng, vậy cái người là cái gì, ta muốn giết các người, tiện nhân, ta mạng tất cả mọi thứ ta đã phải chịu đựng trả hết cho các người, lão tạp chủng Vương lão tam, ức hiếp ta thoải mái lắm ư? Bắt ta phải quỳ dưới häng người rất đặc ý ư? Lý Thúy Hoa, ngoại trừ bản thân người còn biết làm gì, ở cạnh Vương lão tam chơi đùa ta phải chăng rất đã nghiền, ta muốn giết các người...Giết các người rồi.... Giết các người rồi..."

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Xuân thần trí hoảng hốt, may mắn có Phạm Lang ở bên cạnh giữ gã lại bằng không trên đại đường chỉ sợ lại muốn có thêm một bản án giết người.

Quý Lương nhìn Chúc Ti Nam đã dùng bút, cảm thấy mồ hôi trên lưng thấm ướt cả dải băng buộc ngực.

"Xối cho gã một chậu nước." Chúc Ti Nam lạnh lùng nói.

"Vâng." Nhạ dịch bên cạnh nhanh chân bung tới một thùng nước, gọi thẳng từ trên đầu Diệp Xuân xuống, khiến gã tỉnh táo lại chút ít, hai mắt mê man nhìn tất cả mọi người trên công đường.

"Người còn nhớ vừa rồi người nói gì không?" Quý Lương thử thăm dò hỏi, quả đúng như nàng đoán, gã là một người bị bệnh thần kinh hoặc tính cách phân liệt, nhân cách này không biết tất cả hành động của nhân cách kia.

Con mắt Diệp Xuân trong mê man dần chuyển sang oán hận.

"Xem ra đã biết." Quý Lương tiếp tục nói: "Nghe nói Vương lão tam bị ngã chết, cũng là do người gây ra sao?"

Diệp Xuân nghe vậy, thân thể không tự giác càng thêm cứng ngắt.

Quý Lương thấy thế nói: "Thế thì người rập tâm mưu sát rồi."

Nói xong nhìn Chúc Ti Nam(>_<), tiếp tục nói: "Phạm nhân Diệp Xuân, Lý Thúy Hoa, Vương lão tam, Hoa Lạc, Tăng Mỹ Ngọc những người này đều do người giết, người có chịu nhận tội? Người ra tay với Thôi quả phụ và Chu phu nhân, mưu sát không thành công, còn gì muốn nói không?"

Diệp Xuân đột nhiên cười lạnh, sau đó biến thành cười ta, tiếng cười bi thiết kia không ngừng vang vọng trong đại đường, thật lâu sau mới thu lại, "Đúng, đều là ta làm cả đây."

Ta ước gì bọn chúng chết hết, bọn chúng ai cũng đáng chết." Diệp Xuân vui vẻ trào phúng, "Ta bị bọn chúng hành hạ mười năm. Ta rút cuộc không nhịn được nữa, cho nên ta phản kháng, ta làm được... A ha ha ha ha..." Tiếng cười đầy chua xót và khuaát nhục.

Diệp Xuân giương bàn tay trái của mình, nhìn qua nhìn lại, "Trời sinh sáu ngón, chẳng qua cũng chỉ nhiều hơn thường nhân một ngón tay mà thôi, lòng bàn tay rộng một chút mà thôi, vì cái gì mà mọi người ai cũng ghét bỏ ta, tiểu hài tử ghét bỏ ta, cha mẹ ghét bỏ ta, ai cũng cho rằng ta là quái vật đây?"

Quý Lương nhìn ngón tay út của gã bị chém rụng hút một miếng khí lạnh, vết cắt rất không bằng phẳng có thể do khí lực quá nhỏ nên phải chém mấy đao mới thành công.

Trong mắt Tô Thu mang đầy thương cảm và áy náy nhìn Diệp Xuân, chính hần lúc nhỏ cũng ghét bỏ người ta, khi còn bé không hiểu chuyện, chung quy cứ thuận gió mà hô hào, Tô đại nương cũng không ít lần vì chuyện này mà đánh hần. Diệp Xuân cười lạnh, sau đó không mở miệng, nhìn dân chúng đang xem cuộc vui bên ngoài có không ít người ở ngõ hẻm phố tây, nghe gã nói xong sắc mặt ai nấy cũng đều rất khó coi.

Quý Lương liếm liếm bờ môi khô khốc của mình, "Vì sao người giết những cô gái khác, các nàng chưa từng thương tổn đến người."

Diệp Xuân tựa hồ không thêm gấu diếm nữa, Quý Lương hỏi cái gì liền đáp cái đó: "Các nàng đều là tiện nhân, chưa bao giờ cảm thấy lên lút với người ta là sỉ nhục, bọn họ đều ghét bỏ ta, xem thường ta, mắng ta...Cho nên ta giết bọn họ, muốn xem xem lòng của bọn họ đến cùng bị làm sao? Đến cùng có đen hay không đấy..."

"Vậy kết quả có như người mong muốn?" Quý Lương đột nhiên hỏi.

Diệp Xuân mặt mũi đầy nghi hoặc lắc đầu, "Không có, nhân tâm thật kỳ lạ, rõ ràng là lòng dạ thâm độc, nhưng móc ra lại đồ au đậy, không phù hợp chút nào, nên là đến nhánh mới đúng." Nói xong liền nở nụ cười, "Cho nên ta chế biến một phen, làm thành đồ ăn trộn với rau măng ra chợ bán, tất cả mọi người ai cũng thích hương vị kia, đến cụ già còn la hét muốn thêm một cân."

Nôn ọe... Nôn ọe... Bên ngoài đại đường không ngừng truyền đến thân âm nôn mửa, cái hương vị phiêu tán trong không trung kia không lời nào có thể diễn tả được, bọn nhạ dịch thức thời mời những người đang nôn mửa ra ngoài.

"May mắn ta không đi mua.."

"May mắn lúc đi chợ ta không mua món đó..."

...

Quý Lương cau mày nhìn bộ dáng Diệp Xuân như không có việc gì, tiếp tục mở miệng hỏi: "Người lập kế hoạch ra sao? Buổi tối vào thành bằng cách nào?"

Diệp Xuân giương khéo miệng cười, "Lần kia, ta xuống quê giúp người ta thiên dê tiện thể mua một con dê về bán lại kiếm lời, trên đường về thì gặp Lạc Hoa đang khóc thút thít ní non trong rừng, nghĩ tới lần trước ả mắng ta rất vui vẻ, cho nên ta lừa ả đi tránh mưa sau đó giết chết, việc êm xuôi chẳng tốn bao nhiêu công sức."

Khó trách ở phụ cận phát hiện phân dê.

"Ả ta không ngừng cầu xin tha thứ, nói nguyện ý cho ta bạc, còn nói có thể hiến thân cho ta... Ả ta thực đáng ghê tởm, không biết đã ăn nằm với bao nhiêu người rồi, ta bóp cổ ả, cầm côn gỗ không ngừng đâm vào người ả. Mắt ả trừng lớn, sắc mặt tái nhợt, ánh lớp lóe lên trông vô cùng xinh đẹp. Ả không ngừng giãy giụa, nhiều lần đập vào ta, ta rất đau cho nên ra tay càng hung ác. Cũng không lâu lắm ả ta liền chịu không nổi mà ngất đi. Ta đâm hạ gục mới ngừng lại, sau đó dùng dao mổ sẵn trong người xẻ bụng ả."

Diệp Xuân hơi hốt nói, cứ đang kể câu chuyện của một người khác.

"tiếp đó ta dùng cỏ dại bao những thứ ruột gan móc ra được kia mang về. Ta có lối đi bí mật, từ thông đạo trong kho củi dẫn thẳng đến ngoại thành. Chẳng qua, mấy hôm trước đã bị ta lấp lại rồi." Diệp Xuân dường như rất có cảm giác thành tựu, tiếp tục nói: "Còn Tăng Mỹ Ngọc, vào một lần ta giúp Trịnh đồ tể mua heo đất về thành, cách nghĩa trang nhìn thấy ả đang vụng trộm với người ta, sau đó lại đụng phải ả ta ở miếu sơn thần, ả ghét bỏ ta là kẻ mổ heo liền mắng ta, bảo ta và heo cút ra ngoài, rồi ta giết ả."

"Mỗi tối ngủ ta đều mơ thấy bộ dáng sắp chết của bọn chúng, có chút hưng phấn, lại càng muốn giết nhiều người hơn... Đều là những nữ nhân hư hỏng..." Diệp Xuân nói qua lại nở nụ cười.

Quý Lương nhìn Diệp Xuân tên biến thái cuồng giết người, có chút thống hận, lại có chút ít đồng tình.

Đồng tình với tao ngộ mười năm mà gã đã phải trải qua, khiến gã vì để ý mà tâm lý trở nên vụn vặt, ảnh hưởng từ tâm lý lẫn át bản tính vốn có của gã. Cũng thống hận vì gã đã sát hại quá nhiều người.

"Những tội trạng ở trên người đều nhận." Quý Lương mở miệng lần nữa, chỉ chờ Diệp Xuân ký tên đồng ý là có thể kết tội.

"Ta thừa nhận." Diệp Xuân sáng khoái thừa nhận.

Quý Lương gật gù đầu, hướng về Chúc Ti Nam nói: "Có thể cho hắn điểm chi rồi."

Chúc Ti Nam mang mấy tờ giấy ghi lời khai giao cho một nha dịch bên cạnh ý bảo gã đi làm, nha dịch kia vừa đến trước mặt Chúc Ti Nam cầm lấy lời khai, chợt nghe Diệp Xuân nói: "Lúc trước ta còn giết một người."

"Cái gì?" Quý Lương và tất cả mọi người ở chỗ này đều kinh ngạc

Chẳng ai ngờ còn có một quả bom như vậy.

Diệp Xuân cười cười, "Chẳng qua, như chẳng có ai báo án."

Quý Lương nhìn vẻ mặt vui vẻ kia của Diệp Xuân, rốt cuộc gã cảm thấy nói ra đạt được giải thoát? Hay vẫn cảm thấy không đáng để tâm? Tại sao có thể phong khinh vân đạm (gió nhẹ mây bay) như vậy, thật muốn xé rách khuôn mặt chướng mắt kia.

Áp chế hỏa khí hỏi: "Là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Định Án

Dịch giả: madokangokngkeck

"Đó là kỹ nữ của một kỹ viện hạ đẳng ở ngõ Sơ Nhất, phía Tây thành." Diệp xuân phôi hợp nói, dường như đó là một thành tích đáng kiêu ngạo: "Tối hôm đó, ta giúp Chu đại gia đi đồ phân, vì lão không may ngã gãy chân. Lần đầu tiên ta đi qua com hẻm đó, nữ nhân hư hỏng kia không nên lôi kéo ta..."

Ta không thích, cực kỳ ghét bị ả đưng chạm, chọt ta nghĩ đến Lý Thúy Hoa, cho nên ta dụ dỗ ả ta ra gần hồ phân ngoài thành. Rồi tìm cách giết ả, sau đó chôn xác ả trong cánh rừng nhỏ cách hồ đồ phân không xa." Nói xong cười lộ đầy răng, "Ả rất xấu, còn rất thú, so với hồ phân còn thú hơn."

"Tô Bộ đầu, dẫn người đến phiên rừng đó tìm kiếm một phen." Quý Lương cau mày, "Lại phái người đến ngõ Sơ Nhất điều tra xem trong hai tháng gần đây có ai mất tích không?"

"Vâng."

Rất nhanh đã có kết quả, trong khu rừng kia quả nhiên có một thi thể nữ đã thối rữa, trong cơ thể không có phé phủ.

Trong ngõ Sơ Nhất có một kỹ viện hạ đẳng, nơi mà chỉ những đại hán không có tiền hay ăn mày mới đến đó để thỏa mãn nhu cầu. Loại địa phương đó là nơi cực tốt để trừng phạt nha hoàn của đại đa số các phú hộ.

Người quán sự ở đó là một cụ già hơn năm mươi tuổi, ngồi thu tiền ở cửa ra vào, mười văn tiền nữa canh giờ, đi vào thì sẽ nhìn thấy nữ nhân bị trói trên giường, chỉ cần có chỗ trống việc gì người cũng có thể làm. Vừa hết thời gian, nàng ta sẽ lập tức đá người đi ra.

Cho nên, dù có người đã chết hoặc mất tích, bọn họ cũng không thêm để ý.

Nữ nhân bị Diệp xuân sát hại kia vốn đã mắc bệnh hoa liễu, thật vất vả mới đỡ được má mị cho phép ra ngoài câu khách, kết quả lại bị người ta giết mất, có lẽ vận mệnh chính là như vậy.

Quý Lương nhìn kết quả tra được, lông mày nhíu chặt chưa từng giãn ra, huyện Ngô Đồng thậm chí có cả loại địa phương này. Mất nhìn Diệp xuân còn đang quỳ ở bên dưới, sau đó ra hiệu đưa lời khai cho gã điểm chỉ.

Diệp xuân cũng không hàm hồ, thẳng thắn đóng dấu.

Quý Lương nhìn ấn ký ngón tay đỏ tươi trên tờ lời khai, trong lòng ghen ngào. Sau đó liếc nhìn Chúc Ti nam đang viết bản án(lời phán quyết).

"Theo pháp lệnh Kinh Nguyệt quốc điều hai trăm tám mươi ba: Đối với người có hành vi mưu sát, tù giam ba năm. Đã khiến người bị thương, treo cổ; đã giết người, trảm"

Diệp xuân dự mưu giết năm người, chưa thành công hai người, phán cuối thu xử trảm, tài sản sung công. Đầu tháng tám tấu lên Hình bộ để duyệt lại, thẩm vấn không khác thì cuối thu xử trảm."

Quý Lương đọc bản án, dựng thẳng sống lưng, che dấu khăn trương và sợ hãi khi lần đầu tiên phán tội chết cho người khác, thấy khuôn mặt Diệp xuân thoải mái như vừa được giải thoát, trong nội tâm thêm vài phần chán ghét, cuối cùng lạnh lùng nói: "Có từng hối hận."

Diệp xuân lạnh nhạt đảo qua người Quý Lương, "Ân, hối hận xem thường đại nhân."

Quý Lương bị ánh mắt thâm nhiên kia nhìn đến, cả kinh, cả người cứng ngắc, phát phát tay, ý bảo đem người dẫn đi, tiếp đó đập vang kinh đường mộc hồ: "Bãi đường!"

"Uy vũ." Quanh quẩn thật lâu trong đại đường

Trong thư phòng Huyện nha

"Rốt cuộc cũng giải quyết xong." Quý Lương nói với Chúc Ti nam đang dựa mình trên ghế, như muốn nhận phần thưởng hỏi: "Bản quan xử bản án này thật xinh đẹp a!"

Chúc Ti nam cười gật đầu, "Đúng, nằm ngoài dự đoán."

"Ta đây làm cái chức quan Cừu phẩm tếp riu này thật mệt mỏi." Quý Lương nhìn hồ sơ vụ án trên mặt bàn thờ dài.

Chúc Ti Nam nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, đỉnh chính: "Quý đại nhân, người là quan thất phẩm, không phải cừu phẩm."

"Có cái gì khác nhau đâu, còn không phải lớn như hạt vừng, bản quan không muốn viết, không muốn làm." Hai tay Quý Lương chống cằm, nhìn văn thư phải viết trên bàn.

"Nhà người tốn 50 vạn lượng bạc mua quan, người tưởng nó là dưa hấu?" Chúc Ti nam ưu nhã buông chén trà nhỏ, dạy dỗ: "Hơn nữa, người cũng không thể phụ bổn lộc một năm bốn mươi hai lượng của người đứng không?"

"Ân, cho nên phải tham nhiều một chút." Hai mắt Quý Lương phát sáng nhìn Chúc Ti nam, "Chúng ta ra phố dạo chơi đi, xem xem có đối tượng nào để bắt chẹt hay không?"

"Không đi." Dứt khoát cự tuyệt.

"Ồ? Không phải ngươi rất ái tài sao? Làm sao đổi tính rồi? Hay sợ chiếm được lợi sẽ bị người đuổi giết?" Quý Lương tới gần Chúc Ti nam, đặt móng ngồi lên một cái ghế bên cạnh ngắm nhìn khuôn mặt tuần tú không chút tí vết, sờ lên chắc không mắc lăm đầu nhĩ? Thật muốn sờ thử xem...

Thanh âm của Chúc Ti nam từ trên đỉnh đầu truyền đến: "Đại nhân, nước miếng chảy ra kia."

Quý Lương tranh thủ thời gian mò mẫm.

"Lần này giảm giá cho ngươi, năm trăm lượng." Chúc Ti nam phối hợp tính toán: "Ngắm lại trước kia ngươi ôm đùi ta mấy lần, còn có phí tăng ca, Quý đại nhân, tháng này ngươi phải trả ta bảy nghìn năm trăm tiền lương."

"Ta không có bạc."

"Vừa mới nghe tin, hôm nay Lục thẩm buôn bán ở bên ngoài Huyện nha lời gần một trăm lượng."

"..."Quý Lương nghe xong, cái này ngươi cũng biết? Sau đó giả bộ hồ đồ nói: "Ngươi cũng không phải bán thân, nhìn một chút đã làm sao?"

"Đúng a, trong thông báo tuyển dụng cũng chưa nói miễn phí ôm đùi ta, sờ tay ta, ngắm mặt ta..."

Thanh âm hết sức vô tội, lượn vòng trong đầu Quý Lương không đi, quả nhiên trên đầu chữ sắc có một cây đao(*) Quý Lương duỗi ngón trỏ, vô lực điểm điểm hướng Chúc Ti nam vài cái, cuối cùng đành oán hận rời đi.

(*)chữ sắc= 色

"Đại nhân, hoan nghênh lại đến sờ!" Thanh âm vô si từ phía sau truyền đến.

Quý Lương phát điên, quay về phía Chúc Ti nam quát: "Hoàn thành báo cáo bản án này cho ta, còn lần trước Huyện nha bị mưa đột, tất cả văn thư lưu trữ đã bị hỏng. Ngươi mang pháp lệnh Kinh Nguyệt, thuế thu và tất cả hồ sơ sao lại một bản cho ta." Nói xong liền đi ra ngoài Huyện nha.

Chúc Nhất chẳng biết xuất hiện trong phòng từ lúc nào, nhìn bóng lưng biến mất sau ngã rẽ nói, "Công tử, hình như Quý đại nhân thực sự nổi cáu rồi."

"Àn." Chúc Ti nam thành thoi uống trà như trước.

"Công tử, không nghe thấy Quý đại nhân bảo người sao chép ư?" Chúc Nhất nhắc nhở phối hợp biểu lộ hả hê, đang tưởng tượng cảnh Chúc Ti nam khêu đèn thâu đêm để chép hồ sơ.

Chúc Ti nam nhìn bộ dáng kia của Chúc Nhất, khẽ ho một tiếng: "Kinh Ngũ trả tiền rồi?"

"Kinh ngũ công tử nói: chờ hần thu được sổ kế toán sẽ lập tức mang bạc đến cửa hàng bạc của chúng ta." Chúc Nhất cẩn thận nhìn sắc mặt của công tử nhà mình, vừa rồi thật ngu xuẩn, chọn ngay lúc này nhắc tới Quý đại nhân.

Quả nhiên.

"Điểm ấy việc cũng làm không xong, mang tất cả hồ sơ trong Huyện nha sao lại một bản cho ta." Chúc Ti nam nói xong đóng cửa quạt xếp, tiêu soái đi ra khỏi thư phòng.

"Công tử... Ta sai rồi, tha cho ta đi..." Tiếng kêu thảm thiết của Chúc Nhất phiêu đảng trong Huyện nha, thật lâu không tản đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Đêm Trung Thu (1)

Dịch giả: madokangokngkeck

Lại một đêm trung thu, ánh trăng trung thu sáng tỏ.

Giờ Dậu canh ba, Huyện Ngô Đồng thán đèn đuốc sáng trưng, lung linh trong ánh sáng đỏ rực của ngàn vạn đèn lồng làm bằng tre trúc, trăng tròn vành vạnh, bình yên kèm theo một tia áp áp, vô cùng xinh đẹp.

Trên đường người người chen chúc nhau đi về phía Huyện thành, dù là cửa hàng ven đường hay là trên đỉnh đầu đều treo đầy đèn lồng màu đỏ. Trên đèn lồng có thể vẽ nữ tử trong trêu vẩy ống tay áo dưới ánh trăng, hay hình ảnh một gia đình đoàn tụ vui mừng bên nhau, yên dị thêm vài phần vui mừng, đây cũng bước tiến mới làm nổi bật sự tài giỏi của Huyện lệnh đương nhiệm.

Không bao lâu, phố xá sầm uất trong huyện đã người người tấp nập, rất nhiều dân chúng từ nông thôn, thị trấn nhỏ kéo tới đây xem hội đèn này, chỉ sợ cũng quên cả hô hấp. Những năm trước cũng tổ chức hội đèn lồng nhưng lại thiếu đi vài phần náo nhiệt và dụng tâm.

Quý Lương tựa vào song cửa nhả gian ở một quán rượu, ngón tay thon dài trắng nõn gõ một cách quy luật trên bệ cửa, đồng nhịp với tiết tấu khúc nhạc của sư phụ trên khán đài cánh đó không xa.

Không thể không nói, Chúc Ti Nam ngược lại rất có năng lực.

Lục thăm nhìn bức thư trên tay Quý Lương, cẩn thận quan sát sắc mặt nàng hỏi: "Đại nhân, phu nhân nói gì trên thư vậy?"

Quý Lương mới phục từ trong quang cảnh náo nhiệt ngoài cửa sổ phục hồi tinh thần lại, cảm xúc nổi lên nói: "Cha mẹ ta cứ bảo tâm ở đây, đưa tới ngân phiếu mấy ngàn lượng còn bảo đợi sang tháng chạp sẽ đến thăm ta.

"Lão phu nhân biết rõ gần đây đại nhân chuyển biến khá lớn, đương nhiên rất vui mừng đấy." Lục thăm rất vui khi nhận thấy sự thay đổi của Quý Lương, ngay nấu cơm cũng càng thêm nhiệt tình.

"Đại nhân, chúng ta xuống dưới xem hí khúc đi, còn có thật nhiều đồ chữ nữa." Lý Tứ càng nghĩ càng thêm hưng phấn, Chúc sư gia đã sắp xếp rất nhiều tiền thưởng đấy.

Quý Lương khinh bỉ nhìn Lý Tứ, "Người biết thi từ ca phú sao? Hay người có thể đoán được những câu đồ chữ kia?"

"Không phải có đại nhân ngài ở đây sao!" Lý Tứ nói xong liền cảm thấy hối hận, trong bụng đại đại chỉ có một điếm mực nước, quả thật không đủ dùng.

Quý Lương thấy sắc mặt biến ảo của Lý Tứ, thoáng chốc rõ ràng, cũng không so đo, quay người hỏi Lục thăm: "Lục thăm này, người đi cùng cùng ta chứ, bên dưới rất thú vị đấy."

"Các người đi đi, bộ xương già này của ta chen lấn không nổi, đợi chút nữa về Huyện nha thôi." Lục thăm đẩy hai người ra khỏi nhả gian, "Lý tứ phải bảo hộ đại nhân thật tốt."

"Biết rồi Lục thăm." Trong lời nói Lý Tứ tràn ngập nháy nhót.

Lý Tứ cười đưa mắt nhìn hai người Quý Lương đi ra quán rượu, dung nhập vào lòng người liền thu hồi nụ cười, am thanh lạnh lùng nói: "Xuất hiện đi."

*

Nếu không phải có Lý Tứ che chở ở phía trước, nhất định Quý Lương sẽ bị dòng người đứng cho ngũ tạng lệch vị trí.

Rất nhiều người cầm trong tay đèn giấy năm màu chen chúc đi đến nhánh sông bảo vệ thành ở phía nam.

"Đại nhân xem kìa, những người đi cà kheo(*) thật là lợi hại, còn có mặt nạ của những người kia thật là đẹp mắt..." Lý Tứ lú lú không ngừng, cứ như thể lần đầu ra phố.

(*) Cái này chắc nhiều bạn không biết đâu nhỉ? cái này có 2 cái cọc dài, mỗi cái có chỗ đặt chân vào, khi đi trông như nổi dài chân ra ý.

"Đại nhân, Chúc sư gia này thật có bản lĩnh, mời được gánh hát Dương Gia nổi danh nhất nội thành, nhìn những hoa đán kia hát thật tốt." Lý Tứ che chở Quý Lương lách vào đám người đến hướng sân khấu kịch, đồng thời còn không ngừng giải thích: "Hoa đán(*) kia lợi hại lắm đấy, vừa hát giỏi lại xinh.

(*)Nguyên văn nhé, như trên báo hay gọi Dương Mịch là hoa đán ấy, để chỉ các diễn viên nữ TQ.

"Thế nào? Người hợp ý người ở trên kia?" Quý Lương trên chốc nói.

Lý Tứ vội vàng giải thích: "Đại nhân người chó nói đùa, Linh Lung là nam nhân, ta còn muốn lấy vợ nổi dõi tông đường đấy."

Linh Lung, cái tên này vừa nghe còn tưởng là một nữ tử, nhưng gã thực sự là nam nhân hàng thật giá thật. Nghe đồn, gã là một công tử khiêm tốn, cầm kỳ thi họa đều học qua, từ lúc nhỏ đã được chủ gánh hát Dương Gia thu dưỡng, là một đứa bé cực kỳ hiếu thuận.

Quý Lương nhìn Linh Lung trên đài, ánh sáng trong mắt lưu chuyển, tay ra dấu hoa lan chỉ còn yêu kiều hơn nữ nhân, đôi môi đỏ mọng khẽ hát xuân giang hao phí đêm trăng y y nha nha, làn điệu uyển chuyển roi xuống kích thích nội tâm người nghe càng thêm sôi sục.

Thanh âm này, kiểu hát này, quá hay!

"Đại nhân, bên kia thật nhiều hoa đăng, đèn hoa sen kia đẹp thật đẹp." Lý Tứ chỉ chỉ nơi có nhiều thanh niên nam giới tụ tập, "Bọn họ đều đang thi đồ chữ nhận hoa đăng."

Quý Lương nhìn theo ngón tay của Lý Tứ, quả nhiên thấy rất nhiều hoa đăng được chế tác tinh xảo, từng hoa đăng được xếp hàng trật tự đối chiếu với trình độ dễ hay khó. Tuyệt nhất là chiếc đèn ở thứ một trăm, đó là một chiếc đèn Khổng Tước đang xòe đuôi đỉnh đầu hoa đăng. Lông vũ và cặp mắt của nó như tạc từ ngọc thạch, điêu khắc cực kỳ sinh động, dưới ánh nến thêm nổi bật, ánh sáng lưu chuyển tản ra bốn phía.

Huyện Ngô Đồng sở dĩ gọi là huyện Ngô Đồng, thứ nhất là vì có núi Ngô Đồng ở phía đông, thứ 2 còn có truyền thuyết Phụng Hoàng đậu lại trên cây Ngô Đồng.

Nhưng vì không thể quang minh chính đại làm hoa đăng Phụng Hoàng, nên mới có hoa đăng Không Tước kia. (*)

(*) Theo truyền thuyết thì Phụng Hoàng được xem là vua của vạn loài chim sinh ra Không Tước (Công) và Kim Sí Điểu (Đại Bàng).. Cho nên, theo quan niệm thì Không Tước có vị trí gần Phụng Hoàng nhất nhé!

Quý Lương nhìn hình dáng của hoa đăng kia, trong lòng suy đoán đó là chủ ý của Chúc Ti Nam, cũng chỉ hấn mới dám to gan như vậy.

Quý Lương đang ngắm con chim kia mê mẩn, bên tai bỗng truyền tới thanh âm ôn nhuận của Mạc Tri Noãn: "Quý đại nhân, người cũng đến đoán đồ chữ ư?".

"Ta đến xem một chút, Quý Lương quay đầu cười, dưới vầng sáng đỏ khắp đường lộ ra cực kỳ ôn nhu.

Mạc Tri Noãn đến vị trí trống bên cạnh nàng, "Vừa vặn ta cũng đến xem, đại nhân, chúng ta cùng đi chứ?".

"Vâng cảm ơn Mạc Công Tử, công tử đến một mình ư?" Quý Lương đứng ở chỗ trống cạnh Mạc Tri Noãn, vừa vặn lại có thể thấy rõ cảnh mọi người đang đoán đồ chữ giành hoa đăng.

Mắt Mạc Tri Noãn nhìn sân khấu đang biểu diễn xiếc ở xa xa, cười nói: "Ta cùng đến đây với biểu muội, nàng ấy không có hứng thú với trò đồ chữ nên đến sân khấu xem xiếc rồi."

Ngắm lại cũng đúng, hấn đó là biểu muội thanh mai trúc mã của hấn.

"Chúc sư gia thật biết suy nghĩ vì Huyện nha, mỗi người vì phần thưởng hai ngàn lượng bạc mà không ngừng vung tiền mua hoa đăng đoán đồ chữ."

Quý Lương nghe vậy nhìn lại, quả nhiên tất cả mọi người đều dùng tiền mua hoa đăng để đoán chữ với những mức giá khác nhau, đoán đúng sẽ được đoán tiếp, hoa đăng cũng là của người, nhưng nếu sai thì không được đoán nữa, hoa đăng tất nhiên vẫn của ông chủ. Hoa đăng trên đó đều cực kỳ xinh đẹp, rẻ nhất cũng trên trăm đồng.

"Phần thưởng có nhiều không?" Quý Lương cũng không biết tình huống cụ thể, toàn bộ đều giao cho Chúc Ti Nam lo liệu.

"Người không biết sao?" Mạc Tri Noãn rất kinh ngạc: "Ai đoán đồ chữ và câu đối ở bên kia giành được tám mươi cây đèn thì có thể giành được ngọn hoa đăng Không Tước kia, nếu đoán đúng sẽ nhận được hai nghìn lượng, chọn sau thì căn cứ theo thứ tự hoa đăng từ trên xuống dưới là: một ngàn lượng, tám trăm lượng, năm trăm lượng, ba trăm lượng, hai trăm lượng, một trăm lượng, năm mươi lượng, mười lượng, năm lượng."

"Dù năm mươi lượng hay mười lượng đều là cái mà nhiều người muốn cầu đấy." Mạc Tri Noãn chỉ chỉ mấy học sinh mặc phục sức (quần áo + trang sức) thư viện Tấn Hoa đang móc ra chút ít bạc vụn tìm kiếm những hoa đăng mà mình có thể đoán đúng.

Càng nhiều người càng tốt.

Quý Lương nhìn những kẻ hoi giàu có chọn những hoa đăng xinh đẹp để đoán.

"Không ngờ huyện chúng ta có thật nhiều nhà giàu."

"Đại nhân mới đến huyện Ngô Đồng không lâu, rất nhiều chuyện tình không biết. Huyện Ngô Đồng không chỉ là nơi bán của nhiều loại hàng hóa, còn có tơ lụa. Từ thư viện Tấn Hoa xuôi nam thêm mười dặm là mười mấy ngọn núi, trồng rất nhiều dâu nuôi tằm, tằm ở đây nhả tơ dệt thành lụa còn tốt hơn nhiều so với tơ lụa ở Lạc Thành. Vì huyện nd giao thông đi lại thuận lợi, ở hướng bắc hơn mười dặm là Quan Đạo (một đơn vị hành chính), thu thuế tương đối thấp, nên rất nhiều thương hộ ở ngoài muốn buôn bán với thương hộ trong huyện chúng ta." Mạc Tri Noãn cười giải thích nói: "Đương nhiên còn có những loại buôn bán khác. Huyện nd chúng ta tuy nhỏ như ngũ tạng hoàn chỉnh (ý nói đầy đủ)."

Những thứ Mạc Tri Noãn đề cập, quả thật trước đây Quý Lương không chú ý, lúc mới đến như làm trò cười cho người khác, sau đó lại bị vụ án làm chóiang vầng cả đầu.

"Vậy ta có nên thu thuế nhiều một chút không đây?" Trong lòng Quý Lương nghĩ vậy, ngoài miệng cũng nói ra tiếng.

Mạc Tri Noãn thấy bộ dáng ngốc ngốc lại có chút đáng yêu của Quý Lương thì bật cười, "Đại nhân, những loại lời này nên để trong lòng thì hơn."

"Hắc hắc hắc..." Quý Lương bối rối căn cứ mỗi, quay đầu nhìn về phía những nữ tử đang cầm hoa đăng trên tay.

Lúc những thiếu nữ nhận được hoa đăng đầy tình ý, khuôn mặt đầy thẹn thùng, ánh nến rực rỡ nhuộm hồng đôi má, xấu hổ cúi đầu. Quý Lương thấy vậy cực kỳ hâm mộ.

Mạc Tri Noãn nhìn, trên mặt mang ý cười nhân nhật nói: "Quý đại nhân, không ngại cũng thử xem? Mang về để trang trí hay tặng cho nữ tử trong lòng cũng tốt."

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Đêm Trung Thu (2)

Quý Lương nghĩ mang một ít hoa đăng về huyện nha để tăng thêm không khí vui mừng cũng tốt, chẳng qua không biết Chúc Ti Nam tối nay đã đi đâu, đến bữa cơm tối cũng không thấy.

Mạc Tri Noãn móc bạc ra đưa cho ông chủ đứng ở một bên, "Quý đại nhân chọn một cái đi."

"Mạc công tử không chọn ư?" Quý Lương thấy hắn không có thêm động tác gì, chỉ chấp tay sau lưng nhìn nàng.

"Nhà ta đã treo rất nhiều, mang về thêm không có chỗ để." Mạc Tri Noãn giơ ngón tay chỉ vào hoa đăng treo trên sào trúc, "Đại nhân thích cái nào thì chọn cái đó."

Quý Lương mỉm cười, nếu chọn câu dễ thì hoa đăng của nó nàng không thích, chọn cái đẹp dễ, nàng lại sợ mình không đoán được. Nàng thích nhất là cái hoa đăng Không Tước kia, trông nó rất giống Chúc Ti Nam, mang về mỗi ngày dày xéo một phen cũng tốt.

Mạc Tri Noãn theo ánh mắt của Quý Lương nhìn tới đèn Không Tước, không khỏi cười nói: "Nếu đại nhân muốn chọn chiếc đèn kia, thì phải đoán được một số lượng hoa đăng nhất định, không thì không thể chọn cái đèn kia đâu."

Nàng nhìn hồi lâu, mới chọn một chiếc hoa đăng đẹp lạ thường, phía trên dán câu đó là: Cô nguyệt cao huyền hiên song thượng, song tinh dề thủy thúy lâu tiền. *(Trăng đơn độc treo cao trên cửa sổ, đôi sao rủ xuống trước thủy lâu...)*

Quý Lương chỉ hoa đăng kia lớn tiếng nói: "Phiên." *(đảo lộn...)*

() Câu đó chữ trung quốc, ví dụ câu này: Viết ra chữ nguyệt: 月, hiên: 軒, song: 窗 vừa nghĩa là cửa sổ vừa chỉ sự lặp lại, tinh: 星...*

Ghép lại các từ trên ta sẽ có từ phiên: 翻

Ông chủ gỡ hoa đăng đang treo cao kia xuống, đưa nó cho Quý Lương, "Đại nhân, đèn này thuộc về ngài rồi."

Nàng cầm lấy hoa đăng, thấy bốn mặt của nó vẽ cảnh "trăng tỏa sáng trên đầm sen", đế dùng gỗ khắc và nhuộm thành một hoa sen màu hồng, ánh nến trong đèn đóng đưa làm ánh sáng không ngừng lưu chuyển, vô cùng đẹp mắt.

Mạc Tri Noãn liếc nhìn hoa đăng nói: "Quý đại nhân thử lại lần nữa chứ?"

"Tốt." Nàng đưa cho Lý Tứ còn đang háo hức sau lưng, nhìn ông chủ treo lên một chiếc hoa đăng khác, đó là một chiếc hoa đăng hình đám mây, màu sắc thanh nhã, ở trong đám đèn lồng trông hết sức đặc biệt.

Bên trên dán câu đó: Giải lạc tam thu diệp, năng khai nhị nguyệt hoa. Quá giang tam xích lãng, nhập trúc vạn can tà. *(Tạm dịch: Ba lá thu rơi, có thể nở hai đóa nguyệt hoa. Qua sông ba thước sóng, vào trúc vạn sào tre nghiêng.)*

"Phong." *(风)*

Câu đó: Có viên đồng vọng lộ mạn mạn, lưỡng tụ long chung lệ bất kiên. Mã thượng tương phùng vô chi bút, bằng quân truyền ngữ báo bình an *(Dịch: Từ phía đông nhìn đường về cổ hương dài dằng dặc, hai ống tay áo cũng không thể lau khô nước mắt, quen nhau trên lưng ngựa đâu cần qua giấy bút, nhờ quân truyền lời báo bình an.)*

"Nói không giữ lời." *(ngôn vô bất tín: 言而无信)*

Câu đó: Diêu vọng xử, ngư nữ chính song tê. Thiên thượng nhân gian tương dữ cộng, ngân hà yếu miểu thủy mê ly; tân nguyệt lạc tây thủy. *(Dịch: Nhìn nơi xa, Ngư Nữ (ngư lang, chiếc nữ) đôi bên bồi hồi, từ trên trời hạ xuống nhân gian chỉ để gặp nhau, Ngân Hà xa xăm, nước chập chờn, trăng non lặn xuống bờ tây.)*

"Đằng." *(滕)*

...

Chẳng bao lâu sau trên tay Lý Tứ đã có thêm mười mấy ngọn hoa đăng khác nhau, nhìn như một cột đèn lúc hoàng hôn.

Quý Lương còn đang do dự có nên tiếp tục hay không, bên tai đã truyền đến thanh âm quen thuộc.

"Không nhìn ra nha, Quý đại nhân còn có tài hoa bạc này." Chẳng biết từ lúc nào, Chúc Ti Nam đã chen chân đến giữa Quý Lương và Mạc Tri Noãn,

còn mang theo năm sáu cột đèn lớn sau lưng.

"Người đi ăn cướp à?" Quý Lương liếc nhìn trên thân Chúc Nhất treo ít nhất trăm tám mươi chiếc hoa đăng, hơn nữa còn chưa tắt nến, Chúc Nhất bị hun đỏ bừng cả mặt.

Chúc Ti Nam khiêu mi, "Bản sư gia tài hoa hơn người, cần gì phải làm chuyện tự hạ mình như vậy?"

"Chúc sư gia thật là hài hước." Mắt Mạc Tri Noãn u ám khó hiểu, có chút bất mãn vì Chúc Ti Nam chen chân vào giữa hai người.

Chúc Ti Nam nhìn Mạc Tri Noãn một cái, rồi nhích lại gần Quý Lương bên này, hỏi một câu khiến người ta muốn học máu: "Gã là ai thế?"

Nhất thời, Quý Lương tròn to mắt, Chúc Ti Nam đoạt của người ta không chỉ một vạn lượng, bây giờ còn giả bộ bản thân không quen biết? Nàng nghiêng người lúng túng nhìn Mạc Tri Noãn, đưa tay vỗ vào bả vai của Chúc Ti Nam, đảo mắt nói: "Xem trí nhớ của người này, ta nhất định phải cho người ăn nhiều hột đào mới được, đây là Mạc công tử của nhà Đông viên ngoại, lần trước ngài ấy còn quyền ngân lượng giúp thông Đông Gia sửa nhà đây."

Chúc Ti Nam nhìn Quý Lương đang ra sức nháy mắt, khiêu mi xoay người nhìn Mạc Tri Noãn: "Mạc công tử ngưỡng mộ đã lâu, Mạc công tử cũng đến thi đồ hoa đăng ư?"

Mạc Tri Noãn cười nhạt, "Chẳng qua đến xem một chút mà thôi, Chúc sư gia chuẩn bị hội hoa đăng trung thu thật tốt." "Đương nhiên, cũng phải cảm tạ Mạc công tử đã hào phóng mở hầu bao." Chúc Ti Nam nói xong cũng không hân huyên thêm nữa, trực tiếp nhìn phía mảng hoa đăng, rất nhanh đã chọn thêm mấy chục cái.

Ông chủ hoa đăng nhìn Chúc Ti Nam còn đang hùng thú bưng bưng tiếp tục đoán chữ, nụ cười vốn treo trên nét mặt già nua sắp không giữ được nữa, nhưng bởi vì thân phận của Chúc Ti Nam đành phải cố làm bộ vui vẻ, mỗi lần mang đi một chiếc hoa đăng đều co quắt râu nói chúc mừng.

"Chúc sư gia, người cũng không phải nữ nhân lại kiếm nhiều hoa đăng như vậy để làm gì?" Quý Lương bắt mắt, cứ nhìn ông chủ bán hoa đăng khóc không ra nước mắt, hết chỗ để Chúc Ti Nam còn treo trên người nàng 7, 8 cái hoa đăng, lại còn treo hoa đăng lên hai người chủ tớ Mạc Tri Noãn.

Chúc Ti Nam nhìn Quý Lương bủi môi, nhỏ giọng nói: "Nước phù sa không chảy ruộng ngoài(>_<), cái đèn Không Tước kia ta tiêu cả đồng vàng để làm thành, còn có tiền thưởng, chẳng lẽ người không muốn?"

"Muốn." Quý Lương đương nhiên muốn có chiếc hoa đăng Không Tước kia.

Chúc Ti Nam đề ý lúc nói đến hoa đăng Không Tước, mắt Quý Lương lấp lóe lưu quang, vì vậy dự đoán nói: "Vây đợi lát nữa, người mang tất cả hoa đăng của người cho ta, ta cho người chiếc hoa đăng Không Tước kia."

"Thế cũng nên chia cho ta ít bạc chứ, sắp đến lúc phát lương tháng rồi, trên tay ta chỉ còn có chút điểm." Quý Lương tranh thủ thương lượng.

Chúc Ti Nam suy nghĩ một chút vẫn gật đầu một cái, dầu sao thì những nén bạc kia cuối cùng vẫn chảy vào hà bao của hắn đấy.

Muốn thắng hoa đăng Không Tước kia, phải có trong tay 80 cái hoa đăng mới được.

Ông chủ khỏe miệng co giật nghiêm chứng hoa đăng trong tay Chúc Ti Nam, khóc không ra nước mắt, mở câu đố của hoa đăng Không Tước ra.

"Có người liên tiếp gặt tám mươi hoa đăng đi mở đề của hoa đăng Không Tước rồi."

"Là ai?"

"Hình như là Huyện lệnh đại nhân."

"Không thể nào, Huyện lệnh đại nhân nào có tài như vậy? Chẳng lẽ là lời đồn sai."

"Nhất định là tin vệt rồi, có lẽ Huyện lệnh đại nhân thực sự có tài hoa."

Sóng người nhón nháo, rất nhanh tin tức đã lan ra khắp góc ngách.

Viện trưởng thư viện Tân Hoa sau khi nghe tin cũng chạy tới, theo sau còn có mấy phu tử và học sinh.

Viện trưởng tên là Mạc Thiệu, tuổi chừng bốn mươi, tuấn dật nho nhã, cả người đầy chính khí, nhìn hết sức dễ gần.

Lúc Mạc viện trưởng thấy người sắp giải đố là Chúc Ti Nam, cũng xanh lét cả mặt.

"Mạc phu tử tới, Mạc phu tử tới..." Có học sinh la lớn, ngay sau đó đám người vốn đang chen chúc liền nhường ra một mảnh không gian.

"Viện trưởng, Chúc sư gia đã gom được một trăm ba mươi chiếc hoa đăng, đang muốn xem đề của hoa đăng Không Tước. Ông chủ hoa đăng thấy viện trưởng đến, tiến lên mang chuyện nói lại một lần."

"Chúc sư gia người thực sự muốn đáp?" Khỏe mắt Mặc phu tử không ngừng nhảy lên, còn có người đã mang hoa đăng ra làm phần thưởng lại muốn giật trở về sao?

"Có vấn đề gì sao?" Chúc Ti Nam khều mi.

"Vậy mời Chúc sư gia." Mặc phu tử giương tay áo, rất có phong phạm ẩn sĩ, trong lòng cũng không hối hận, đã biết rõ Chúc Ti Nam là kẻ ăn bạc không ói da mà (như "ăn bỏ đào không phun bì" ý), hẳn đã bỏ ra nhiều bạc như vậy, nhất định muốn kiếm về, thật vất vả vì bọn học sinh tranh thủ chút phúc lợi lại bị cướp đi.

"Mặc phu tử." Từ bên ngoài truyền đến tiếng hô, rất nhanh có hai người mặc đồng phục thư viện gánh cây trúc (treo đèn lồng) len lỏi trong đám người đi ra.

Trên cây trúc treo lắt nhắt trên trăm ngọn hoa đăng, cầm đầu là một thư sinh gầy có gương mặt thanh tú tràn đầy vui vẻ nhìn Mặc Thiều: "Mặc phu tử, học sinh đã thắng được hoa đăng, có thể thử đoạt hoa đăng Không Tước được không?"

"Cung Mạch Ly, người đến muộn, Chúc sư gia đã bắt đầu đoán rồi." Mặc phu tử nhìn hoa đăng treo dài trên cây trúc tiếc hận nói.

"Vốn là học sinh không đúng, học sinh đã đến chậm." Thư sinh thanh tú Cung Mạch Ly nhìn hoa đăng Không Tước treo ở vị trí cao nhất như vương giả, tròn mắt dần tối đi, nói xong thì cúi thấp đầu nhìn giày vải đã bị giặt đến mức trắng bệch.

Mặc phu tử thấy trông mắt Cung Mạch Ly nháy mắt mắt ảm đạm, không đành lòng, nhìn Chúc Ti Nam nói: "Chúc sư gia, có thể cho học sinh nghèo ở thư viện một cơ hội không?"

"Phu tử không thể, học sinh đã muộn, vốn là sai lầm của ta. Nào dám làm phiền sư gia nhường cho học sinh chứ." Cung mạch Ly thở thê.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Đêm Trung Thu(3)

Mặc dù Quý Lương rất muốn có hoa đăng Không Tước nhưng nhìn lối ăn mặc đẽ lộ gia cảnh nghèo khó của Cung Mạch Ly thì không đành lòng, nàng nhìn Chúc Ti Nam dò hỏi: "Chúc sư gia nếu không..."

Dân chúng xung quanh cũng nhìn Chúc Ti Nam, còn có người to gan khuyên: "Chúc sư gia phát thiện tâm cho gã thử một lần đi, nếu gã không đoán trúng ngài cũng không mất gì."

Cứ theo tính tình của Chúc Ti Nam, đối mặt với loại đạo đức trời buộc này có thể sẽ khiến hắn nổi giận. Quý Lương dè dặt lời kéo tay áo trái của Chúc Ti Nam, nhỏ giọng nói: "Ta xem gã cũng không đoán được đâu, sao không để cho gã thử trước, nếu đáp không được thì đến lượt chúng ta."

"Công tử, nếu không chúng ta âm thầm kiếm lại một chút?" Chúc Nhất nom nớp lo sợ thỏ thê.

Mặc Thiều vốn đã nghe qua tính tình của Quý Lương và Chúc Ti Nam, trên phương diện tiền bạc có thể nói thuộc loại tiền có thể vào túi thì quyết cắn chặt không nhả.

Chúc Ti Nam liếc nhìn chủ nhân của đôi tay đang kéo áo hắn, cười nhẹ nói: "Nếu Mặc phu tử đã nói như vậy, thê nào ta phải cho ngài ấy chút mặt mũi, mời." Hắn nói xong thì chấp tay sau lưng, đứng sang bên cạnh.

Mặc phu tử nhìn Chúc Ti Nam lui bước, bèn xoay người nói với Cung Mạch Ly: "Còn đứng đó làm gì, mau mau cảm ơn Quý huyện lệnh và Chúc sư gia."

Phu tử... Học sinh..." Cung Mạch Ly kinh ngạc, phu tử từng dạy, không được cướp chỗ tốt của người khác, không được trộm đồ vật của người ta, không được...

Mặc phu tử thấy hắn còn đang sững sờ như thằng ngốc, nét mặt già nua không biết đề đi đâu, găm nhẹ: "Mau bài thi đi, nếu sai thì không còn cơ hội đâu."

"Đi mau." Mặc phu tử tiếp cây trúc trên vai gã, đẩy gã tiến lên.

Khuôn mặt Cung Mạch Ly đỏ bừng, chấp tay bái Chúc Ti Nam và Quý Lương một cái, "Đa tạ Chúc sư gia đã bỏ qua thứ mình yêu thích, học sinh... không cách nào báo đáp."

"Chẳng lẽ gã muốn lấy thân báo đáp ư? Quý Lương nhú mày, Chúc sư gia khẳng định sẽ không thích loại tú tài nghèo kiết hủ lậu này, không đúng, hắn không thích đàn ông!"

"Nếu muốn báo đáp, vậy đến huyện nha sao chép văn thư đi." Chúc Ti Nam lãnh đạm nói, cả một phòng văn thư đều bị nước mưa thấm ướt, chữ viết không rõ, dù sao hân cũng không có định chép lại đâu.

"Tạ ơn huyện lệnh đại nhân, tạ ơn Chúc sư gia." Cung Mạch Ly lại vái thêm một cái.

"Tốt lắm, mau đáp đề đi, đáp không đúng thì đến Huyện nha sao chép văn thư." Mặc phu tử thở dài một hơi, đúng là một tiểu tử đàn mà!

Ông chủ bán hoa đang lấy câu đối trên hoa đăng Không Tước xuống mở ra, mười mấy chữ lớn lộ rõ trước mắt mọi người.

Đề mục là: "Đã biết đáp án là một, hai... mười, từ mười con số này làm ra ít nhất 2 câu đối, đưa ra câu trả lời được nhiều hơn thì chiến thắng.

Khoảnh khác câu đối vừa mở ra, mọi người ai ai cũng kinh ngạc.

Quý Lương nhìn đề mục ngẫm nghĩ rất cuộc là ai thất đức nghĩ ra cái đề này, muốn viết ra được loại đề này ít nhất cũng phải có mấy chục năm căn cơ.

Người ở đây đều nhìn về phía thư sinh Cung Mạch Ly, chỉ thấy cả người gã cứng đờ đứng ở phía trước, gã nhìn qua nhìn lại đề mục, vẻ mặt hết sức kinh ngạc, hoảng hốt rồi lại mê mang liên tục đan xen giữa hai chân mày, sau đó nhìn về phía Mặc phu tử, tựa như đang hỏi có phải đề bị nhầm không.

Mặc phu tử nhìn đề mục này, chỉ hận không thể lôi cái tên phu tử ra đề đến đánh một trận, cái đề này rõ ràng muốn làm khó bọn học sinh.

"Chuyện gì xảy ra đây vậy?" Quý Lương thấy Chúc Ti Nam dường như không hề lo lắng, vẫn nhàn nhã phe phẩy quạt xếp như cũ, ánh mắt hân bình tĩnh quan sát đề mục.

Chúc Nhất ở sau lưng nhỏ giọng nói: "Công tử nói với phu tử ra đề rằng đoán đồ chữ không có nhiều ý nghĩa, bảo hân sáng tạo một chút, đừng để công tử xem thường hân."

"..." Quý Lương liếc nhìn Chúc Ti Nam đang dương dương tự đắc, tên này đúng là lòng dạ đen tối mà!

Cung Mạch Ly nhìn hồi lâu, mặt đầy lúng túng nhìn Mặc phu tử, lắp bắp nói: "Phu tử, học sinh... Học sinh không biết.... Học sinh lỗ mãng rồi."

Mặc Thiệu uyên chuyển nói: "Mạch Ly, chớ tự coi nhẹ mình, cái đề này rõ ràng muốn gây khó dễ, không biết tiêu tốn bao nhiêu thời gian và học vấn mới tạo nên, người gặp khó khăn cũng là điều dễ hiểu."

"Cảm ơn phu tử, học sinh nhất định sẽ khắc ghi trong tâm khảm, chăm chỉ theo phu tử học tập kiến thức." Cung Mạch Ly tinh thần sa sút đi tới sau lưng Mặc Thiệu.

"Chúc sư gia, xem ra cái hoa đăng Không Tước này là của ngươi rồi." Mặc Thiệu nhìn Chúc Ti Nam, trên mặt không hề tỏ vẻ bất mãn, ngược lại tỏ vẻ vui mừng.

"Tạ ơn viện trưởng." Chúc Ti Nam khom người hành lễ học sinh với hân, sau đó đứng thẳng người nhìn đề mục đáp: "Hạ lâu lai, kim tiền bạc lạc; văn thương thiên, nhân tại hà phượng; hân vương tôn, nhất trực khứ liễu; lý oan gia, ngôn khứ nan lưu; hối đương sợ, ngô thác thất khẩu; hữu thượng giao, vô hạ giao; tạo bạch hà tu văn, phân khai bất dụng đao, tông kim mạc bả cừ nhân khẩu, thiên lý tương tư nhất phiết tiêu."

"Nguyên tiêu dạ, ngọt tọa đăng song hạ. Văn thanh thiên, nhân tại thủy gia? Hân ngọc lang, toàn vô nhất điểm trực tâm thoại. Khiếu nô dục bãi bất năng bãi. Ngô kim xá khẩu bất ngôn tha. Luận giao tình, tăng bất soa. Nhiệm trần tạo, nan thuyết thanh bạch thoại. Hân bất đắc, nhất đao lưỡng đoạn phân lưỡng gia. Khả liên nô, thủ trung vô lực năng phao hạ. Ngã kim thiết nhất kê, giáo tha vô ngôn khả đáp."

"Hạ châu liêm phản hương khứ bạc quái, văn thương thiên, nông đích nhân nhi lạc tại thủy gia. Hân vương lang toàn vô nhất điểm chân tâm thoại. Dục bãi bất năng bãi, ngô bả khẩu lai áp! Luận văn tự giao tình bất soa, nhiệm thành tạo nan giảng nhất cú thanh bạch thoại. Phân minh nhất đối hảo uyên ương khước bị đao cắt hạ, phao đích nô lực tấn thủ hựu pháp. Tế tư lưỡng khẩu dữ tâm câu thị giả."

Câu đối và đáp án của bài này có thực bên ngoài nhé, tổng cộng có 3 bài từ được lưu truyền và ít nhiều chịu ảnh hưởng của nhau:

Chú thích mẫu một bài:

《ngọc phòng oán》Thi từ của một nữ dân tộc Mãn đời Thanh, bày tỏ về oán hận khi phòng đơn gối chiếc trong đêm Nguyên Tiêu (rằm tháng giêng)

Đêm nguyên tiêu, ngồi dưới đèn bên song cửa (元宵夜, 兀坐灯窗下) một (元 - 兀 = 一)

Hỏi trời, người đang ở đâu? hai (天 - 人 = 二)

Hận ngọc lang, chẳng hề nói lời thật lòng; ba (玉 - 一 - 点 = 三)

Khiến thiếp khó lòng dừng lại; bốn (罢 - 去 = 四))

Mà hôm nay bỏ nhà không hồi âm; năm (吾 - 口五)

Luận tình cảm, từng gấp bó; sáu (交 - 又 = 六))

Nhiễm bụi trần, khó giải thích tỏ tường; bảy (皂 - 白 = 七)

Hận không thể, rạch một đao phân rõ đôi bên; tám (分 - 刀 = 八)

Thương cho thiếp, ngay trong tay mà khó ra quyết định; chín (抛 - 手 - 力 = 九)

Hôm nay ta nghĩ ra một kế, khiến chàng không còn lời để nói! Mười (计 - 言 = 十)

Mình đã dịch kém lại còn trùng toàn thơ, khôn đốn vô cùng, ai biết sai chỗ nào thì báo cho mình biết để mình sửa, cảm ơn!!!

Chúc Ti Nam hào phóng làm luôn ba bài, sau đó gọi ông chủ bán hoa đăng còn đang ngơ ngời: "Ông chủ, mau đưa hoa đăng cho ta! Những người khác đừng nhìn hoa đăng của ta nữa, nhìn thêm mấy lần thì phải giao bạc ra đây."

Mặc thiều nghe vậy hận không thể cho Chúc Ti Nam một tát đánh bay, sao còn có người mặt dày như vậy, "Chúc sư gia sao có thể dùng thi từ như thể nữ tử tuyệt tình? Không phù hợp thân phận chút nào?"

"Có thể dùng là được!" Chúc Ti Nam cầm đèn ngắm nghía, hoa đăng kt đồ rực cực kỳ đẹp mắt, ngay cả con mắt già cũng lấp lánh ánh sáng. "May quá, không đụng hòng ngọc của ta!"

"... Nếu không phải tay Quý Lương đang bận cầm hoa đăng, thì cũng muốn che mặt! Thật mất thể diện!"

"Biểu ca, quả nhiên người ở đây, di phái người đến gọi chúng ta về." Thanh âm thanh thúy ngọt ngào như chim hoàng oanh bay vào trong đám người, sau đó liền thấy một cô nương 15-16 tuổi mặc một thân y phục màu đỏ đi vào, bên hông nàng dắt một cây nhuyễn tiên (roi mềm), tư thế hiên ngang.

Nàng ta chạy tới bên cạnh Mạc Tri Noãn quan sát hai người Quý Lương, lộ ra mấy phần khinh thường: "Biểu ca, bọn họ là ai vậy?"

Mai Khê, không được vô lễ, đây là Huyện lệnh huyện Ngô Đồng Quý đại nhân và Chúc sư gia." Mạc Tri Noãn áy náy nói: "Đề đại nhân chê cười, biểu muội ta có hơi bướng bỉnh."

"Không sao." Quý Lương quả thật thích cô nương này, cảm giác đây là một cô bé ngay thẳng, (hỏi hận không kịp)

"Mai Khê bữu môi, chẳng thèm nhìn Quý Lương treo đầy hoa đăng, chuyển mắt nhìn Chúc sư gia, trong thoáng qua ánh sáng kỳ dị, "Thật xin lỗi, Chúc sư gia."

Quý Lương thấy vậy có chút lúng túng, nàng bị cô ả này bỏ qua sao?

"Quý đại nhân, Chúc sư gia, mẫu thân phái người đến tìm, chúng ta về trước không cùng mọi người xem hội tiếp được." Mạc Tri Noãn áy náy nhìn Quý Lương.

P/s: Sr mn sót mất 1 đoạn, mình đã bổ sung thêm.

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Đêm Trung Thu (4)

Quý Lương đưa mắt nhìn mấy người Mạc Tri Noãn rời đi, rồi đi theo Chúc Ti Nam đi tới sân khấu cách đó không xa, đó là nơi nhận ngân phiếu, còn có thể xem xiếc phun lửa.

"Bọn họ chạy đi đâu thế?" Quý Lương thấy rất nhiều người chạy đến nhánh sông hồ thành ở bên kia.

"Đại nhân, bọn họ đang đến bên kia của Tỉnh Nhân Kiều để thả hà đăng(*đèn hoa đăng thả trên sông*)

." Lý tứ phải xách một đồng hoa đăng, qua khe hở chỉ lỗ ra hai con mắt.

Quý Lương nghe vậy trong đầu bắt gặp hiện lên hình ảnh mặt sông đầy Hà đăng ngũ sắc, yên tĩnh mỹ lệ, đôi mắt phát sáng: "Thả Hà đăng? Ta cũng đi xem một chút." Nói xong liền chạy đi.

"Đại nhân. . ."

Chúc Nhất thấy công tử nhà mình cũng đi tới bên kia, thì nhấc chân đá vào mông Lý tứ, gầm lên: "Này, trước tiên mang hoa đăng về đã! Một chết đi được!"

"Oh. . ."

*

Sông hồ thành bên trong thành là nhánh sông từ biên giới tây nam ngoài thành chảy vào, dọc theo thành nam đến gần trung ương thành trì, rồi rẽ sang hướng đông bắc, xuyên qua Thanh Y Hạng chảy vào một dòng suối nhỏ dưới chân núi Ngô Đồng.

Vất qua mặt sông là một cây cầu đá xanh gọi là Tình Nhân Kiều (cầu tình nhân), hai bờ sông đều là nhà dân hoặc quán rượu, chợt có mấy chiếc thuyền ô bông lướt qua mặt sông, khiến những con vịt rừng trên đó hoảng sợ bay tán loạn.

Sở dĩ cầu là Tình Nhân Kiều, vì truyện kể rằng nhiều năm trước có một đôi nam nữ thanh niên ở nơi này thả hà đăng vừa gặp đã yêu, ngày sau sống hạnh phúc đến bạc đầu giai lão. Sau này có người cũng bắt chước đến đây thả hà đăng, lâu ngày vẫn bảo trì tập tục thả đèn vào ngày lễ này, cây cầu kia cũng được đặt tên là Tình Nhân Kiều. *(chợt nhớ đến cầu tình yêu ở Đà Nẵng, chỉ khác một bên thả đèn một bên treo ổ khóa >_<)*

Quý Lương dựa lên lan can đỏ thắm dọc sông, ngắm hà đăng rực rỡ từ thượng du trôi xuống, hội hợp với liên đăng (hoa đăng hình bông sen) được thả dưới Tình Nhân Kiều, chợt có con gió thổi qua, hà đăng vụt sáng mang theo ước nguyện của mọi người xuôi dòng nước trôi đi.

Chúc Ti Nam treo hoa đăng Không Tước chạm từ ngọc lên mái hiên dọc sông, xen lẫn trong trong một mảng đèn lồng đỏ làm từ tre trúc, trông rất đặc biệt

Hắn dựa lan can nhìn Quý Lương, hai tay nâng phù lên lan can chăm chú ngắm hà đăng, gió sông phất qua, thổi đi không ít hơi nóng, đến trái tim cũng theo đó mà trở nên tê dại.

"Hai vị công tử, có muốn mua hà đăng thả không? Cầu cho người nhà bình an khỏe mạnh, hoặc có thể sớm ngày tìm được ý trung nhân, sông này rất linh nghiệm đấy." Nói chuyện là một lão bà lưng còng tóc bạc trắng, trên tay xách một chiếc giỏ rất lớn, bên trong chứa hơn mấy chục chiếc hà đăng.

Quý Lương xoay người lại, ánh mắt nhu hòa nhìn hà đăng hình bông sen đỏ trong rổ, cánh hoa tầng tầng lớp lớp được làm rất tỉ mỉ, trong cánh hoa là một cây nến nhỏ trông rất dễ thương.

"Đại nhân không ngại thử một đi, biết đâu có ngày lại cưới được một cô vợ xinh đẹp." Chúc Ti Nam nhận lấy giỏ đèn trong tay lão bà đưa cho Quý Lương.

Quý Lương sau khi nhận lấy búi mỗi một cái: "Người trả tiền, người cũng có thể sớm ngày cưới được một cô vợ đẹp."

"Ta không có bạc vụn."

Biết ngay mà! Quý Lương gỡ túi tiền màu xanh bên hông xuống, móc ra năm lạng bạc đưa cho lão bà, "Bà, cái giỏ này ta mua, đã cuối giờ Tuất rồi, mau về đi thôi."

"Cảm ơn hai vị công tử, các người đúng là người tốt." Lão bà cầm lấy bạc không quên chấp tay cảm ơn.

Quý Lương vội vàng đỡ bà, giọng nói ôn hòa: "Mau trở về đi thôi, quá muộn không an toàn."

Quý Lương xách giỏ đi đến chỗ thềm đá sát mép nước dưới cầu, tìm một chỗ trống để giỏ xuống, đứng ở trên thềm đá nhìn Hà đăng trên mặt sông, giống như dải Ngân Hà.

Quý Lương lấy ra một cái Hà đăng rồi tìm kiếm hộp quẹt trong giỏ xách, "Tại sao không có hộp quẹt."

"Không có sao?" Chúc Ti Nam đang tựa vào bên phải vách tường phía sau cầu, nghe vậy thì bước xuống thềm đá, vạt vạt áo sang một bên ngồi xuống cạnh chiếc giỏ, đưa tay vào trong giỏ xách cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được hộp quẹt ở ven bờ giỏ. "Tìm được rồi."

"Nhanh đốt lên." Hai tay Quý Lương nâng hoa sen màu đỏ đèn xít lại gần Chúc Ti Nam, "Mau."

"Gấp gấp cái gì chứ?" Chúc Ti Nam ung dung lấy hộp quẹt ra, mở nó ra rồi thổi vài hơi, đốm lửa dần xuất hiện.

Chúc Ti Nam xít hộp quẹt lại gần hoa đăng đốt lên, gió lay động, lúc sáng lúc tối.

Quý Lương rũ thấp trông mắt cẩn thận nhìn chăm chăm đốm lửa bên trong hoa đăng, đưa một tay ra để cản gió sông, lo lắng ánh nến sẽ bị tắt mất

Chúc Ti Nam lại cầm mấy cái liên đăng, che gió đốt lên, từng cái từng cái chuyển cho Quý Lương, trong khoảng thời gian này không ai lên tiếng, chỉ có sự ăm ỹ giữa đưa và nhận.

Trong lúc vô tình nghiêng đầu, Chúc Ti Nam thấy thân thể Quý Lương nghiêng về trước, hai tay nâng hà đăng, cẩn thận che chở thả lên trên mặt nước, hai tay nhẹ nhàng vẩy nước, đưa hà đăng nhẹ nhàng trôi ra xa, dần dần dung nhập vào trong dải Ngân Hà kia. Nhìn lên phía trên, tay áo nàng được vén

lên, ngẫu nhiên lộ ra nửa đoạn cánh tay trắng nõn. Chúc Ti Nam phút chốc cảm thấy có chút nóng mặt, dời ánh mắt, lại thấy được khuôn mặt của nàng, tròn mắt rũ xuống, lông mi dài nhấp nháy, khóe miệng nhếch lên, dường như rất thích thú việc thả Hà đăng.

Chúc Ti Nam nghi hoặc nhìn Quý Lương thêm mấy lần, mặt, cái cổ, tay. . . Có chút sững sờ, không dám nghĩ sâu.

Đợi một lúc lâu, Quý Lương quay đầu bắt gặp Chúc Ti Nam ngẩn ra, cười hỏi: "Làm gì ngẩn ra thế, còn mấy cái Hà đăng, ta tới đốt lên cho người thả." Nói xong bèn chạy tới cầm một chiếc Hà đăng đốt lên, từng cái từng cái đưa cho Chúc Ti Nam, "Mau thả đi. Có thể ước mong có thể sớm ngày tìm được một nữ tài chủ không ngại tính tình keo kiệt của người, hoặc cầu bình an vui vẻ."

Chúc Ti Nam rất nhanh đã thu hồi suy nghĩ, bỏ ý tưởng không nên có ra khỏi đầu, trầm mặc nhận lấy Hà đăng, mang từng chiếc thả vào sông, Hà đăng dọc theo bờ sông càng nhẹ nhàng trôi đi, dung nhập vào con sông đang ửng đỏ, không tìm thấy bóng dáng.

Hai người ngồi ở trên thềm đá, cứ nhìn những chiếc Hà đăng dần dần trôi ra xa, suy nghĩ cũng theo đó bay cao bay xa, ngay cả người việc những người bên cạnh lần lượt rời đi cũng không hay biết.

Đầu giờ Hợi, thành nam.

"Xoẹt —— HUŨ...U...U —— đùng đùng —— "

Pháo hóa sáng chói, tô điểm bầu trời đêm huyện Ngô Đồng, tương hỗ với ánh sáng trăng tròn, khiến lòng người thêm thốn thức.

Quý Lương rất thích pháo hoa, dù chỉ đẹp dễ trong khoảnh khắc, thì ít nhất cũng đã từng đẹp dễ.

"Chúc sư gia, nếu giờ có rượu thì tốt." Quý Lương luôn cảm thấy, thời khắc này phải có rượu, mới không phụ lòng Hà đăng và pháo hoa ở kia, dù cho nàng vốn không biết uống rượu.

"Đại nhân nếu muốn uống rượu, đến quán rượu nhỏ ở bờ sông đối diện là được." Chúc Ti Nam nhìn cái bóng trên mặt nước lặn tắt, có chút hoài niệm.

"Nhưng ta thích uống ở đây, hòa hợp với phong cảnh hữu tình." Quý Lương duỗi thẳng hai chân, đặt ở trên thềm đá, đôi chân lay động, không làm gì thật xin lỗi cảnh sắc này.

"Ta nghe Lục thẩm nói đại nhân không giỏi uống rượu, hay là thôi đi, tránh vứt mặt của ta." Chúc Ti Nam không cho nàng chút mặt mũi nào, nhìn pháo hoa trên không trung, cười nói: "Về thôi."

Quý Lương nghiêng đầu, nhìn Chúc Ti Nam đã sớm đứng dậy, thở dài, nàng đã từng có một nguyện vọng vĩ đại, đó là có thể ở trong một khung cảnh lãng mạn, chếch choáng men say, trò chuyện cùng người thâu đêm.

Biu môi một cái, bây giờ xem ra không được rồi, nếu thật dễ sư gia phụng bồi trò chuyện thâu đêm, sợ sẽ phải mất không ít bạc.

Chúc Ti Nam xách hóa đăng Khổng Tước đi không nhanh không chậm phía trước, bóng người bởi một hàng đèn lồng tre trúc mà đổ dài ra phía sau. Quý Lương theo sau lưng Chúc Ti Nam, hứng thú dấn đạp lên bóng của hắn phát tiết oán khí vì bị ức hiếp trong ngày thường.

Chúc Ti Nam như cảm giác được, chợt xoay người, vừa vặn bắt gặp Quý Lương đang đạp lên đầu bóng người của hắn, khóe miệng như cười như không, "Đại nhân thật hăng hái."

Quý Lương hơi ngẩn ra, cười giả ngu.

"Đừng cười, khó coi chết đi được." Chúc Ti Nam lại khôi phục điệu bộ rắn độc vốn có, xoay người lại đưa hóa đăng Khổng Tước trong tay về phía Quý Lương.

"Muốn ta xách giúp à, có trả bạc không?" Quý Lương từ chối.

Chúc Ti Nam nghe vậy, thu tay về, xoay người lên trước nói: "Không cần?"

Không cần? ! Quý Lương vội vàng đoạt lấy hóa đăng Khổng Tước, "Sao không nói sớm, ta còn tưởng người không cho!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Gia! Lại Có Điều Dân Cầu Kiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.